

การใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**USING COLOR IN CONSONANTS TO DEVELOP READING ABILITY
ON WORDS WITH NON – CORRESPONDING FINAL CONSONANTS
IN MAE KON OF CHILDREN WITH LEARNING DISABILITY**

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Education Program in Special Education Psychology
Department of Psychology and Guidance
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2014
Copyright of Graduate School, Silpakorn University**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การใช้สีกำหนด
พยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้” เสนอโดย นางสาวจิรดา แก้วขาว เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ดร.กมล โพธิ์เย็น)

กรรมการ

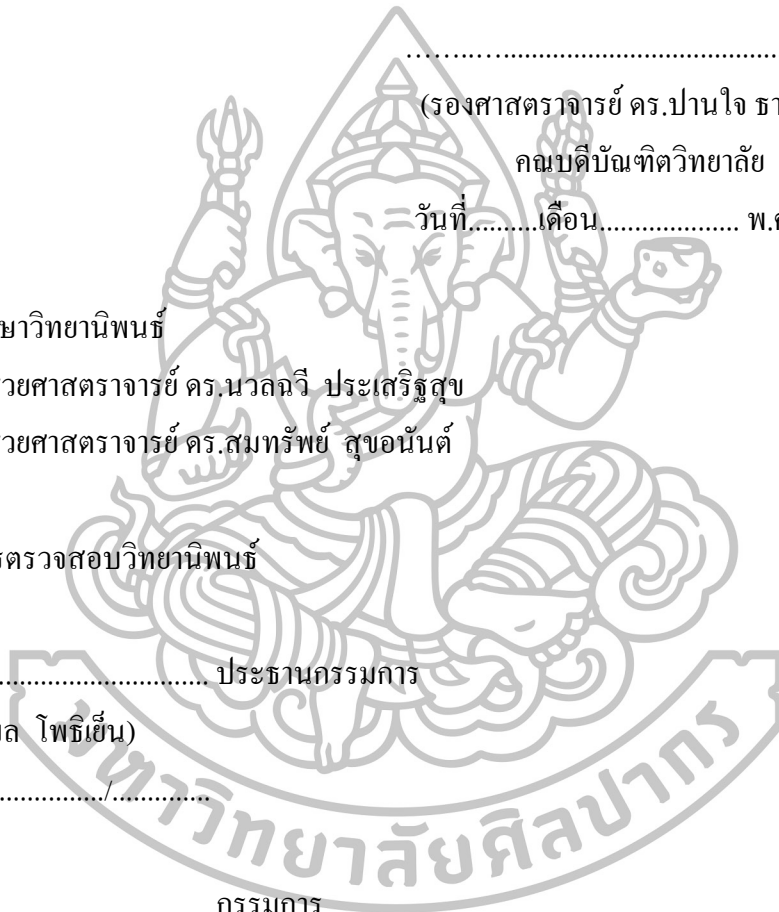
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์)

53261304 : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ / การใช้สีกำหนดพยัญชนะ

จรรยา แก้วขาว : การใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผศ.ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข และ ผศ. ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์. 121 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการใช้สีกำหนดพยัญชนะ ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน

คนที่ 1 ก่อนการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 6 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 22 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 100

คนที่ 2 ก่อนการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 6 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 18 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 81.81

คนที่ 3 ก่อนการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 7 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.81 หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 20 คำ จาก จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.90

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1.....2.....

53261304 : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORD : CHILD WITH LEARNING DISABILITY / USING CONSONANTS IN COLOR

JIRADA KAEWKHOA : USING COLOR IN CONSONANTS TO DEVELOP READING ABILITY ON WORDS WITH NON – CORRESPONDING FINAL CONSONANTS IN MAE KON OF CHILDREN WITH LEARNING DISABILITY. THESIS ADVISORS : ASST. PROF. NUANCHAVEE PRASERTSUK, Ph.D.AND ASST. PROF. SOMSAP SOOKANAN, Ph.D. 121 pp.

The objective of this study was to compare the reading ability with non- corresponding final consonants in Mae Kon of children with learning disability before and after using consonants in color.

The samples were three students with learning disability, Grade 6 in first semester of the 2013 academic year, at Piboonprachasan School, Dindang, Bangkok. They were drawn into the study by purposive sampling.

The results found were :

First student, before the experiment, he read correctly 6 words from 22 words, it was estimated to be 27.27 percent. After the experiment, he read correctly 22 words from 22 words, it was estimated to be 100 percent.

Second student, before the experiment, he read correctly 6 words from 22 words, it was estimated to be 27.27 percent. After the experiment, he read correctly 18 words from 22 words, it was estimated to be 81.81 percent.

Third student, before the experiment, she read correctly 7 words from 22 words, it was estimated to be 31.81 percent. After the experiment, she read correctly 20 words from 22 words, it was estimated to be 90.90 percent.

Department of Psychology and Guidance Graduate School, Silpakorn University

Student's Signature

Academic Year 2014

Thesis Advisors' Signature 1.....2.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้ควบคุมการทำวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้ควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ ผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ดร.กมล โปธิเย็น ประธานกรรมการสอบและคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำ สั่งสอนและให้ความรู้ ข้อคิด อีกทั้งความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ที่อนุเคราะห์ให้เก็บข้อมูล ขอขอบคุณ นางสาวปณณาแพ่งพันธุ์ และนางสาวบังอร พันภัยพาล อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมถึงเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษทุกท่าน ที่ได้มอบน้ำใจและความเป็นกัลยาณมิตร

คุณค่าและประโยชน์ของการศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้เป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา และครูอาจารย์ ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ ให้การช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามของการวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	7
2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	9
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	9
สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	11
ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	13
ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	15
การประเมินและคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	17
ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	23
ความหมายของการอ่าน	23
ประเภทของการอ่าน.....	24
การอ่านออกเสียงภาษาไทย	25

บทที่	หน้า
การฝึกทักษะการอ่านออกเสียง.....	26
ความสำคัญของการอ่านออกเสียง	27
การสอนอ่านเป็นคำ.....	30
การใช้สีในการช่วยสอนการอ่าน.....	37
อิทธิพลของสีในทางจิตวิทยา.....	37
จิตวิทยาในการใช้สี.....	39
ลักษณะและสัญลักษณ์ของสี.....	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะ.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	46
ตัวแปรที่ศึกษา.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	51
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	69
สรุปผลการวิจัย.....	70
อภิปรายผลการวิจัย.....	70
ข้อสังเกตที่พบในงานวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	74
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	75
รายการอ้างอิง.....	76
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับการทดสอบ ก่อน – หลัง.....	82

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ข แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ในแต่ละตัวพยัญชนะ.....	86
ภาคผนวก ค แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP).....	93
ประวัติผู้วิจัย.....	121

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แผนการจัดการเรียนรู้.....	54
2	แบบแผนการทดลอง.....	56
3	แผนการทดลองเรื่องการใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน มาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	57
4	คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา มาตราของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนด พยัญชนะ.....	61
5	คะแนนความสามารถในการอ่านคำ เมื่อทำการทดสอบพยัญชนะแต่ละตัวก่อน และหลังทำการสอนในแต่ละชั่วโมงของเด็กที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา.....	64

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	45
2	คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนสอนและหลังสอน คนที่ 1.....	62
3	คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนสอนและหลังสอน คนที่ 2.....	63
4	คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนสอนและหลังสอน คนที่ 3.....	63
5	คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนสอนและหลังสอน ในแต่ละตัวพยัญชนะที่ทำการสอนในแต่ละชั่วโมง ของเด็กที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะใน มาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คนที่ 1.....	65
6	แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนสอนและหลังสอน ในแต่ละตัวพยัญชนะที่ทำการสอนในแต่ละชั่วโมง ของเด็กที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตรา ตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คนที่ 2.....	66
7	แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนสอนและหลังสอน ในแต่ละตัวพยัญชนะที่ทำการสอนในแต่ละชั่วโมง ของเด็กที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตรา ตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คนที่ 3.....	66
8	คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตราของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สี กำหนดพยัญชนะ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนทั้ง 3 คน.....	67

9	คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนและหลังการทดลอง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ในมาตราตัวสะกด แม่ กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนทั้ง 3 คน.....	68
---	--	----

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นการรับรู้ความหมาย และเข้าใจความหมายจาก สสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร การเรียนรู้ และฝึกฝนให้มีความสามารถในการอ่านเป็นเหมือนการคิด ตีความรูทางปัญญา และสร้างความเข้มแข็งในการดำรงชีวิต นอกจากนั้นการอ่านยังเป็นการเพิ่มพูน ประสบการณ์ แม้ไม่ใช่ประสบการณ์โดยตรงแต่ก็ทำให้ผู้ที่ได้อ่านมากเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ สิ่งต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้นการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนโดยเฉพาะนักเรียนและนักศึกษาเพราะ ความสำเร็จ และสัมฤทธิ์ผลของการศึกษาขึ้นอยู่กับความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้ผู้ที่มิพื้นฐานการอ่านดีย่อมมีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ในชั้นสูงๆ ต่อไป (อวยพร พานิช, 2550: 138-139) การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ของตนเองออกมา ซึ่งในการจัดกระบวนการเรียนการสอนทุกวิชาต้อง อาศัยการอ่าน นักเรียนที่มีพื้นฐานทักษะด้านการอ่านจะส่งผลดีต่อการรับรู้ข่าวสาร แสวงหา ความรู้และศึกษาเล่าเรียนในสาขาวิชาต่างๆ อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการ พุดและการเขียน ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาระดับสูงต่อไป

ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญที่สุดในหลักสูตรทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมจนถึง อุดมศึกษา อย่างไรก็ตามปัจจุบันในระบบการศึกษาของไทยมีข้อมูลพบว่า (มดิชน, 2556) ในการ คัดกรองเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีเด็กอ่านหนังสือไม่ออก 3.2 หมื่นคน สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) โดยนายชินภัทร ภูมิรัตน์ เลขาธิการคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (กพฐ.) เผยถึงความคืบหน้าหลังจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐานได้มอบหมายให้โรงเรียนทั่วประเทศคัดกรองนักเรียนที่อ่านไม่ออกในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารายงานผล มายังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งการคัดกรองเป็นไปตามประกาศ กระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรการเร่งรัดคุณภาพการอ่าน การอ่านรู้เรื่องและการสื่อสารทำให้ สถานการศึกษาปลอดการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ว่าขณะนี้เขตพื้นที่การศึกษาประมาณ 80 เขต

จากทั้งหมด 183 เขต ได้ส่งผลข้อมูลการคัดกรองนักเรียนด้านการอ่านมายัง สพฐ. แล้ว พบว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนนักเรียนที่ยังอ่านไม่ได้ ประมาณร้อยละ 8 หรือประมาณ 64,000 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ประมาณ 800,000 คน ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อ่านไม่ได้ร้อยละ 4 หรือประมาณ 32,000 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมดประมาณ 800,000 คน ส่วนนักเรียนที่อยู่ในระดับดีในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 56 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 60 ส่วนที่เหลืออยู่ในระดับพอใช้และปรับปรุง

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีสติปัญญาอยู่ในระดับปกติหรือสูงกว่าปกติ แต่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในเรื่องการจัดการกระทำกับข้อมูลเกิดจากปัญหาของสมองหรือระบบประสาทส่วนกลางในลักษณะเป็นอุปสรรคขัดขวางความสามารถของเด็กในการที่จะจัดการกับข้อมูล เก็บข้อมูลไว้ในความทรงจำ หรือดึงข้อมูลออกมาใช้ หรือนำออกมาผลิตเป็นผลงานใหม่ ทั้งนี้พบว่าปัญหาทางการอ่านเป็นประเภทของความบกพร่องในการเรียนรู้ที่พบบ่อยที่สุด ประมาณร้อยละ 80 รองลงมาคือปัญหาทางการเขียน และปัญหาด้านคณิตศาสตร์ (สันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2544: 4) ปัญหาด้านการอ่านซึ่งมีความบกพร่องที่พบบ่อยที่สุด เด็กจะมีปัญหาด้านการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง คำที่เพิ่งอ่านมาไม่ได้ บางรายมีปัญหาในการแยกแยะตัวอักษร เป็นต้น

การอ่านออกเสียงเป็นประเภทหนึ่งของการอ่านที่ครูฝึกให้นักเรียนเรียนเป็นอันดับแรกการอ่านในระยะเริ่มแรกนี้ การอ่านออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น และเด็กก็นิยมอ่านออกเสียงเพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่า ตนมีความก้าวหน้าในการอ่าน เด็กจะได้รับการเสริมแรงและได้รับความพอใจในส่วนตัวของเด็กด้วย (ประเทิน มหาจันทร์, 2533: 207) ในการออกเสียงไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการพูดก็ตาม ถ้าออกเสียงผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจำแล้ว จะทำให้เสียบุคลิกภาพผู้ฟังก็เกิดความรำคาญ ทั้งยังเกิดผลเสียในด้านการสื่อความหมาย อาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น รัก กับ ลัก ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกันมาก ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้ (คุชฎีพร ชานีโรคสานต์, 2533: 7) ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของเด็ก เพื่อเป็นการขจัดปัญหาตั้งแต่ระยะเริ่มต้นก่อนจะติดเป็นนิสัย และยังเป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย

การจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากงานวิจัยทางการศึกษา พบว่า หากครูนำหลักการสอนที่ถูกต้องและเหมาะสมไปใช้จะช่วยทำให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่โดย หลักการทั่วไป คือ สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด สอนจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยไปหาสิ่งที่ไม่คุ้นเคย ให้โอกาส เด็กได้มีโอกาสเลือกเรียนหรือเลือกทำกิจกรรมที่ตนสนใจ ใช้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ ทบทวนบทเรียนบ่อยๆ สอนโดยการเน้นย้ำ เชื่อมโยงกับวิชาอื่นด้วย ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจง่าย เป็นต้น (เบญจพร ปัญญาฯ, 2542: 18-20)

จากประสบการณ์ในการสอนพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่มีปัญหา ด้านการอ่านคำ คือ นักเรียนไม่สามารถอ่านคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านผ่านไป ไม่ได้ มีปัญหาในการอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จดจำพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไม่ได้ หรือบางครั้งนักเรียนสามารถอ่านประสมคำได้แต่ไม่สามารถอ่านออกมาเป็นคำได้ถูกต้อง บางคน แสดงอาการนิ่งเฉย ใช้เวลาในการคิดนานแต่ก็ไม่สามารถอ่านคำนั้นได้ถูกต้อง เด็กจะแสดงอาการ เครียดเกร็งกักริมฝีปาก ขมวดคิ้วหน้าหน้าในขณะที่อ่าน แสดงอาการไม่แน่ใจ ในด้านการอ่าน อ่านคำไม่ถูก อ่านข้ามคำ อ่านเพิ่มคำ อ่านคำอื่นแทน อ่านกลับหลัง อ่านออกเสียงผิด อ่านสลับ คำหรือสลับตัวอักษร อ่านซ้ำ พยายามอ่านทีละคำ เด็กบางคนจะสร้างการสะกดคำแบบใหม่ของตนเอง จึงส่งผลให้ไม่สามารถสะกดคำได้ หรือสะกดผิดทำให้การอ่านการเขียนผิดพลาด นอกจากนี้ยังมีปัญหาไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ได้ หรือเรียงลำดับ เรื่องที่อ่านไม่ได้ เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ไม่สามารถตอบได้ว่าเรื่องที่อ่านมีความเกี่ยวข้องกับอะไร นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นเช่น การอ่านทีละคำ อ่านเว้นวรรคตอนผิด การอ่านด้วยเสียงที่เบาจน แทบไม่ได้ยินเสียงที่อ่าน (ผดุง อารยะวิญญู, 2544 ; ศรียา นิยมธรรม, 2549)

การหยิบยกคำศัพท์เรื่องมาตราตัวสะกดมาสอนให้นักเรียนฝึกอ่านเนื่องจากในหนังสือ แบบเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในทุกระดับชั้นที่นักเรียนต้องศึกษานั้นมีคำศัพท์เรื่อง มาตราตัวสะกดอยู่เป็นจำนวนมาก จากกรณีที่ได้สอบถามข้อมูลด้านการอ่านของนักเรียนจากครู ประจำชั้น และจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบโดยให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ในมาตราตัวสะกดที่ ตรงตามมาตรา ส่วนใหญ่นักเรียนสามารถอ่านคำได้ถูกต้อง ส่วนคำในมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรง ตามมาตรา นักเรียนมีปัญหาในการอ่านจะแสดงพฤติกรรมการอ่าน เช่น ออกเสียงไม่ชัดเจน อ่าน คำไม่ได้ ลังเลไม่แน่ใจ อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก อ่านดกหล่น อ่านสลับตัวอักษร อ่านติดขัด ใช้

เวลาในการอ่านนาน นักเรียนอ่านคำในมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับต่ำ ผู้วิจัยจึงเลือกสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา 5 ตัว ได้แก่ ญ ฦ ฦ ร ล พ เพราะนักเรียนควรได้รับการสอนอ่าน เพื่อเป็นการพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง ส่วนคำในมาตราตัวสะกด แม่กค แม่กด และแม่กบจะเลือกสอนในครั้งต่อไป ในการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกดได้จำเป็นจะต้องใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ เข้าใจง่าย เป็นบทเรียนที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียน

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อต่อการจูงใจและเร้าความสนใจแก่ผู้ดูนั้น วาเลนไทน์ (Valentine.1960, อ้างถึงใน ศิลปชัย ศิลวัตร, 2539: 18) ได้ทดลองในเรื่องความซาบซึ้งเกี่ยวกับสี ได้ข้อสรุปว่า สีที่ดูใจจะมีความเข้ม สดใส สีที่ดูใจเพราะเร้าใจ ประโลมใจชวนให้ระลึกถึง ทางจิตวิทยาถือว่า สีเป็นสิ่งเร้าทำให้เกิดการตอบสนอง ขบวนการของสิ่งเร้านี้ มีอิทธิพลต่อระบบประสาทของมนุษย์มาก จากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าการวิจัยทดลองเกี่ยวกับการใช้ตัวอักษรสีต่างๆ เพื่อศึกษาผลของการรับรู้ นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยที่ทดลองกับเด็กปกติทั่วไป ดังที่ปรากฏพิชญ์ ปางพุฒิพงษ์ (2540) ได้ศึกษาลักษณะหนังสือเสริมประสบการณ์ที่เด็กชอบพบว่า นักเรียนชอบตัวอักษร สีเขียวมากที่สุด เพราะสีสดใส และชอบสีดำ เพราะอ่านง่ายที่สุด

การสอนโดยใช้สีเข้ามากำหนดตัวอักษรในบทเรียนจะเป็นการกระตุ้นความสนใจ เป็นสื่อ นำทางสายตาช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านคำต่าง ๆ ได้ สีจะเป็นตัวช่วยดึงดูดความสนใจให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการอ่านเพิ่มขึ้น ซึ่งสีแต่ละสีมีความสามารถในการดึงดูดสายตา และความสนใจไม่เท่ากัน ดังในเอกสารของหน่วยศึกษานิเทศก์ (2533:230) กำหนดว่าสีแดง เป็นสีที่กระตุ้นเร้าให้ตื่นเต้น ความรู้สึกเข้มแข็ง ความมุ่งมั่น, สีส้ม ทำให้รู้สึกสดชื่น สร้างการมีส่วนร่วมช่วยในการจำการตัดสินใจ, สีเหลือง ทำให้สงบ พร้อมเรียนรู้ กระตุ้นความจำ การแสดงออก การคิดที่ชัดเจน, สีเขียว ทำให้ผ่อนคลายสงบสุข สร้างสมาธิและทำให้คิดอย่างมีเหตุผล, สีฟ้า ทำให้รู้สึกสงบ เย็น ผ่อนคลาย ไวต่อปฏิกริยาริเริ่มสร้างสรรค์ ศรียา นิยมธรรม (2550: 77-89) กล่าวว่า สีมีอยู่ทุกหนทุกแห่งในการดำเนินชีวิต สีก่อให้เกิดอารมณ์ช่วยให้เรารู้สึกมีชีวิตชีวา ส่งผลต่อพฤติกรรมและความรู้สึกที่มีต่อตนเองและผู้อื่น สีมีอิทธิพลต่อความคิด ทักษะคิด ทั้งในห้วงจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก การใช้สีอย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตวิทยาที่ว่า สีสามารถก่อให้เกิดการเลือกการแต่งกาย เครื่องประดับ และสภาพแวดล้อม หากเราเข้าใจถึงเรื่องนี้ก็จะสามารถใช้สีมาช่วยในการดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข สีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่

เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสายตามากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดี และเป็นสีธรรมชาติ ที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัย มรกตก็เป็นอัญมณีสีเขียวที่ทำให้เกิดความรู้สึกสมดุล และเป็นสีที่ใช้เปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ และอารมณ์ดีลึกลงในตน ความเป็นมาความสามารถในการมองเห็นสีต่างๆ ของมนุษย์ สัตว์นำมาใช้ในการเอาตัวรอด สีบางสีช่วยให้หาอาหารได้ง่ายขึ้น สีเขียวช่วยสร้างบรรยากาศที่สมดุลทางอารมณ์ เมื่อมองวัตถุสีเขียวดวงตาจะได้ผ่อนคลายทำให้มีสมาธิดีขึ้น เป็นต้น ดังนั้นการนำการใช้สีกำหนดพยัญชนะ มาใช้เป็นบทเรียนเพื่อกระตุ้นและสร้างความสนใจทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมีความกระตือรือร้นมากขึ้น จะช่วยพัฒนาความสามารถในการจำคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำต่อไป

จากสภาพปัญหาของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไม่สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน โดยใช้สีเขียวมากำหนดพยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกด เพื่อช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่านต่อไป

คำถามของการวิจัย

หลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะมีความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา สูงกว่าก่อนการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

สมมติฐานของการวิจัย

หลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สูงกว่าก่อนการสอนสีกำหนดพยัญชนะ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง มีสายตปกติ มีความพร้อมทางวิชาการและสามารถเรียนรู้ทักษะทางวิชาการได้ จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้สีกำหนดพยัญชนะ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เมื่อประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้คำศัพท์จากหนังสือแบบเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 พบว่า นักเรียนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราได้ในระดับต่ำ

ความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำในมาตราตัวสะกด แม่กนที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ฦ ฦ ร ล พ ที่กำหนดให้ได้ถูกต้องซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

การใช้สีกำหนดพยัญชนะ หมายถึง การที่ผู้วิจัยใช้บทเรียนฝึกการอ่านออกเสียงคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้สีเขียวเป็นสีของคำศัพท์ที่จะสอน และมีลำดับขั้นการนำเสนอ ดังนี้

1. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยจะให้ตัวพยัญชนะ ฦ ฦ ร ล พ เป็นตัวสะกดซึ่งตัวพยัญชนะทั้ง 5 ตัวนี้จะใช้สีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะให้สีดำ
2. ครูอ่านออกเสียงคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที้ยว
3. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราด้วยตนเอง 1 เที้ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราที่ปรากฏเป็นคำเดียวโดยคำที่สะกดไม่ตรงมาตราจะมีสีดำ จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่ กน มีความสามารถในการอ่านคำเพิ่มขึ้น จากการใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะ
2. ใ้เด็กเรียนที่เป็นสื่อการสอนที่มีการนำสีมาใช้กำหนดตัวพยัญชนะที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่ กน ที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามประเด็นต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

- 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
- 1.2 สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้
- 1.3 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
- 1.4 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
- 1.5 การประเมินและคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
- 1.6 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

- 2.1 ความหมายของการอ่าน
- 2.2 ประเภทของการอ่าน
- 2.3 การอ่านออกเสียงภาษาไทย
- 2.4 การฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
- 2.5 ความสำคัญของการอ่านออกเสียง
- 2.6 การสอนอ่านเป็นคำ

3. การใช้สีในการช่วยสอนการอ่าน

- 3.1 อิทธิพลของสีในทางจิตวิทยา
- 3.2 จิตวิทยาในการใช้สี
- 3.3 ลักษณะและสัญลักษณ์ของสี

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disability) ในภาษาไทยมีการใช้คำเกี่ยวกับเด็กกลุ่มนี้หลายคำได้แก่ ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยจะขอใช้คำว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการ พ.ศ. 2552 อย่างไรก็ตามในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้ที่ผู้วิจัยทำการทบทวนมาส่วนใหญ่ใช้คำว่าปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยจะขอใช้คำนั้นดังเดิมตามที่นักวิชาการนั้นๆ กล่าวไว้ในเอกสารที่ได้ทบทวนมา

ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 9) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า “เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยาทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากภาวะบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์ สภาพจิตเวชและสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน ”

ศรียา นิยมธรรม (2537 : 3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของขบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคำนวณ ตลอดจนการรับรู้อันเป็นผลจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือนักเรียนที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 115) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา ความบกพร่องนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของเด็กทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เด็กมีปัญหาในด้านการฟัง การคิดการพูดคุยกับผู้อื่น การอ่าน การสะกดคำ หรือการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ รวมไปถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการรับรู้ การได้รับบาดเจ็บทางสมอง ดิสเล็กเซีย และอะเพเซีย แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องทางสายตา ทางการได้ยิน และทางการเคลื่อนไหว ปัญญาอ่อน ความบกพร่องทางอารมณ์ และความเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม

เบญจพร ปัญญา (2543 : 4) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาทางการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติ ของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับ เยาว์ปัญญา

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 1-2) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติของกระบวนการทางจิตวิทยาตั้งแต่หนึ่งอย่างขึ้นไป ที่แสดงออกมาโดยบุคคล มีปัญหาในการเข้าใจอรรถา การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผล ตลอดจนการ คำนวณ ความผิดปกตินี้เกี่ยวข้องกับความบกพร่องของระบบประสาทในตัวผู้นั้น และจะติดตัว ไปตลอดชีวิต ด้วยเหตุนี้ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า ความสามารถจริงๆ ที่เขามีอยู่

ชาญวิทย์ พรนภดล (2547 : 2) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็ก ที่มีสติปัญญาปกติ (หรือสูงกว่าปกติ) แต่มีปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้าน ซึ่งอาจจะเป็นเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง การอ่าน การเขียน การคำนวณ หรือหลายด้านผสมกัน ทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์เด็กกลุ่มนี้มีประมาณร้อยละ 6-10 ของเด็กวัยเรียน ส่วนใหญ่ของเด็กที่มีปัญหาทางการ เรียนรู้จะแสดงความบกพร่องให้เห็นตั้งแต่ชั้นประถม โดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในเด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนอาการอาจจะหายไปได้เมื่อโตขึ้น แต่ในเด็กส่วนใหญ่อาการหรือ ความผิดปกติมักจะยังคงอยู่ หากไม่ทำการช่วยเหลือแล้ว การเรียนรู้ที่สับสนและลำบากมักนำไปสู่ ความล้มเหลวในการเรียนและมีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์

กานดา พุฒ (2547 : 123) กล่าวว่าปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities หรือ LD) เป็นภาวะบกพร่องที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับความสามารถที่แท้จริงเนื่องมาจากมีปัญหาด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน คำนวณ และใช้เหตุผล ความบกพร่องทางการเรียนรู้เกิดจากระบบประสาทส่วนกลางมีโครงสร้างหรือ การทำหน้าที่ผิดปกติ (Central Nervous System Dysfunction) จึงทำให้บุคคลมีปัญหาเกี่ยวกับ ระบบกระบวนการจัดการข้อมูล (Information Processing System) ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ ข้อมูลผ่านประสาทสัมผัส เก็บจำข้อมูล และเรียกกลับข้อมูลมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งด้าน การเรียนหรือการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มี ความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกมาในรูปแบบของปัญหาทางการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมองจึงทำให้บุคคลที่มีปัญหาเกี่ยวกับ

ระบบกระบวนการจัดการข้อมูล และเรียกกลับข้อมูลมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งด้านการเรียน หรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ตลอดจนปัญหาในเรื่องการเคลื่อนไหว การรับรู้ อารมณ์ พฤติกรรม ปัญหาเหล่านี้จะส่งผลต่อการเรียนของเด็ก ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนหนังสือโดยใช้วิธีเดียวกับเด็กปกติได้

1.1 สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้

การเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีสาเหตุหลายประการด้วยกัน ซึ่งมีผู้ทำการศึกษา ค้นคว้า ได้กล่าวไว้หลายคนดังนี้

คันสนีย์ นัทรกุลป์ (2543 : 10) กล่าวถึง สาเหตุของปัญหานี้ดังรายละเอียด คือ

1. สาเหตุทางกรรมพันธุ์ ปัญหาทางการเรียนรู้ อาจเกิดเนื่องมาจากพันธุกรรมได้เนื่องจาก เด็กบางคนจะมีประวัติว่ามีคนในครอบครัวที่มีปัญหาคล้ายๆ กันมาก่อน

2. สาเหตุจากภาวะการคลอด เด็กบางรายที่มีภาวะการคลอดที่ผิดปกติก็อาจจะเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้สูงกว่าคนอื่น ๆ เช่น เด็กที่น้ำหนักแรกคลอดน้อยกว่าปกติ เด็กที่มีปัญหาระหว่างการคลอด ก่อนหรือหลังคลอด เป็นต้น

3. สาเหตุจากการบาดเจ็บ เด็กที่สมองถูกกระทบกระเทือน เช่น ได้รับความเจ็บรุนแรงที่ศีรษะ มีเลือดออกในสมอง หรือมีการติดเชื้อของเยื่อหุ้มสมอง หรือไข้สมองอักเสบ ก็อาจจะทำให้มีผลที่ติดตามมา คือภาวะปัญหาทางการเรียนรู้ได้ ในเด็กบางรายพบว่า มีความผิดปกติของโครงสร้างของสมอง หากถ่ายรูปของสมองออกมา จะพบว่าการเคลื่อนไหวของเซลล์สมองผิดปกติหรือผิดที่ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดปัญหาอื่น

เบญจพร ปัญญา (2545 : 13) กล่าวว่า ปัญหาทางการเรียนรู้ น่าจะมีสาเหตุมาจากสมองทำงานผิดปกติ โดยมีรายงานการวิจัยสนับสนุนดังนี้

1. พยาธิสภาพของสมอง การศึกษาเด็กที่มีบาดแผลทางสมองเช่น คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอด ฯลฯ แต่มีสติปัญญาปกติ พบว่ามีปัญหาทางการอ่านร่วมด้วย

2. ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษาและสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวา แต่สมองซีกซ้ายและซีกขวาของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีขนาดเท่ากันและมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย

3. ความผิดปกติของคลื่นสมอง นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จะมีคลื่นอัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ

4. พันธุกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน บางรายมีความผิดปกติของโครโมโซม

คู่ที่ 15 และมีสมาชิกของครอบครัวเป็นบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยที่พ่อแม่มักเล่าว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ ตนเคยมีลักษณะปัญหาคล้าย ๆ กัน

5. พัฒนาการล่าช้า เดิมเชื่อว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีผลมาจากพัฒนาการล่าช้าแต่ปัจจุบันไม่เชื่อเช่นนั้นเพราะเมื่อโตขึ้นสภาพปัญหาทางการเรียนรู้ยังคงอยู่

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 3) กล่าวถึง สาเหตุของปัญหาทางการเรียนรู้ ว่าจำแนกได้ดังนี้

1. สาเหตุทางพันธุกรรม จากการวิจัยหลายเรื่องนำมาสู่ข้อสรุปที่ว่าภาวะบกพร่องในการเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องกับพันธุกรรม แม้การวิจัยเหล่านั้น ไม่อาจโยงความสัมพันธ์ที่ชัดเจนถึงความ เป็นเหตุ เป็นผลดังกล่าวได้ แต่ความถี่ของปรากฏการณ์ในระหว่างคนสายเลือดเดียวกันมีสูงมาก

2. สาเหตุในระหว่างการตั้งครรภ์และการคลอด ในกรณีนี้จะเป็นเรื่องของ การได้รับสารเคมีบางชนิด ยาเสพติด ตลอดจนโรคภัยไข้เจ็บในระหว่างตั้งครรภ์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ อาจมีผลกระทบต่อพัฒนาการทางสมองของทารกในครรภ์ไม่มากนักน้อย มารดาที่คลอดยาก ต้องใช้เครื่องมือทางการแพทย์บางชนิดมาช่วย บางครั้งทำให้เกิดความกระทบกระเทือนสมอง ซึ่งความผิดปกติในลักษณะนี้เป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้

3. สาเหตุภายหลังการคลอด ได้แก่ โรคภัยไข้เจ็บ ตลอดจนอุบัติเหตุต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็ก เช่น เด็กซึ่งมีประวัติเคยเป็นเชื้อหุ้มสมองอักเสบ หรือสมองอักเสบ จะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สูงกว่าเด็กซึ่งไม่เคยมีโรคภัยไข้เจ็บเช่นนั้น

ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 3-4) กล่าวว่า สาเหตุของปัญหาทางการเรียนรู้ไม่เป็นที่ทราบอย่างชัดเจน นักวิทยาศาสตร์กำลังค้นหาสาเหตุ แต่จากงานวิจัยในอดีตพอจะสรุปให้เป็นแนวทางได้ว่า ปัญหาทางการเรียนรู้ อาจจะมีสาเหตุมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การบาดเจ็บ นักเรียนอาจได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด หรือระหว่างคลอด เช่น การเสียเลือดมากระหว่างคลอด การขาดออกซิเจน ซึ่งจะทำให้เซลล์สมองกระทบกระเทือนและส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเรียนรู้

2. พันธุกรรม ปัญหาทางการเรียนรู้ อาจจะมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมดังจะเห็นได้จากนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนมีสมาชิกในครอบครัวหรือญาติพี่น้องที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในลักษณะคล้ายคลึงกัน

3. สารพิษ สารพิษที่พบมากได้แก่สารตะกั่ว เมื่อเด็กรับประทานอาหาร ดื่มน้ำที่มีสารตะกั่วเจือปนอยู่ สารตะกั่วเหล่านี้ อาจมาจากสีทาบ้านเก่า ๆ ไอเสียจากรถยนต์ ท่อน้ำประปาเก่า ๆ ที่เป็นสนิมล้วนมีสารตะกั่วเจือปนอยู่ทั้งสิ้น เมื่อสารตะกั่วเข้าสู่ร่างกายเด็กสารตะกั่วจะไปทำลายเซลล์สมองบางส่วนทำให้เกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้

4. อุบัติเหตุ บุคคลที่ได้รับความกระทบกระเทือนที่สมองอย่างรุนแรง เมื่อได้รับอุบัติเหตุไม่ว่าจะเป็นการล้มหัวฟาดพื้น อุบัติเหตุบนท้องถนน หรือสิ่งอื่นที่มากระทบศีรษะอย่างรุนแรง อาจทำให้สมองได้รับบาดเจ็บ ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้

กานดา พุฒ (2547 : 127) กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ 2 ส่วน ดังนี้

1. ระบบการทำงานของสมองส่วนกลางผิดปกติ (Central Nervous System Dysfunction) ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนคลอด ระหว่างการคลอด หรือภายหลังการคลอดแล้ว เช่น ก่อนคลอดหรือขณะคลอดอาจมีปัญหาเสียเลือด ขาดออกซิเจน หรือได้รับสารเคมีในกระแสเลือด เนื่องจากแม่ดื่มสุรา ใช้สารเสพติด หลังคลอดอาจเกิดจากการได้รับสารพิษตกค้างจากการรับประทาน คีมี ยาใจ เช่น จากสีเก่า ท่อเก่า ทำให้สมองได้รับอันตราย หรืออาจเกิดอุบัติเหตุ ทำให้ได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง

2. การถ่ายทอดทางพันธุกรรม มีการศึกษาในครอบครัวและลูกแฝดที่ระบุได้ว่ามีโอกาสถึงร้อยละ 35 – 45 ที่จะมีการถ่ายทอดภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ระหว่างคนในครอบครัว พ่อแม่ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านใดจะส่งผลถึงลูกได้ โดยเฉพาะปัญหาในด้านการอ่าน ในปี 1996 อดีตผู้นำทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ Lee Kuan Yew ได้เปิดเผยต่อสื่อมวลชนว่าเขามีปัญหาด้านการอ่าน (Dyslexia) โดยได้รับการวินิจฉัยจากผู้เชี่ยวชาญของอังกฤษ และลูกสาวของเขาก็มีปัญหาด้านการอ่านด้วย ซึ่งในปัจจุบันนี้การศึกษาวิจัยด้านพันธุกรรมกำลังมองหาลักษณะของยีนส์ที่มีความเกี่ยวข้องกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้อยู่แต่ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน

จากคำกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า สาเหตุของการเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจเกิดจากการที่สมองมีระบบการทำงานที่ผิดปกติ เนื่องจากเกิดอุบัติเหตุการบาดเจ็บทั้งก่อนคลอด ระหว่างคลอด หลังคลอด และตลอดจนได้รับสารพิษต่าง ๆ นอกจากนี้ปัญหาทางการเรียนรู้ อาจสามารถถ่ายทอดได้ทางพันธุกรรม ซึ่งไม่ว่าจะมีสาเหตุจากด้านใดก็ตามความบกพร่องที่เกิดขึ้นส่งผลต่อพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็กด้านการรับรู้และแสดงออกทางด้านภาษา การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การรับรู้สัญลักษณ์ การให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ และการคิดคำนวณ

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 3 – 4) กล่าวว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อาจมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความบกพร่องทางการพูด
2. มีความบกพร่องทางการสื่อสาร

3. มีปัญหาในการเรียนวิชาทักษะ
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนให้ผลไม่แน่นอน
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ บางครั้งระเบิดอารมณ์ใส่ผู้อื่นความผิดหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ อาจทำให้เสียอารมณ์อย่างรุนแรง

9. โยกตัวหรือผกศิริยะบ่อย ๆ
10. ลักษณะการนอนไม่คงที่บางครั้งหลับ บางครั้งไม่หลับ ไม่เป็นเวลาที่ไม่แน่นอน
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย
14. แสดงพฤติกรรมแปลก ๆ
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 38 – 39) กล่าวว่า ถ้าลักษณะที่มักจะพบในเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก็คือภาวะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก กล่าวคือเด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพทางสติปัญญาของเขา เด็กเหล่านี้มักมีความบกพร่องในการเคลื่อนไหว ปัญหาทางด้านทักษะทางสังคมและปัญหาทางจิตใจร่วมด้วย ซึ่งส่งผลให้ศักยภาพลดลง ขาดความมั่นใจในตนเองและเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมีจะพบลักษณะความบกพร่อง ดังต่อไปนี้

1. การจัดระบบ (organization) ได้แก่ การจัดระบบเวลาของตนเอง การรู้เวลา รู้วันที่ รู้ปี การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ การจัดระบบความคิด การมีความสามารถที่จะหาของของตัวเองได้ครบ การดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ การตัดสินใจ การจัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง การเรียงลำดับเหตุการณ์
2. การประสานงานหรือประสานความสัมพันธ์ของร่างกาย ได้แก่ การจับต้องและใช้สิ่งของที่มีขนาดเล็ก การเรียนรู้ทักษะการช่วยเหลือตนเอง การตัด การวาด การคัดลายมือ การปีนป่าย การวิ่งและความสามารถในการเล่นกีฬาต่าง ๆ
3. ภาษาพูดและภาษาเขียน ได้แก่ การออกเสียงคำต่าง ๆ การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ การทำตามคำสั่ง การเข้าใจสิ่งที่ขอจากผู้อื่น การเชื่อมโยงความสัมพันธ์เรื่องราวต่าง ๆ การแยกแยะ

ระหว่างเสียงต่าง ๆ การตอบสนองต่อคำถาม การเข้าใจความคิด ความคิดรวบยอดหลักการต่าง ๆ การเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หรือการอ่านจับใจความ การสะกดคำ การเล่าเรื่องหรือการเขียนเรียงความ

4. สมาธิหรือความสนใจ จากกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้รวมความบกพร่องทางด้านสมาธิเข้าอยู่ในความบกพร่องในการเรียนรู้ แต่เนื่องจากเป็นภาวะความบกพร่องที่พบร่วมกันได้บ่อย จึงบรรยายลักษณะอาการในที่นี้ คือ ไม่สามารถจะทำงานจนสำเร็จ ลงมือทำก่อนที่จะคิดให้รอบคอบ เป็นคนที่ไม่สามารถจะทำงานเป็นระบบระเบียบได้ มีความวุ่นวายในการจัดระบบ มีปัญหาในการรอคอย อดทนรอไม่ได้ กระสับกระส่าย เหม่อลอย วอกแวก เสียสมาธิง่าย

5. ความจำ ได้แก่ การจดจำทิศทาง การเรียนรู้ข้อความทางคณิตศาสตร์ การเรียนรู้กระบวนการใหม่ ๆ การเรียนรู้ตัวอักษร การจดจำชื่อต่าง ๆ เหตุการณ์ต่าง ๆ การสะกดคำ และการทบทวนหนังสือก่อนสอบ

6. พฤติกรรมทางสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนใหม่และการคงมิตรภาพของเพื่อนใหม่ ไว้ได้ การตัดสินใจปัญหาชีวิตประจำวัน การมีพฤติกรรมที่ผลิผลวม หุนหันพลันแล่น ความอดกลั้น ความอดทนต่อความกดดัน ความเครียด การยอมรับการเปลี่ยนแปลงในกิจวัตรประจำวัน การสามารถที่จะตีความภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเขียน เช่น ลีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และการทำงานเป็นทีม

จากลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ดังที่ประมวลมาข้างต้น สรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะมีลักษณะของความบกพร่องทางการอ่าน การเขียน การคำนวณ ซึ่งเป็นลักษณะรวมๆ ในด้านพุทธิพิสัย ด้านภาษา ด้านกลไกการเคลื่อนไหว และด้านสังคม อาจ ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมต่อต้านหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา

1.3 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 21 – 29) จำแนกประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ตามลักษณะของปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กไว้ ดังนี้

1. ความบกพร่องของการฟังและการพูด (Aphasia)
2. ความบกพร่องทางการอ่าน (Dyslexia)
3. ความบกพร่องทางการเขียน แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ
 - 3.1 ดิสกราเฟีย (Dysgraphia)
 - 3.2 ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficits)
 - 3.3 ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Syntax Deficits)
4. ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์ (Dyscalculia)

5. ความบกพร่องทางกระบวนการคิด
6. ความบกพร่องด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง จำแนกเป็น 3 ด้าน
 - 6.1 ความบกพร่องที่เกี่ยวกับสมาธิ
 - 6.2 ความบกพร่องด้านการรับรู้
 - 6.3 ความบกพร่องด้านการเคลื่อนไหว

สันสนีย์ ภัทรคุปต์ (2544 : 25) กล่าวว่า DSM - IV (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders - Fourth Edition) ได้ระบุประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการอ่าน (Reading Disorder)
2. ความบกพร่องทางการเขียน (Disorder of Written Expression)
3. ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder)
4. ความบกพร่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง (Learning Disorder Not Otherwise

Specified)

เบญจพร ปัญญาขง (2545 : 4) กล่าวถึง ประเภทของปัญหาทางการเรียนรู้ ว่าจำแนกได้ ดังนี้

1. ความบกพร่องด้านการเขียนและการสะกดคำ
2. ความบกพร่องด้านการอ่าน
3. ความบกพร่องด้านการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์
4. ความบกพร่องหลายๆ ด้านร่วมกัน

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 5) กล่าวถึง ประเภทของปัญหาทางการเรียนรู้ ว่าจำแนกได้ ดังนี้

1. ภาวะบกพร่องด้านภาษา
2. ภาวะบกพร่องด้านคณิตศาสตร์
3. ภาวะบกพร่องด้านการรับรู้

จากการรวบรวมวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความบกพร่องหลายด้าน ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการฟังและการพูด
2. ความบกพร่องทางการอ่าน
3. ความบกพร่องทางการเขียน
4. ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์

5. ความบกพร่องทางกระบวนการทำงานของสมองอื่นๆ

กล่าวโดยสรุปเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำแนกได้หลายประเภทตามที่นักวิชาการหรือนักจิตวิทยาได้จัดหมวดหมู่ไว้ ตามลักษณะของปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องที่เกิดขึ้น

1.5 การประเมินและคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ในการประชุมทางวิชาการนำเสนอผลงานดีเด่นและผลงานวิจัย Symposium ภาคกลาง และภาคตะวันออก (2552:31-36) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการมีการนำเสนอแนวคิดว่าการคัดแยกและการประเมินเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ นับเป็นกระบวนการที่สำคัญ เพราะนอกจากจะเป็นการจัดประเภทเด็กเข้ารับบริการทางการศึกษาพิเศษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้แล้ว ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้รับบริการทางการศึกษาที่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นด้านการจัดการเรียนการสอน สื่อ อุปกรณ์ เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก (assistive technology) การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน รวมทั้งการให้บริการความช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

สำหรับในประเทศสหรัฐอเมริกา ในกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่อง (Individuals with Disabilities Education Act – IDEA) ซึ่งถือเป็นกฎหมายสาธารณะ (Public Law) ที่ทุกรัฐต้องยึดถือและปฏิบัติตาม ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนในเรื่องของการประเมินเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และเด็กที่มีความบกพร่องด้านต่าง ๆ เพื่อจะได้พิจารณาตัดสินใจได้ว่าเด็กคนใดสมควรได้รับการศึกษาพิเศษและความช่วยเหลืออื่นๆ ที่สอดคล้องกับประเภทความบกพร่องของตน (Overton 2003) โดยในกฎหมายดังกล่าวยังได้บ่งระบุไว้อีกว่า ในการประเมินเด็กไม่ควรใช้เพียงแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว แต่ควรใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอื่นๆ ประกอบด้วย เช่น การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียนหรือในขณะที่ทำกิจกรรมในสถานที่อื่นๆ การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก การศึกษาประวัติและผลการเรียนของนักเรียน เป็นต้น

โดยทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา ถ้าเด็กคนใดถูกสงสัยว่าอาจมีปัญหาทางการเรียนรู้ การประเมินอาจเกิดขึ้นได้สองลักษณะ คืออาจเริ่มจากทางโรงเรียนเป็นผู้ขออนุญาตจากผู้ปกครองเพื่อทำการประเมินนักเรียนที่ได้รับการสงสัยว่าอาจมีปัญหาทางการเรียนรู้ หรืออาจเริ่มจากการที่ผู้ปกครอง ขอให้ทางโรงเรียนประเมินบุตรหลานของตนที่สงสัยว่าอาจมีปัญหาทางการเรียนรู้ และเนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญอย่างมากกับผู้ปกครอง ในการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของบุตรหลานของตน รวมทั้งผู้ปกครองเองก็มีความตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนมากขึ้น ดังนั้นการประเมินเด็กที่ได้รับการสงสัยว่าอาจมีปัญหาทางการเรียนรู้ไม่ว่า

กรณีใดๆ จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง จะเห็นว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการจัดการศึกษาของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งในประเทศไทยก็ควรส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และสร้างเสริมความตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนในด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาสำหรับบุตรหลานมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากมีความยากลำบากในการประเมินบางองค์ประกอบที่ยังมีความคลุมเครือ หรือยังขาดความชัดเจน รัฐบาลกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมีข้อกำหนดที่ครอบคลุมในหลายด้านสำหรับใช้เป็นมาตรการในการประเมินและคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจให้ได้รับบริการทางการศึกษาพิเศษตามกฎหมายที่กำหนด ซึ่งข้อกำหนดเหล่านี้ถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่ทุกรัฐต้องถือปฏิบัติโดยแต่ละรัฐอาจมีข้อกำหนดเพิ่มเติมจากข้อกำหนดเหล่านี้ได้ (Smith et al., 2006 อ้างถึงใน การประชุมทางวิชาการนำเสนอผลงานดีเด่นและผลงานวิจัย Symposium ภาคกลางและภาคตะวันออก 2552 : 32) ข้อกำหนดเหล่านี้ ได้แก่

1. คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยบุคคลจากหลากหลายสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้อง (Multidisciplinary team) โดยอย่างน้อยต้องประกอบด้วยครูผู้สอน ผู้ที่มีความสามารถในการวินิจฉัยเด็ก และผู้เชี่ยวชาญด้านปัญหาทางการเรียนรู้ สำหรับสมาชิกอื่นๆ ในทีมอาจประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษา นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักบำบัดการพูด ผู้ปกครอง เป็นต้น
2. การสังเกต เด็กต้องได้รับการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนปกติจากสมาชิกในทีมประเมินอย่างน้อยหนึ่งคนโดยการสังเกต มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กได้แสดงออกในชั้นเรียน
3. เกณฑ์ที่ใช้ประกอบการตัดสินใจว่าเด็กมีปัญหาทางการเรียนรู้หรือไม่ จะพิจารณาจากประเด็นเหล่านี้ คือ

3.1 ทีมต้องพิจารณาความไม่สอดคล้องกันอย่างมากระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาที่แท้จริงของเด็กในด้านใดด้านหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งด้านต่อไปนี้ คือ ทักษะการอ่าน ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน การคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ การให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ การแสดงออกทางการเขียน การแสดงออกทางการพูด และความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง

3.2 คณะกรรมการอาจไม่ต้องคัดแยกว่าเด็กที่ได้รับการประเมินเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ถ้าคณะกรรมการพบความไม่สอดคล้องกันอย่างมาก ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาที่แท้จริงของเด็ก อันเป็นผลมาจากความบกพร่องทางการเห็น

ความบกพร่องทางการได้ยิน ความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว ความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางอารมณ์ หรือความด้อยโอกาสทางด้านเศรษฐกิจ

3.3 คณะกรรมการต้องบันทึกว่า เด็กต้องมีโอกาสในการได้รับการศึกษาที่เหมาะสม

4. การเขียนรายงาน คณะกรรมการต้องจัดทำรายงานที่มีการบันทึกข้อมูล ในด้านต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น และในรายงานต้องมีการกำกับว่าผลการประเมินดังกล่าวผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการทุกคน

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การคัดแยกและประเมินเด็กมีความสำคัญมาก และในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวอย่างแท้จริง โดยมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายเกี่ยวกับการคัดแยกและประเมินเด็กที่ทุกรัฐต้องถือปฏิบัติ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีการพัฒนาแบบทดสอบที่สามารถใช้ประกอบการประเมินเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้อย่างกว้างขวางโดยแบบทดสอบที่นิยมใช้กันอยู่โดยทั่วไป ในประเทศไทย แม้ว่าการประเมินและคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ผ่านมามีอาจต้องอาศัยบุคลากรทางการแพทย์เป็นสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามได้มีนักการศึกษาบางท่านได้พัฒนาเครื่องมือคัดกรอง / คัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ขึ้นโดยเครื่องมือดังกล่าวได้มีผู้นำไปใช้และอ้างอิงถึงมากขึ้น เช่น แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาโดย ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม และแบบสำรวจปัญหาในการเรียน ซึ่งพัฒนาโดย ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำคู่มือคัดแยก และส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางให้กับทางโรงเรียนในการปฏิบัติ โดยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กใน 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมโดยรวม ด้านพฤติกรรมกรเรียนภาษาไทย และด้านพฤติกรรมกรเรียนคณิตศาสตร์ (กระทรวงศึกษาธิการ 2545)

ในปีการศึกษา 2550 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิสซึมฉบับที่ชื่อว่า KUS -SI Rating Scales:ADHD/LD/Autism (PDDs) พัฒนาโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ชาญวิทย์ พรนภดล คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจำนวน 2,700 โรงเรียน โดยจัดให้มีการฝึกอบรม

ผู้ใช้แบบคัดกรองดังกล่าว เพื่อให้สามารถใช้แบบคัดกรองได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากการคัดกรองเด็กเป็นขั้นตอนแรกของการประเมินที่จะทำให้ทราบข้อมูลเบื้องต้นว่า กลุ่มเป้าหมายที่มีแนวโน้มว่าอาจเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เป็นใคร อยู่ในระดับชั้นใด และมีปัญหาใด เพื่อที่ทางโรงเรียนจะได้วางแผนการให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมต่อไป การพัฒนาเครื่องมือที่ได้มาตรฐานเพื่อใช้งานควรมีการทำให้มากขึ้น เพื่อผู้ใช้จะได้เลือกใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพอย่างหลากหลายและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้การประเมินและคัดแยกเด็กมีความถูกต้องแม่นยำและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นด้วย

1.6 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2540 : 42) กล่าวถึงลักษณะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

1. ขมวดคิ้ว นึกหน้าเวลาอ่าน
2. อ่านหลงบรรทัด
3. อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ
4. อ่านสลับตัวอักษร
5. อ่านซ้ำ อ่านถอยหลัง
6. อ่านออกเสียงไม่ชัด
7. จับใจความของเรื่องที่อ่านหรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้
8. จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้
9. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 11) กล่าวถึงลักษณะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

1. หลงบรรทัด อ่านข้ามคำ
2. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
3. จำข้อเท็จจริงพื้นฐานที่อ่านไม่ได้
4. อ่านคำในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง
5. ไม่สามารถบอกลำดับของเรื่องราวได้
6. สับสนระหว่างอักษร หรือคำที่คล้ายคลึงกัน

7. ไม่สามารถจำประเด็นสำคัญของเรื่องราวได้

8. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่ อ่านกลับคำ

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 23) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
อาจมีพฤติกรรมดังนี้

1. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านเป็นคำไม่ได้

2. จำตัวอักษรได้บ้างแต่อ่านเป็นคำไม่ได้

3. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเด็กอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน

4. ระดับสติปัญญาของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย หรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อวัด

โดยการใช้แบบทดสอบเชาว์ปัญญาที่เชื่อถือได้

5. นักเรียนบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา

6. นักเรียนบางคนอาจมีความไวในการฟัง

7. พุดไม่เป็นประโยค

8. นักเรียนสามารถเข้าใจภาษาได้ดี หากให้นักเรียนฟังหรือมีคนอ่านหนังสือให้ฟัง

หรือฟังจากเทป แต่ถ้าให้อ่านเองจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้

9. อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น กบ อ่านเป็น บก ยอด อ่านเป็น ดอย

10. ไม่เข้าใจตัวอักษรใดมาก่อน หลัง ตัวอักษรโดยอยู่ซ้ายหรือขวา

10. ไม่สามารถแยกเสียงสระในคำได้ เช่น คำว่า แมลง นักเรียนอ่านเป็น แม - ลง

หรือ มะ - แลง - ลง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 29) กล่าวถึงลักษณะเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน ดังนี้

1. การเคลื่อนไหวที่แสดงอาการเครียด เช่น อารมณ์เสีย หน้านิ่ง

2. อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ

3. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ

4. อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม

5. อ่านสับสนระหว่างอักษร หรือคำที่คล้ายคลึงกัน

6. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก

7. อ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ

8. อ่านเอาเรื่องไม่ได้

9. บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้

10. จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้ (อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)

11. แยกสระเสียงสั้น - ยาว ไม่ได้

เบญจพร ปัญญาขง (2545 : 5-6) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านช้า มีความยากลำบากในการอ่าน เช่น อ่านคำต่อคำ , จะต้องสะกดคำจึงจะอ่านได้
2. อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน
3. ไม่ระมัดระวังในการอ่าน จะเดาคำจากอักษรตัวแรก เช่น บาท เป็น บทที่ , เมื่อนั้น เป็น บัดนั้น , farm เป็น front
4. อ่านข้าม อ่านเพิ่มคำ อ่านผิดประโยคหรือผิดตำแหน่ง
5. อ่านโดยไม่เน้นคำ หรือเน้นข้อความบางตอน
6. จำคำศัพท์ได้จำกัด พยายามอธิบายความหมายของคำที่อ่านไม่ได้
7. ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้
8. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้
9. จับใจความสำคัญ หรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านไม่ได้
10. ไม่รู้จักเดาคำจากคำ หรือประโยคที่อยู่หน้าหรือหลังคำ หรือย่อหน้านั้นๆ

ปัญหาการเรียนรู้ทางการอ่าน นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ถ้าเด็กอ่านไม่ได้ ก็จะไม่สามารถที่จะเรียนวิชาอื่นได้ดีเพราะจะต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสำคัญ เนื่องจากความบกพร่องทางการอ่านของเด็กแต่ละคน จะมีความแตกต่างกันออกไป ดังนั้น การแก้ไข ฝึกฝน การเรียนการสอน ให้กับเด็กแต่ละคน จึงควรเลือกใช้วิธีการสอนที่หลากหลายให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความบกพร่องและความต้องการของเด็กแต่ละบุคคล

สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านมักจะแสดงพฤติกรรมกรรมการอ่าน เช่น อ่านออกเสียงผิด อ่านสลับตัวอักษร อ่านสลับคำ อ่านซ้ำคำ อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน อ่านตะกุกตะกักจำตัวอักษรได้บ้างแต่อ่านเป็นคำไม่ได้ อ่านช้ามีความยากลำบากในการอ่าน ส่วนลักษณะความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน พบว่า นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ชัดเจน อ่านคำไม่ได้ วิตกกังวล ไม่ยิ้มแย้มอ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ อ่านช้าและตะกุกตะกัก อ่านตกหล่น อ่านสลับตัวอักษร เป็นต้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก และคุณภาพการอ่านของเด็กย่อมส่งผลกระทบถึงคุณภาพของการจัดการศึกษา นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่าน ไว้ดังนี้

เดือนใจ กรุขกระโทก (2543 : 15) อธิบายว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิดโดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2548 : 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียนผู้อ่านสามารถนำความรู้ที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ศรีวิไล พลมณี (2548 : 13) ได้ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถออกเสียงและเข้าใจความหมายของสารที่ใส่มาในรหัสอักษรได้ถูกต้อง

มณีรัตน์ สุภโชติรัตน์ (2548 : 18) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถออกเสียงเป็นคำและอ่านคำต่อเนื่องเป็นประโยคได้ความสามารถในการอ่านออกเป็นคำเป็นประโยคนี้ไม่จำเป็นว่าผู้อ่านจะต้องทราบหรือเข้าใจความหมายหรือแปลความหมายได้เสมอไป

มุกดา ลิบลับ (2550 : 8) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษร สัญลักษณ์ต่างๆ ที่ปรากฏสู่สายตาปรากฏสู่สายตาออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจไปใช้ให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดอันเกิดจากสายตาถอดรหัสความหมายของภาษาที่อ่านหรือผู้เขียนเขียนเรื่องไว้ตั้งแต่ระดับคำ วลี ประโยค ไปจนถึงข้อความ เพื่อเก็บข้อมูลเรียบเรียงเข้าสู่สมอง แล้วตีความข้อมูลนั้นเพื่อแยกแยะรายละเอียดต่อไป

พรวิไล เลิศวิชา (2550 : 33) ได้ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง ความเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงอ่าน การอ่านเริ่มจากการให้เด็กฟังครูอ่านพร้อมกับดูตามตัวหนังสือ/รูปภาพ จากหนังสือที่ครูอ่านเพื่อสมองจะได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างภาพและคำที่เห็น ความหมายจากภาพ ลักษณะเสียงที่เกิดจากการเรียงตัวอักษรในคำ

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่แปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มองเห็น โดยผ่านการสัมผัสทางสายตา แล้วแปลความหมายสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่สื่อออกมาเป็นความรู้ ความเข้าใจ แล้วสามารถนำความรู้

ความเข้าใจนั้น ผ่านกระบวนการคิดเกิดความเข้าใจและแปลงเป็นเสียงสื่อสาร ถ่ายทอดออกมาเป็น ถ้อยคำที่มีความหมาย

2.2 ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่านนั้น นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้มีการ จัดแบ่งที่คล้ายคลึงกันดังนี้

เถลิงกิจ แก้วเสน่ห์ (2538 : 7 - 8) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเงียบ (Silent Reading) การอ่านเงียบหรือการอ่านในใจมีบทบาทสำคัญต่อ ชีวิตประจำวันของคนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก การอ่านประเภทนี้มีประโยชน์อย่างมากทั้ง ทางตรงและทางอ้อม นักเรียนผู้เรียนดีเด่นได้คะแนนยอดเยี่ยมจากการสอบมักเป็นผู้เรียนที่มี ความสามารถในการอ่าน นักธุรกิจหรือผู้มีอาชีพอื่น และผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตมักเป็นผู้มี ความสนใจในการอ่านเช่นเดียวกัน การอ่านเงียบหรือการอ่านในใจ (Silent Reading) มีด้วยกัน หลายชนิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 1.1 การอ่านข่าวหนังสือพิมพ์
- 1.2 การอ่านนิยาย นวนิยาย หรือ การอ่านเรื่องบันเทิง
- 1.3 การอ่านบทความหรือสารคดี
- 1.4 การอ่านตำรา แบบเรียน หรือข้อสอบเป็นต้น

2. การอ่านออกเสียง (Loud Reading) การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัว อักษรที่ปรากฏให้ถูกต้องตามอักษรวิธีหรือภาษาโดยใช้อวัยวะเกี่ยวกับการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก เพดาน ลิ้น ฟัน หรือหลอดเสียง เป็นต้น ให้เคลื่อนไหวตามลักษณะของฐานที่เกิดแห่งเสียงนั้น ๆ การอ่านออกเสียงมีหลายชนิด เช่น

- 2.1 การอ่านออกเสียงเมื่อเริ่มเรียน
- 2.2 การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษา หรืออักษรวิธี
- 2.3 การอ่านออกเสียงเพื่อทดสอบวัดผล
- 2.4 การอ่านข่าวทางวิทยุ
- 2.5 การอ่านข่าวทางโทรทัศน์
- 2.6 การอ่านรายงาน หรืออ่านกล่าวตอบรายงาน
- 2.7 การอ่านบทพากย์ ภาพยนตร์ หรือบทละคร

กรณีการ์ พวงเกษม (2533 : 68) ได้กล่าวถึงลักษณะของการอ่านไว้ว่ามี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Oral Reading) และอ่านในใจ (Silent Reading) โดยการอ่านออกเสียงนั้นจะ

ใช้ตั้งแต่เด็กเริ่มเรียน ให้เด็กรู้จักการอ่านคำต่าง ๆ เมื่ออ่านเป็นคำแล้ว อ่านประโยค อ่านเป็นย่อหน้า อ่านเป็นเรื่อง ๆ การอ่านในใจจะใช้เมื่ออ่านออกเสียงได้ดีแล้วรู้จักความหมายของคำสามารถอ่านเป็นข้อความยาว ๆ ได้

จากการกล่าวถึงประเภทของการอ่านของนักการศึกษาขั้นต้น พอสรุปได้ว่าการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลักๆ คือการอ่านออกเสียง (Oral Reading) ซึ่งเป็นการอ่านในระยะเริ่มต้นช่วยให้เข้าใจการออกเสียงคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง การอ่านประเภทนี้ใช้มากในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และในการประกอบอาชีพ ส่วนการอ่านในใจ (Silent Reading) จะใช้เมื่ออ่านออกเสียงได้ดีแล้วรู้จักความหมายของคำ สามารถอ่านเป็นข้อความยาว ๆ ได้ เป็นการอ่านในระดับที่สูงขึ้น

2.3 การอ่านออกเสียงภาษาไทย

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2517:94-98) ได้กล่าวสรุปลักษณะของการอ่านออกเสียงที่ดี คือก่อนอ่าน ผู้อ่านต้องศึกษาเรื่องที่จะอ่าน ตลอดทั้งความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ การแบ่งวรรคตอนให้ชัดเจน ไม่ควรอ่านเร็วหรือช้าเกินไป เพราะการอ่านออกเสียง เป็นการอ่านให้ผู้ฟัง ผู้ฟังแต่ละคนเข้าใจเร็วช้าต่างกัน ต้องพยายามให้คนส่วนใหญ่เข้าใจ ถ้าเป็นเรื่องสนุกก็อ่านเร็วได้ ถ้าเป็นเรื่องที่ต้องการสาระวิชาควรอ่านช้า ควรแบ่งประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ และผู้อ่านจะได้หยุดพักหายใจเป็นระยะ ๆ ทำให้อ่านชัดถ้อยชัดคำ

ประภาศรี สีหอำไพ (2524:335) ได้สรุปความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. ให้มีทักษะการอ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และถูกวรรคตอน
2. ให้เกิดความรื่นเริงและเพลิดเพลิน
3. สังเกต จังหวะ และลีลาการอ่าน ทำให้รู้จักรสไพเราะของวรรณคดียิ่งขึ้น
4. เผยแพร่เนื้อหาให้ทราบทั่วกัน
5. มุ่งการสอนอ่านออกเสียงเป็นสำคัญ
6. ฝึกอ่านให้เหมือนเสียงพูด เพื่อให้ผู้ฟังสนใจ ไม่เบื่อหน่าย

อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง นอกจากเพื่อเป็นการฝึกออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยมแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบการอ่านออกเสียงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของการอ่านประเภทต่าง ๆ รวมทั้งข้อบกพร่องในการออกเสียงพูด เพื่อจะได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในโอกาสต่อไป

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529:384) ได้รวบรวมขั้นตอนกระบวนการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. ตามองเห็นข้อความหรือประโยค
2. จากคำหรือข้อความที่มองเห็น เด็กจะอ่านคำนั้นในสมอง
3. เมื่ออ่านคำได้จะรู้ความหมายของคำ โดยเลือกความหมายที่ถูกต้อง
4. ระบบประสาทและกล้ามเนื้อของอวัยวะในการออกเสียง บังคับการออกเสียง

ข้อความ หรือประโยคให้ถูกต้อง

5. เด็กอ่านคำ ข้อความ ประโยคได้ถูกต้อง

นภค จันทร์เพ็ญ (2531:75) ได้กล่าวถึงการอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง ซึ่งการอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ สมองประมวลเป็นถ้อยคำ แล้วเปล่งเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป

การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านขั้นพื้นฐานของการอ่านทุกประเภท เพราะว่าการที่บุคคลจะอ่านในระดับสูงขึ้นไปให้ได้ดี ประสบความสำเร็จนั้น ต้องมีความสามารถในการอ่านออกเสียงได้ดีมาก่อน

2.4 การฝึกทักษะการอ่านออกเสียง

ในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงนั้น ครูจะต้องเป็นผู้ที่หาทริคในการฝึกมาใช้เพื่อมิให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายและผลของการฝึกมีสัมฤทธิ์ผล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529:385) ได้แนะในการฝึกการอ่านออกเสียง ดังนี้

1. ในการฝึกอ่านครั้งหนึ่ง ๆ ครูควรตั้งความมุ่งหมายไว้เพียงอย่างเดียว เช่น ฝึกให้อ่านออกเสียงคำถูกต้อง หรือให้อ่านออกเสียงตามเนื้อเรื่อง (ละคร)
2. ควรฝึกบ่อย ๆ ในระยะเวลาสั้น ๆ เพราะการใช้เวลาฝึกในแต่ละครั้งนานเกินไปจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายที่จะอ่าน ขณะที่ฝึกควรหัดให้เด็กจับหนังสือให้ถูกวิธีด้วย
3. การสอนให้อ่านคำยากนั้น ครูควรหาทางแทรกหลักเกณฑ์การอ่านตามอักษรวิธีให้เหมาะสมกับวัยและโอกาส เพราะนักเรียนจะได้รู้อย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งจะช่วยให้จำได้แม่นยำ การสอนอ่านคำยากในแต่ละบทเรียน ครูควรให้เด็กศึกษาก่อนแล้วควรให้อ่าน

4. ข้อความที่เป็นร้อยแก้ว ควรให้เด็กฝึกอ่านเดี่ยว เพราะในชีวิตประจำวันเด็กจะต้องพบกับ การอ่านด้วยตนเอง ส่วนร้อยกรองให้อ่านได้ทั้งเดี่ยวหรือเป็นกลุ่มก็ได้แล้วแต่ครูจะเห็นสมควร ในขณะที่อ่านเด็กจะต้องอ่านให้ฟังได้ยินทั่วถึงกัน

5. ข้อความที่เด็กอ่านควรเป็นข้อความทั้งที่เด็กเคยเห็นและไม่เคยเห็นด้วย เพื่อเด็กจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง

6. ให้ตอบคำถาม สรุป เพื่อจับใจความของเรื่องที่อ่านไปแล้ว

สรุปการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงครูจะต้องเป็นผู้ที่หาทริคในการฝึกอ่านออกเสียงที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ฝึกอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้องฝึกอ่านเดี่ยว ฝึกบ่อยๆ ในแต่ละครั้งใช้ระยะเวลาไม่นานจนเกินไป ข้อความที่เด็กอ่านควรเป็นข้อความทั้งที่เด็กเคยเห็นและไม่เคยเห็นด้วย เพื่อเด็กจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง

2.5 ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

ผู้ที่มีทักษะในการอ่านดี สามารถมีความรู้และทักษะอื่นดีด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2538:98) ที่ว่านักเรียนมีพื้นฐานทักษะการอ่านดีแล้วย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือการสื่อสารเพื่อประโยชน์ในสาขาวิชาอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี และ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525:73) ที่กล่าวว่าผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่านมีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี

ในต่างประเทศได้มีการส่งเสริมทักษะการอ่านเป็นอย่างมากทั้งในระดับประถมและมัธยม เพราะถือว่าถ้านักเรียนมีพื้นฐานการอ่านดีแล้ว ย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดีด้วย บันลือ พลฤกษ์วัน (2529 : 8) ได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ในการจัดการเรียนการสอนและเป็นพื้นฐานที่สำคัญแก่การเรียนรู้สรรพวิทยาการทั้งปวง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็น ที่สุดในการจัดการเรียนการสอน

การอ่านออกเสียงเป็นประเภทหนึ่งของการอ่านที่ครูฝึกให้นักเรียนเรียนเป็นอันดับแรก การอ่านในระยะเริ่มแรกนี้ การอ่านออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น และเด็กก็นิยมอ่านออกเสียงเพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่า ตนมีความก้าวหน้าในการอ่าน เด็กจะได้รับการเสริมแรงและได้รับความพอใจในส่วนตัวของเด็กด้วย (ประเทิน มหาจันทร์, 2533:207) ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของเด็ก เพื่อเป็นการขจัดปัญหาตั้งแต่ระยะเริ่มต้นก่อนจะติดเป็นนิสัย และยังเป็น การวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย

การอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับการใช้เสียงสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นอันมาก บันลือ พฤษะวัน (2534:129-130) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านออกเสียง

1. การอ่านออกเสียงเป็นการฝึกอ่านเบื้องต้นที่จะเน้นการจำรูปคำ กวาดสายตาอ่านหรืออ่านเฉพาะคำโดยการจำรูปคำโดยเฉพาะก็ตาม จำเป็นต้องฝึกอ่านเบื้องต้นเพื่อให้ครูผู้สอนผู้ปกครองรู้ว่า อ่านผิดหรือถูก จะได้ช่วยเหลือแก้ไขได้ทันที่
2. การอ่านออกเสียงเป็นแนวทางสำคัญที่ใช้หัดอ่านตามบทบาทสมมติ เป็นการสร้างเรื่องราวให้คล้ายความจริง และยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการฝึกแสดงละครได้ดี
3. การอ่านออกเสียงเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญที่ใช้ในการตรวจสอบการอ่าน เพื่อเป็นการแนะนำการอ่านเพื่อหาคำตอบให้รู้แหล่ง และรู้ว่าคำตอบที่ถูกต้องอยู่ส่วนใด (Factual Level) ของประโยค นับเป็นการแนะนำการอ่านเพื่อหาคำตอบ ซึ่งมีความเข้าใจเบื้องต้นที่สำคัญมาก
4. การอ่านออกเสียงที่สอนอ่านนำและอ่านตาม จะช่วยให้เด็กขี้อายได้กล้าแสดงออก ร่วมกับเพื่อน ๆ เพื่อเป็นทางในการแสดงออกเป็นรายบุคคล
5. การอ่านบทหรือกรองหรือคำประพันธ์ต่าง ๆ มุ่งให้เรียนรู้ทางหู ให้ฟังสไพเราะทางภาษาจากคำคล้องจองต่าง ๆ จำเป็นอย่างยิ่งต้องให้การอ่านออกเสียงเป็นกลุ่มให้พร้อมเพรียงกันทั้งลงจังหวะสัมผัสและทำนอง
6. การอ่านออกเสียงในบางครั้ง อาจใช้ทบทวนการอ่านในใจเมื่ออ่านในใจแล้วไม่เข้าใจ จำต้องทบทวนโดยการอ่านออกเสียงดัง ๆ เพื่อฟังเองแล้วเข้าใจได้ดีขึ้นในบางกรณี
7. การอ่านออกเสียงยังเป็นแนวทางในการฝึกเรียงงานเบื้องต้น และใช้ในการอ่านประกาศเชิญชวนของโฆษก หรือฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่ทำหน้าที่สื่อความต่าง ๆ

การอ่านออกเสียงมีประโยชน์ตามลักษณะของการที่ครูจะเลือกใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ได้ดี ผลรวมแห่งการอ่านออกเสียงย่อมช่วยพัฒนาทั้งภาษาพูด และภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี ครูควรพิจารณาด้วยว่าบทเรียนอ่านบทใดควรจะใช้การอ่านออกเสียงเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด จึงจะช่วยให้การสอนมีความหมายต่อเด็กผู้เรียนมากที่สุด

การเรียนการสอนอ่านออกเสียงนั้น ถือเป็นกิจกรรมระหว่างครูกับนักเรียนไม่ใช่ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน เพราะถ้าเป็นกิจกรรมระหว่างนักเรียนแล้ว ก็จะกลายเป็นเรื่องของการประกวดประชันกันไป ดังนั้น ถ้าจะมีการกำหนดให้นักเรียนคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนในห้องฟัง จะต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอนไว้ว่าเป็นการอ่านออกเสียงเพื่ออะไร เพราะการเรียนการสอนอ่านออกเสียงจำเป็นต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ

สรุปการอ่านออกเสียงเป็นการอ่านขั้นพื้นฐานโดยการจำรูปคำแล้วอ่านออกมาเป็นประโยค เป็นการอ่านให้ผู้อื่นฟังทำให้รู้ว่าอ่านผิดหรือถูกหากอ่านผิดจะได้แก้ไขได้ทันที ฉะนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านคำหรือประโยคให้ถูกต้อง อ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ข้อดีของการอ่านออกเสียง

ข้อดีของการอ่านออกเสียงมีดังนี้ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529:84, อ้างถึงใน กาญจนา สังสะอาด, 2540:34)

1. คุณค่าด้านการตรวจสอบข้อบกพร่อง การอ่านออกเสียงจะเปิดโอกาสอย่างดีให้แก่ครูในการตรวจสอบปัญหาการอ่านของนักเรียน ในกระบวนการของการอ่านออกเสียง คำพูดทุกคำจะต้องถูกเปล่งเสียงออกมา การชี้คำ การสื่อความหมาย เช่น การแบ่งวรรคตอน น้ำเสียง การออกเสียง และการถ่ายทอดความรู้สึก จะแสดงออกมาให้ได้ยินอย่างชัดเจน จึงง่ายแก่การตรวจสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในปัญหาการอ่าน และสิ่งที่ปรากฏดังกล่าวนี้จะเป็นหลักฐานในการพิจารณาปัญหาของความเข้าใจในการอ่านได้

2. คุณค่าด้านการสอน ข้อมูลที่ได้จากการวินิจฉัยปัญหาการอ่านออกเสียง จะเป็นประโยชน์สำหรับครูในการวางแผนปรับปรุงการสอนอ่านให้ดีขึ้น รวมทั้งการจัดหาหนังสือการสอนอ่านให้เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการได้ดีขึ้น รวมทั้งการจัดหาหนังสือการสอนอ่านให้เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของเด็กด้วย จัดการสอนซ่อมเสริมเด็กที่มีปัญหาการอ่านเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มย่อย

3. คุณค่าในทางแรงจูงใจ นักเรียนจะเพิ่มชั่วโมงอ่านมากขึ้นเมื่อเขาได้อ่านหนังสือที่เขาสนใจ ถ้าหากครูอนุญาตให้เขาเลือกหรืออ่านเรื่องราวที่เขาเขียนขึ้นเองจะทำให้เขาสนใจการอ่านมากขึ้น

4. คุณค่าทางความคิด การที่ครูอ่านนิทานสารคดีที่น่าสนใจให้เด็กฟังแล้วตั้งคำถามให้เด็กคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถช่วยให้เด็กฝึกการคิด และรู้จักประเมินสิ่งที่อ่าน

5. คุณค่าทางด้านสุนทรียะ การให้เด็กอ่านบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองทั้งชั้นหรือเป็นบท จะช่วยให้เด็กได้รับรสของวรรณคดีได้ บางครั้งครูอาจจะชี้แนะให้เด็กเห็นว่า ภาษากวีมีอารมณ์ขันอย่างไร เสริ้อย่างไร สิ่งเหล่านี้เมื่อเด็กอ่านออกเสียง เด็กจะเกิดประสบการณ์ทางสุนทรียะ

สรุปข้อดีของการอ่านออกเสียงจะเปิดโอกาสให้แก่ครูในการตรวจสอบปัญหาการอ่านของนักเรียน ในกระบวนการของการอ่านออกเสียงเพื่อจะได้วางแผนในการพัฒนาการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

2.6 การสอนอ่านเป็นคำ

การสอนโดยใช้วิธีนี้เป็น การ แก้ว ฝึกฝน และฝึกปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนในการอ่านคำศัพท์ ใช้สอนอ่านในขั้นต้นของการอ่าน และการอ่านเพื่อจำแนกคำ เป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุดในการใช้เป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้สัญลักษณ์ คำโครงของคำที่มองเห็นในการอ่าน หรือจำแนกคำออกมาและยังสามารถใช้ร่วมกับการสอนอ่านวิธีอื่น ๆ เช่น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การสอนอ่านเบื้องต้น หรือเทคนิคในการอ่านคล่อง วิธีนี้เหมาะสมที่จะใช้กับนักเรียนที่เริ่มต้นเรียนอ่านคำ จำแนกคำ ก่อนที่จะไปเรียนการอ่าน เนื้อเรื่องหรือข้อความ เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือนักเรียนกลุ่มเล็กๆ บันลือ พฤษะวัน (2538 : 3) กล่าวว่า การที่เด็กอ่านได้โดยการอ่านเป็นคำ มีภาพประกอบในการช่วยอ่าน เด็กได้ฝึกอ่านคำประกอบภาพ เป็นแรงเสริมให้เด็กสนใจ ทำท่าย่อยอยากอ่าน ให้ผู้เรียนเห็นว่าอ่านนั้นง่าย

ขั้นตอนการสร้างคำ

เลือกคำจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้ถูกต้องและอ่านได้โดยอัตโนมัติในทุกครั้งที่อ่าน จำนวน 5 – 10 คำ เมื่อเลือกคำได้แล้ว ดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

1. ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกคำที่แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจความหมายของคำซึ่งเป็นคำที่อยู่ในเนื้อเรื่องที่อ่าน
2. แสดงคำให้นักเรียนดูทีละคำโดยใช้เวลา 5 วินาที อ่านคำนั้น 2 ครั้ง
3. สลับคำและคำถามให้เด็กนักเรียนอ่านคำในบัตรคำแต่ละใบ ครูคอยบอกคำที่ถูกต้องให้กับเด็กนักเรียนหลังจากที่เด็กอ่านคำนั้นผิด และถ้าเด็กไม่ตอบหรืออ่านคำภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้เด็กฟัง
4. แสดงคำทั้งหมดอีกครั้ง โดยใช้วิธีเดียวกับขั้นตอนที่ 2
5. ให้นักเรียนอ่านหรือออกเสียงคำแต่ละคำอีกครั้งโดยวิธีเดียวกับขั้นตอนที่ 3 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งเด็กสามารถอ่านคำได้ โดยอัตโนมัติ

ถ้านักเรียนยังไม่สามารถจำคำได้ หลังจากการสอนไปแล้ว 7 ครั้ง ให้เปลี่ยนจากการระลึกได้ (Recall task) มาเป็นการจำได้ (Recognition task) โดยวางคำต่าง ๆ ไว้บนโต๊ะแล้วให้เด็กชี้คำตามที่ครูบอก ถ้าเด็กยังอ่านคำไม่ได้ก็ให้ใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

1. เทคนิคการใช้รูปภาพ (Picture association techniques)
2. เทคนิคความสัมพันธ์ระหว่างประโยคหรือคำ (Sentence / Word association techniques)
3. เทคนิคการเติมคำ (Cloze procedure)

หลังจากที่สอนอ่านคำให้กับเด็กแล้วให้ครูบันทึกผลการอ่านคำของเด็กลงในแบบบันทึก และเมื่อสอนคำในวันแรก ๆ ไปแล้วให้นำกลับมาสอนหรือทบทวนใหม่ในวันต่อ ๆ ไป

4. วิธีการสอนอ่านภาษาไทยแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

มิลเลอร์ (Miller 1993 , อ้างถึงใน อัจฉรา นาคทรัพย์, 2546 : 37) ได้กล่าวถึงแนว ทฤษฎี ความรู้เกี่ยวกับคำคูนตา ไว้ว่า ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาเป็นสิ่งที่เด็กนักเรียนจะต้องมี ความรู้ในเรื่องของคำคูนตา

วิธีการสอนอ่านเป็นคำ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การจำคำ
2. การจำแนกคำ

การจำแนกคำจะเป็นเรื่องที่ยาก เพราะการที่จะจำแนกคำได้นั้นเด็กจะต้องจำคำได้ เสียก่อน แม้ว่าการจำคำนั้นจะใช้ทักษะที่มาเกี่ยวข้องน้อยกว่าการจำแนกคำ แต่ก็จะใช้ในการ ประเมินผลและฝึกในการสอนอ่านระดับประถมศึกษา นำมาใช้ในการคิดแยกและการจำแนกคำ

คำคูนตา สามารถที่จะอธิบายได้หลากหลายความหมาย คำเหล่านี้ผู้อ่านจะ สามารถจำได้ทันทีที่เห็น โดยที่ไม่ต้องหยุดและวิเคราะห์คำ โดยใช้เทคนิคการจำแนกคำ เช่นเดียวกับวิธีการสอนหน่วยเสียง อย่างไรก็ตาม คำคูนตา ยังหมายถึงคำที่ไม่ต้องมีความสัมพันธ์ ของสัญลักษณ์กับเสียง และคำที่ไม่เป็นไปตามกฎของการสะกดคำ แต่เป็นวิธีการอ่านแบบจำเป็น คำ ๆ ไป

ซาบาติโน , มิลเลอร์และชมิทท์ (Sabatino , Miller and Schmidt 1981 , อ้างถึงใน อัจฉรา นาคทรัพย์, 2546 : 38) กล่าวว่า การสอนอ่านเป็นคำเป็นวิธีการสอนอ่านแบบจำคำวิธีหนึ่ง มีวิธีการ เทคนิคต่าง ๆ และมีขั้นตอนในการสอน ดังนี้

1. การจับคู่ภาพ
2. การจับคู่ตัวอักษร
3. การจับคู่คำ
4. เกมในการจำคำ
5. เกมที่ใช้ไม้กระดาน
6. เกมที่ใช้สนาม ลู่วิ่ง
7. เกมให้อาหาร สำหรับพัฒนา การจำคำในหมวดคำสั่งของหรือสัตว์
8. การสร้างหมวดหมู่คำ เช่น การสร้างบัตรภาพ บัตรคำของดอัสซ์ ที่สามารถ แสดงภาพได้นา ๆ ชนิด ในแต่ละตัวอักษรวิธีนี้สามารถให้การฟังร่วมด้วยได้ การสอนอ่านคำใน เบื้องต้นสามารถนำคำที่เป็นชื่อสี , จำนวน หรือ วัน เดือน ฯลฯ มาสอนได้

โวฟ และ แคนแคนซ์ (Vaugh and Candace 1991 , อ้างถึงใน อัจฉรา นาคทรัพย์, 2546 : 38) ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการสอนอ่านเป็นคำ ไว้ดังนี้

เทคนิคการสร้างคำคันทา

เด็กบางคนมีความรู้สึกยุ่งยากในการจำคำได้โดยอัตโนมัติ และต้องการโอกาสที่จะได้ฝึก ระลึกคำ และจำคำที่เรียนได้ ในเรื่องที่จะกล่าวถึงนี้เป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนจำคำได้และยังมี เกมที่สามารถใช้ได้ดีเท่าๆ กับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ซึ่งกิจกรรมต่างๆ นี้ไม่ใช่วิธีที่นำไปสู่การอ่านได้ทั้งหมด ไม่ควรที่จะนำมาใช้เป็นวิธีหลักในการสอนเพียงวิธีนี้วิธีเดียว ควรที่จะนำไปใช้ช่วยในการซ่อมเสริมหรือสอนเสริมในด้านการอ่านโดยเน้นการอ่านคำ และให้ความหมายของคำ

ผดุง อารยะวิญญู(2544 : 68 – 74, อ้างถึงในดารณี ตักศิรีผล, 2555 : 36 - 38)

ได้กล่าวถึงวิธีสอนอ่านทั่วไปที่นิยมนำมาใช้ในการสอนมีดังนี้

1. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach)

เป็นการสอนให้เด็กอ่านเป็นคำๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่จะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำ ได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง โดยครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพ ประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ หรือครูใช้การ บันทึกลเสียงลงเทป แล้วเปิดให้เด็กฟังและให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา ซึ่งมีรายงานการวิจัยระบุว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้คะแนนต่ำกว่าเด็กปกติในชั้นเรียนเดียวกัน เมื่อทดสอบโดยใช้วิธีนี้

2. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonics Approach)

เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่นเสียงพยัญชนะ และให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน

3. วิธีสอนอ่านเบื้องต้น (Basal Reading Approach)

เป็นการอ่านโดยมีเนื้อ หาเป็นชุดตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปถึงยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียงไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหาที่สั้นๆ ไปจนถึง เนื้อหาที่มีความยาวหลายหน้า กระดาษภายในชุดการสอนอาจประกอบด้วยบัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่จะให้เด็กอ่าน มีการจำกัดคำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากขึ้นตามลำดับ มีคู่มือครู และมีการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอนแต่ละชุด ดังนั้นการสอนอ่านด้วยวิธีนี้จึงเป็นการกำหนด เนื้อหาที่เป็นระบบจากง่ายไปยาก

4. วิธีองค์รวมทางภาษา (Whole Language Approach)

การสอนภาษาแก่เด็กควรสอนรวมทักษะ ทั้งการฟัง การพูด และการเขียน ไม่ควรแยกสอนทีละทักษะ เด็กควรพัฒนาทักษะไปพร้อมๆ กัน การสอนภาษาแก่เด็กควรสอนในเนื้อหาสาระที่มีความหมายสำหรับเด็ก

5. วิธีจัดประสบการณ์ทางภาษา (Language Experience Approach)

วิธีจัดประสบการณ์ทางภาษาเหมาะสำหรับการสอนอ่านในระยะเริ่มต้นไปจนถึงระยะกลาง นั่นคือจากระดับอนุบาลไปจนถึงระดับประถมศึกษาและมัธยมต้น เป็นการรวมทุกทักษะไปพร้อมกัน ครูที่สอนโดยวิธีนี้มีความเชื่อว่าเด็กมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องอะไร เขาก็จะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ดังนั้นการจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก จึงยึดความสนใจของเด็กเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการสอนฟัง สอนอ่าน สอนพูด หรือสอนเขียน ครูอาจทราบได้ว่าเด็กมีความสนใจในเรื่องใด จากการวาดภาพหรืองานศิลปะของเด็ก ครูจึงนำเรื่องราวดังกล่าวมาขยายผล ครูอาจให้เด็กเขียนอธิบายภาพแล้วให้เด็กอ่านจากข้อความที่เด็กเขียนด้วยตนเอง

6. วิธีสอนอ่านเป็นรายบุคคล (Individualized Reading Approach)

ในการสอนอ่านเป็นรายบุคคลนั้นจะต้องคำนึงถึงความต้องการและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคลเป็นหลัก เด็กควรมีโอกาสในการคัดเลือกหนังสือที่อ่านด้วยตนเอง ซึ่งเด็กจะเลือกตามความสนใจและระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน ครูผู้สอนควรเตรียมหนังสือไว้หลายๆ เพื่อ让孩子เลือกอ่าน ครูสอนเด็กให้รู้จักคำ ประโยค และอ่านข้อความยาวๆ ตามลำดับ การวัดผลเน้นทักษะที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมาย เช่น การอ่านคำอย่างเดี่ยว การอ่านคำและเข้าใจความหมาย การอ่านเป็นประโยค เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 49 – 71 อ้างถึงในปุลณณา แฉ่งพันธ์ุ, 2552 : 45 - 48) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

1. การฝึกให้รู้จักพยัญชนะ และสระ (Consonant and Vowel Identification) เด็กที่มีปัญหาทางการอ่านบางคนที่อ่านคำผิด อ่านไม่ออก เมื่อทำการทดสอบความสามารถพื้นฐานอาจพบว่าเด็กไม่รู้จักพยัญชนะหรือสระ วิธีดังกล่าวจึงเป็นวิธีการเบื้องต้นสำหรับการสอนอ่านโดยฝึกให้เด็กได้รู้จักพยัญชนะและสระซึ่งเป็นส่วนประกอบของคำต่างๆ

วิธีการสอน ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระทีละตัว โดยใช้สื่อประกอบที่หลากหลาย เช่น แผ่นภาพการศึกษา บัตรพยัญชนะ บัตรสระ ตัวพยัญชนะ สระ ที่สามารถสัมผัสรูปร่างได้ หรือสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทั้งนี้ควรมีภาพประกอบ ซึ่งจะช่วยให้เด็กจดจำได้ดียิ่งขึ้น

2. การจำแนกตัวอักษร (Letter Discrimination) วิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการฝึกสำหรับเด็กที่มีลักษณะปัญหาด้านการสับสนตัวอักษร ซึ่งเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลายคน มักมีความสับสนระหว่างพยัญชนะที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกัน เช่น ก กับ ถ ภ ค กับ ต เป็นต้น จึงจำเป็นต้องฝึกให้เด็กเห็นความแตกต่างของพยัญชนะคู่ที่คล้ายคลึงกันทุกตัวเมื่อเด็กจำแนกได้แล้ว จึงฝึกอ่านคำ

วิธีการสอน ครูจับคู่พยัญชนะที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกัน ให้นักเรียนอ่านออกเสียง หรือ ชี้ออกพยัญชนะที่ครูกำหนดแล้วให้นักเรียนบอกความแตกต่างของพยัญชนะทั้งสอง หากนักเรียนบอกไม่ได้ ครูทำการอธิบายโดยอาจเชื่อมโยงลักษณะของพยัญชนะกับภาพประกอบพยัญชนะแล้วให้นักเรียนเขียนพยัญชนะทั้ง 2 ตัว เปรียบเทียบกัน

3. การสอนเป็นคำ (Word Attack) วิธีการสอนนี้เป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมในการสอนอ่านแก่เด็กที่เริ่มเรียนภาษาไทย และสามารถนำมาสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่มีปัญหาอ่านคำผิด หรืออ่านไม่ออก วิธีการนี้เป็นการสอนให้เด็กอ่านเป็นคำๆ โดยไม่มีการฝึกผสมคำ

วิธีการสอน ครูกำหนดคำเป็นหมวดหมู่ โดยเริ่มต้นจากคำง่ายๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และสร้างบัตรภาพประกอบ จากนั้นให้เด็กดูบัตรภาพแล้วตอบว่าเป็นภาพอะไรเมื่อเด็กออกเสียงได้อย่างถูกต้องแล้วจึงสอนคำโดยใช้บัตรคำเป็นสื่อ ลำดับถัดต่อไป ให้นักเรียนจับคู่ภาพกับคำ และให้เด็กฝึกเขียนคำจากตัวอย่าง ซึ่งจำนวนคำที่ใช้ในการฝึกแต่ละครั้ง ประมาณ 5 – 10 คำ หรือมากกว่าขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็ก

4. วิธีการวิเคราะห์คำ (Word Analysis) เป็นวิธีการหนึ่งที่น่ามาใช้ฝึกเด็กที่อ่านไม่ออก วิธีการสอน ครูกำหนดเนื้อหาเป็นคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ ที่ประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะต้น (พยัญชนะเดี่ยวหรือพยัญชนะควบกล้ำ) สระ และ / หรือตัวสะกด ครูชี้ไปที่คำใดคำหนึ่ง ให้เด็กอ่านคำนั้น หากเด็กอ่านไม่ได้ ครูอ่านให้เด็กฟัง แล้วจึงให้เด็กอ่านตามหากเด็กอ่านได้แล้ว ครูถามเด็กว่าคำนั้น ๆ ประกอบด้วยพยัญชนะและสระใดบ้าง เพื่อให้เด็กได้ประโยชน์จากการฝึกมากขึ้น ครูควรสอนความหมายของคำด้วย และทำแบบฝึกหัดจับคู่คำที่เขียนเหมือนกัน เพื่อให้เด็กมองเห็นการจัดวางพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ได้ชัดเจนขึ้น

5. วิธีโฟนิกส์ (Phonics Method) เป็นวิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่ไม่สามารถอ่านคำได้ เนื่องจากมีปัญหาในการสะกดคำ วิธีการนี้นำหลักการทางภาษาศาสตร์มาใช้สอน ทำให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และช่วยให้เด็กเปล่งเสียงได้ถูกต้อง วิธีนี้ใช้สีเป็นตัวกำหนดเสียง

วิธีการสอน ครูกำหนดคำที่จะสอนโดยสอนคำพยางค์เดียวก่อน แล้วจึงตามด้วยคำหลายพยางค์ คำที่นำมาสอนประกอบด้วย พยัญชนะต้นที่เป็นพยัญชนะเดี่ยว พยัญชนะควบกล้ำ สระ

เสียงสั้น สระเสียงยาว สระเสียงประสม ตัวสะกดตรงมาตรา ตามลำดับ ครูทำการฝึกเสียงสระแต่ละสระ โดยมีสีเป็นตัวกำหนด เช่นการฝึกเสียง สระอิ โดยใช้พยัญชนะต้นที่เป็นพยัญชนะเดี่ยว ครูเขียนคำว่า กิ จิ ติ บี ปิ โดยกำหนดให้สระอิ มีสีเขียว (ใช้สีใดก็ได้) จากนั้นครูอ่านให้เด็กฟังก่อนทีละคำ ให้เด็กอ่านตามครู (บางคำอาจไม่มีความหมาย) แล้วให้เด็กอ่านเอง

6. วิธีการบันทึกชี้นำ (Guided Note) เป็นวิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาการอ่านจับใจความ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนมากเรียนรู้ได้ดีโดยการใช้สายตามากว่าการฟัง หลายคนเรียนรู้ได้ดีจากการใช้ประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้านรวมกัน ดิกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่อ่านหนังสือออกแต่ไม่เข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่านจับใจความไม่ได้ อาจเนื่องมาจากการที่เด็กไม่สามารถแยกคำที่มีความสำคัญมากออกจากคำที่มีความสำคัญน้อย

วิธีการสอน ครูเขียนหรือจัดพิมพ์เนื้อหาที่จะสอน โดยเน้นความสำคัญของเรื่อง ด้วยการขีดเส้นใต้ การใช้สีเข้มหรือสีที่แตกต่างกับคำอื่น เป็นสิ่งนำทางสายตา ในการสอนเบื้องต้น ครูฝึกด้วยด้วยข้อความที่มีความยาวประมาณ 2 – 3 บรรทัด เมื่อเด็กมีทักษะแล้วจึงเพิ่มความยาวของเรื่องอ่าน ในการฝึกเริ่มต้นที่ครูอ่านเรื่องให้เด็กฟัง แล้วอ่านตาม ครูชี้ไปที่คำที่พิมพ์สีเข้ม (คำสำคัญที่ครูเน้นให้เห็นเป็นพิเศษ) แล้วให้เด็กอ่านเฉพาะคำนั้น ๆ จากนั้นครูถามเด็กว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องอะไร ครูให้เด็กอ่านโดยละเอียดเพื่อเก็บใจความสำคัญ

7. วิธีก้างปลา (Herring Bone Method) เป็นวิธีการที่นำมาสอนเด็กที่มีปัญหาในการอ่านจับใจความ โดยใช้หลักการเดียวกันกับวิธีการบันทึกชี้นำ กล่าวคือ ใช้สิ่งนำทางสายตาไปสู่การเข้าใจเรื่องที่อ่าน แต่ใช้รูปก้างปลาแทน โดยให้ก้างใหญ่ตรงกลางแทนใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน หรือหัวข้อที่อ่าน ส่วนก้างแขนงใจความสำคัญ (ก้างด้านข้าง) ก้างใหญ่แทนใจความใหญ่ ก้างเล็กแทนใจความเล็ก

วิธีสอน ครูกำหนดเนื้อหาให้เด็กอ่าน โดยข้อความที่ใช้เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เรื่องสั้นไปสู่เรื่องยาว เริ่มต้นโดยครูสาธิตให้นักเรียนดูถึงการนำคำไปใส่ในก้างปลา ตามลำดับความสำคัญ แล้วให้นักเรียนปฏิบัติเมื่อเด็กเข้าใจหลักการแล้วจึงลดรูปก้างปลาลง และหายไปในที่สุด มีเฉพาะข้อความให้อ่านจับใจความเท่านั้น

8. การกำหนดคำสำคัญของเรื่อง (Story Mapping) เป็นการสอนเพื่อให้สามารถสรุปใจความสำคัญ และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 8.1 เลือกเรื่องที่อ่านให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก
- 8.2 วิเคราะห์เรื่องที่อ่านแล้วหาใจความสำคัญมา 1 คำ
- 8.3 วิเคราะห์เรื่องที่อ่านแล้วหารายละเอียดให้มากที่สุด

8.4 ครูเขียนคำในข้อที่ 2 ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ไว้ตรงกลาง

8.5 ให้นักเรียนแต่ละคนช่วยกันเขียนคำที่เป็นรายละเอียดในข้อ 2 ไว้รอบๆ คำ

ในข้อที่ 4

8.6 ให้เด็กระดมความคิด ให้เด็กอธิบายว่าคำที่เด็กเขียนลงบนกระดาษมีความหมายว่าอย่างไร

8.7 ให้เด็กลากเส้นความสัมพันธ์ระหว่างความสำคัญกับรายละเอียดย่อย ๆ

8.8 ให้เด็กอ่านเรื่องอีกครั้งแล้วตรวจสอบว่าความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏอยู่บรรทัดใดในเรื่อง

8.9 ทบทวนแผนภูมินี้อีกครั้ง

8.10 แจกแผนภูมิแก่เด็กเก็บไว้เมื่อเวลาสอบ

จากที่ได้กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนอ่านเป็นคำเป็นการแก้ไข ผักฝน และฝึกปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนในการอ่านคำศัพท์ ใช้สอนอ่านขั้นต้นของการอ่าน วิธีการสอนอ่านเป็นคำแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การจำคำ และการจำแนกคำ ซึ่งการที่จะจำแนกคำได้นั้นเด็กจะต้องจำคำได้ก่อน วิธีการสอนอ่านแบบจำคำมีวิธีการ เทคนิคต่าง ๆ และมีขั้นตอนในการสอน ดังนี้ การจับคู่ภาพ การจับคู่ตัวอักษร การจับคู่คำ เกมในการจำคำ เกมที่ใช้ไม้กระดาน เกมที่ใช้สนามคู่วิ่ง เกมให้อาหารสำหรับพัฒนาการจำคำในหมวดคำสั่งของหรือสัตว์ การสร้างหมวดหมู่คำ เป็นต้น วิธีสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน วิธีการบันทึกชี้นำวิธีการสอน เนื้อหาที่จะสอนเน้นความสำคัญของเรื่องด้วยการขีดเส้นใต้ การใช้สีเข้มหรือสีที่แตกต่างจากคำอื่นเป็นสื่อ นำทางสายตาในการสอนเบื้องต้น ในการฝึกเริ่มต้นที่ครูอ่านเรื่องให้เด็กฟังแล้วให้เด็กอ่านตาม ครูชี้ไปที่คำที่พิมพ์สีเข้ม (คำสำคัญที่ครูเน้นให้เห็นเป็นพิเศษ)

วิธีการสอนอ่านแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งในส่วนของการออกเสียง และการเข้าใจความหมายของคำอ่าน และข้อความที่อ่าน ซึ่งมีทั้งหมด 8 วิธี ดังนี้ การฝึกให้รู้จักพยัญชนะและสระ (Consonant and Vowel Identification) การจำแนกตัวอักษร (Letter Discrimination) การสอนอ่านเป็นคำ (Word Attack) วิธีการวิเคราะห์คำ (Word Analysis) วิธีโฟนิกส์ (Phonics Method) วิธีการบันทึกชี้นำ (Guided Note) วิธีก้างปลา (Herring Bone Method) การกำหนดคำสำคัญของเรื่อง (Story Mapping) เป็นต้น งานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำในการสอน

3. การใช้สีในการช่วยสอนการอ่าน

สีเป็นวัสดุสำคัญในการสร้างภาพ มีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกแก่ผู้ดู และครอบคลุมประสบการณ์แห่งการรับรู้โลกทัศน์ (Visual World) สีแต่ละชนิดย่อมมีคุณสมบัติเฉพาะ การเลือกใช้สีอย่างเหมาะสมจะช่วยให้การสื่อความหมายและเพิ่มความสวยงามของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ในทางกลับกันสีที่ไม่เหมาะสม อาจสร้างความยากลำบากในการอ่าน หรือรบกวนสายตาผู้ใช้ รวมทั้งอาจทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้องได้ (รัชชัย ศรีสุเทพ, 2544 : 183) สีไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดผลต่อความสามารถของมนุษย์ในการเห็นความแตกต่างของวัตถุเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดผลในด้านอารมณ์ ความรู้สึก ความชอบ และความงามอีกด้วย เราสามารถอธิบายสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรวดเร็ว เมื่ออ้างถึงสีของสิ่งนั้น (สุพัตรา ศรีสุวรรณ, 2535 : 16)

การเห็นสีของคนเรานั้น สามารถแยกความสัมพันธ์ออกเป็น 3 ด้าน คือ (ชัยพร วิชชาวุธ, 2518 : 44)

1. ชนิดสี (Hue) เช่น เห็นเป็นสีม่วง สีแดง สีเหลือง ฯลฯ ตัวแปรที่ทำให้เห็นสี ต่าง ๆ กัน คือ ความยาวคลื่นแสง คลื่นแสงที่มีความยาวคลื่นต่างกันจะทำให้เห็นเป็นสีต่าง ๆ กัน
2. ความวิโรจน์ (Brightness) ซึ่งหมายถึง ความสว่างโชติช่วงของสี สีชนิดเดียวกัน อาจจะสว่างไม่เท่ากัน สีแดงที่สว่างมากก็มี สว่างน้อยก็มี ตัวแปรที่ทำให้สีชนิดเดียวกันมีความวิโรจน์ไม่เท่ากันคือ ความเข้มของแสง และสิ่งแวดล้อม
3. ความอิ่มตัว (Saturation) หมายถึง ความบริสุทธิ์ของสี สีที่มีความอิ่มตัวมากจะเป็นสีที่บริสุทธิ์มาก ไม่มีสีเทาเจือปน

สีเป็นวัสดุสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกแก่ผู้ดู การใช้สีที่เหมาะสมจะเกิดผลทำให้เกิดความตั้งใจและความสนใจ ก่อให้เกิดผลทางจิตวิทยาทำให้จำได้ง่าย เมื่อเราอธิบายถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเรามักอ้างถึงสีของสิ่งนั้น เพราะสีทำให้สามารถระลึกถึงได้ง่าย ดังนั้นสีจึงช่วยผู้ดูให้จำได้ว่า เห็นอะไร

3.1 อิทธิพลของสีในทางจิตวิทยา

สีมีความสำคัญครอบคลุมประสบการณ์แห่งการรับรู้โลกทัศน์ (Visual World) สีไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดผลต่อความสามารถของมนุษย์ในการเห็นความแตกต่างของวัตถุเท่านั้น สียังก่อให้เกิดผลในด้านอารมณ์ ความรู้สึก ความชอบ และความงามอีกด้วย เราสามารถอธิบายสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างรวดเร็ว เมื่ออ้างถึงสีของสิ่งนั้น (Haber and Hershenson, 1973 : 60 , อ้างถึงใน สุพัตรา ศรีสุวรรณ, 2535 : 16) และสีจัดว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมากชนิดหนึ่ง สีเป็นสิ่งที่เร้าภายนอกอย่างหนึ่งที่มนุษย์รับได้จากจักขุสัมผัส และก่อให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ วาเลนไทน์

(Valentine, 1960 : 426-427, อ้างถึงใน สุพัตรา ศรีสุวรรณ, 2535 : 16) ได้ทำการทดลองในเรื่อง ความซาบซึ้งเกี่ยวกับสี โดยสรุปไว้ว่า สีมี่ความสามารถในการดึงดูดคนได้ไม่เท่ากัน ดังนี้

1. ด้านวัตถุวิสัย (Objective Aspect) สีเป็นที่ถูกใจเพราะมีความเข้มบริสุทธิ์ สดใส และสีเป็นที่ไม่พอใจเพราะจาง ผสมกันทึบ มัว

2. ด้านสรีระ (Physiological Aspect) สีเป็นที่ถูกใจเพราะเร้าใจ ประโลมใจทำให้เกิด ความรู้สึกอบอุ่น ส่วนสีเป็นที่ไม่พอใจเพราะชวนงง ชวนให้หดหู่ หรือเพราะทำให้รู้สึกร้อน

3. ด้านความสัมพันธ์ (Associative Aspect) ความชอบเกี่ยวกับสีขึ้นอยู่กับ สิ่งซึ่งชวนให้ ระลึกถึง

4. ด้านคุณลักษณะ (Character Aspect) สิ่งที่ทำให้คนเราชอบสีเพราะชวนให้สนุก ไม่ห้วนเกรง กระฉับกระเฉง มีความจริงใจ หรือเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ และสิ่งที่ทำให้ คนเราไม่ชอบสีใด ๆ นั้น เป็นเพราะสีนั้น ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอื่น ไม่ช้อ หรือทำให้เกิด ความรู้สึกโง่งมงายเกินไป

เกี่ยวกับเรื่องความซาบซึ้งของสี ได้มีผู้ให้ความหมายของสีไว้ดังที่ เฉลิมพล ว่องวิทย์การ (2526 : 35-37 อ้างถึงใน ปุณณภา แพ่งพันธุ์, 2552 : 28) ได้รวบรวมความหมายของสีต่าง ๆ ที่ผู้ ชำนาญเรื่องสีได้ให้ความหมายของสีต่างๆ ตามความสังเกต ประสบการณ์ ความรู้และการค้นคว้า ของตนไว้ ผู้เขียนได้รวบรวมความหมายของสีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณเขียนศึกษาทดลองเท่านั้น เช่น หม่อมเจ้าโศภนยากร วรวรรณ เคยทรง แสดงความหมายเรื่องสีต่างๆ ไว้ คือ สีน้ำเงิน ให้ ความหมายสงบ ถือว่าเป็นสีที่สูงศักดิ์ ปัญญา และความคิด สีเขียว ส่วนมากให้ความรู้สึกสบาย สงบ เพราะเตือนให้นึกถึงธรรมชาติ นอกจากนี้แล้ว กัทซุม (Ketchum) ให้ความหมายในเรื่องสี ไว้ว่า สีดำให้ความรู้สึกหดหู่ เศร้าใจ ทำงานได้น้อยกว่าปกติ สีน้ำเงิน หมายถึง ความสงบเงียบ เองานเอาการ สีเขียว เพิ่มความมีชีวิตชีวา ความสุข บำบัดโรคเส้นประสาทได้ดี

จากการที่เรามองเห็นสีต่าง ๆ นั้น ทางจิตวิทยาถือว่าสีเป็นสิ่งที่เร้า ทำให้เกิดการสนองตอบ ขบวนการของสิ่งเร้านี้ มีอิทธิพลต่อระบบประสาทของมนุษย์มาก สามารถจะเปลี่ยนอารมณ์ นิสัย ใจคอ และพฤติกรรมของมนุษย์ได้

ความสัมพันธ์ระหว่างสีของตัวอักษรกับสีของพื้นหลัง (Background) เป็นองค์ประกอบ สำคัญที่มีอิทธิพลต่อความยากง่ายในการอ่าน องค์ประกอบที่มีความสำคัญอันดับแรกก็คือ ความ สว่าง (Brightness) และความตัดกัน (Contrast) ของสีระหว่างตัวอักษรกับพื้นหลังอันมีอิทธิพล ต่อการรับรู้ตัวอักษร (Tinker 1969 : 128 , อ้างถึงใน สมควร วรสันต์ 2525 : 23)

การใช้สีในการออกแบบสารนั้นสำคัญยิ่ง เมื่อตัดสินใจใช้สีก็ต่อเมื่อแสดงให้เห็นชัดเจนว่า ดีกว่าใช้ในลักษณะขาวดำ การตัดสินใจนี้จำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ อย่างระมัดระวัง

ก่อนที่จะเลือกใช้สีหนึ่งๆ ลงไป เมื่อใช้สีผลของความตัดกันของสีมีความสัมพันธ์กับความยากง่ายในการอ่าน สีจึงมีผลต่อเนื้อหาในการออกแบบสาร ซึ่งการเลือกใช้สีที่ถูกต้องจะก่อให้เกิดผลต่างๆ ดังนี้ (Turnbull and Baird 1975 : 276-277 , อ้างถึงใน สมควร วรสันต์ 2525 : 23)

1. ทำให้เกิดความตั้งใจและสนใจ เห็นวัตถุประสงค์หลักในการใช้สี ซึ่งผลจากความตัดกันของสีจะทำให้ผู้ดูเกิดความสนใจ
2. ก่อให้เกิดผลทางจิตวิทยา การเพิ่มสีเข้าไปในสื่อจะมีผลต่ออารมณ์ของผู้ดู
3. ทำให้จำได้ง่าย เมื่อเราอธิบายถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใด เรามักจะอ้างถึงสีของสิ่งนั้น เพราะสีทำให้สามารถระลึกถึงได้ง่าย ดังนั้นสีจึงช่วยผู้ดูให้จำได้ว่าเขาได้เห็นอะไร
4. สร้างสรรค์บรรยากาศที่งดงาม การใช้สีที่ถูกต้องจะทำให้เกิดความสบายตา และพอใจต่อผู้ดู

สีมีความสำคัญจัดเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมาก และสีไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดผลต่อความสามารถของมนุษย์ในการเห็นความแตกต่างของวัตถุเท่านั้นแต่ยังก่อให้เกิดผลในด้านอารมณ์ ความรู้สึก ความชอบ และความสวยงาม ทางจิตวิทยาถือว่าสีเป็นสิ่งที่เราสามารถจะเปลี่ยนอารมณ์ นิสัยใจคอ และพฤติกรรมของมนุษย์ได้ การเลือกใช้สีอย่างเหมาะสมจะช่วยในการสื่อความหมายและเพิ่มความสวยงามของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

3.2 จิตวิทยาในการใช้สี

อรรถพล เรืองบุรพ (2523 : 19) กล่าวว่า สีจัดว่าเป็นสิ่งเรอย่างหนึ่งที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้ทางจักษุสัมผัส และก่อให้เกิดความรู้สึกต่างๆ นักจิตวิทยาจึงได้แบ่งสีออกเป็นหลายอารมณ์ สีต่างๆ สี จึงมีความหมายและให้ความรู้สึกต่างกัน คือ

สีขาว (White)	แสดงอารมณ์แห่งความสะอาด บริสุทธิ์
สีเทา (Gray)	แสดงถึงความสุขุม รอบคอบ ช่างคิด
สีดำ (Black)	มีอารมณ์หนักแน่น มั่นคง แข็งแรง เด็ดขาด
สีเหลือง (Yellow)	อารมณ์แห่งความสุข สว่าง
สีแดง (Red)	มีอารมณ์ตื่นเต้น โลดโผน น่ากลัว
สีน้ำเงิน (Blue)	คืออารมณ์แห่งความเชื่อมั่น
สีเขียว (Green)	อารมณ์แห่งความเฉื่อยชา และเบิกบาน
สีส้ม (Orange)	หมายถึงความเปล่งปลั่ง ผ่องใส
สีฟ้า (Blue)	ความเยือกเย็น มีน้ำใจโอบอ้อมอารี
สีม่วง (Violet)	หมายถึงความเฉื่อยชา อับเฉา ซึมเซา

สีน้ำตาล (Brown)	อารมณ์แห่งความชรา เก้าแก่
สีเขียวอ่อน (Yellow Green)	ความสุขสดชื่น ร่าเริงแห่งวัยหนุ่มสาว
สีชมพู (Pink)	แสดงอารมณ์ร่าเริง บริสุทธิ์และไร้เดียงสา

ศรียา นิยมธรรม (2550 : 77-89) กล่าวว่า สีมีอยู่ทุกหนทุกแห่งในการดำเนินชีวิต สีก่อให้เกิดอารมณ์ช่วยให้เรารู้สึกมีชีวิตชีวา ส่งผลต่อพฤติกรรมและความรู้สึกที่มีต่อตนเองและผู้อื่น สีมีอิทธิพลต่อความคิด ทักษะคิด ทั้งในห้วงจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก การใช้สีอย่างมีประสิทธิภาพจึงต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตวิทยาที่ว่า สีสามารถก่อให้เกิดการเลือกการแต่งกาย เครื่องประดับ และสภาพแวดล้อม หากเราเข้าใจถึงเรื่องนี้ก็จะสามารถใช้สีมาช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข สีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสบายมากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดี และเป็นสีธรรมชาติ ที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัย มรกตก็เป็นอัญมณีสีเขียวที่ทำให้เกิดความรู้สึกสมดุล และเป็นสีที่ใช้เปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ และอารมณ์ดีลึกลงในตน ความเป็นมาความสามารถในการมองเห็นสีต่างๆ ของมนุษย์ สัตว์นำมาใช้ในการเอาตัวรอด สีบางสีช่วยให้หาอาหารได้ง่ายขึ้น เช่น สีแดงของผลไม้บางอย่างบอกให้รู้ว่าสุกพร้อมให้เก็บหรือเน่าเสียไม่ควรเก็บ เป็นต้น สียังมีผลต่อจิตใจ เช่น สีแดงมักทำให้รู้สึกตื่นเต้น คึกคัก สีฟ้า ทำให้ใจสงบเย็นลง สีหวานๆ ทำให้รู้สึกสบาย มนุษย์ยังใช้สีเป็นสัญลักษณ์ ทั้งใช้จัดระเบียบและช่วยให้เราดำเนินชีวิตได้ง่ายขึ้น เช่นเมื่อเห็นสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง รถจะหยุด สัญญาณให้คนข้ามถนนเป็นสีเขียว หรือเราจะนำจดหมายไปใส่ตู้ไปรษณีย์สีแดง ส่วนสีทองจะทำให้นึกถึงของที่มีค่า เป็นต้น ในด้านอารมณ์มีการทดลองกับเด็ก โดยให้เล่นเกมต่อแท่งไม้โดยใช้สีแดง เด็กๆ จะแสดงความก้าวร้าว กระวนกระวายใจมากกว่าปกติ ส่วนผู้ใหญ่ที่ชอบสีแดงมักเป็นคนชอบเสี่ยง โดดโผน และชอบผจญภัย ซึ่งอาจแสดงออกในรูปของการเล่นการพนัน ด้วยเหตุนี้เราจะเห็นได้ว่าบ่อนกาสิโนเกือบทุกแห่งมักตกแต่งด้วยสีแดงเมื่อเราอยู่ในห้องสีแดงมักรู้สึกที่วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะสีแดงทำให้หัวใจเต้นถี่กว่าปกติจึงทำให้รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วขึ้น เมื่อหัวใจเต้นถี่ขึ้นกล้ามเนื้อจะเกิดความเครียดและทำให้รู้สึกว่าวัตถุที่เห็นดูหนักกว่าที่เป็นจริง ส่วนสีเขียวช่วยสร้างบรรยากาศที่สมดุลทางอารมณ์ เมื่อมองวัตถุสีเขียวดวงตาจะได้ผ่อนคลายทำให้มีสมาธิขึ้น ส่วนสีฟ้าจะทำให้หัวใจและกล้ามเนื้อผ่อนคลายเรารู้สึกเหมือนกับว่าเวลาผ่านไปช้าๆ

วาซิลี แคนดินสกี (Wassily Kandinsky, อ้างถึงในศรียา นิยมธรรม, 2550 : 77 - 89) จิตรกรแนวแอ็บสแตร็กชาวรัสเซีย กล่าวว่า “สีมีอิทธิพลต่อจิตวิญญาณ” เขาศึกษาและสังเกตเห็นว่าคนส่วนใหญ่รู้สึกกระตือรือร้นในการใช้ชีวิต สีให้บรรยากาศที่สวยงามสดใส เช่น แสงพระอาทิตย์ ทะเลสีเขียว มักทำให้เรารู้สึกอบอุ่นและเป็นสุข

ดังนั้นจึงนับว่าสีมีอิทธิพลต่อมนุษย์และอาจนำมาประยุกต์ใช้ในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น นำไปใช้ประโยชน์ในเชิงบำบัดเพื่อรักษาอาการทางกายหรือทางจิตได้ด้วย อย่างไรก็ตามเด็กในวัยนี้ ไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายต่างก็อยู่ในช่วงวัยที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่างๆ มาก สีต่างๆ จากตัวการ์ตูน ตัวละครจากรายการโทรทัศน์ที่เขาชื่นชอบ แต่งกายด้วยสีโทนอะไร สภาพแวดล้อมที่ปรากฏใช้สีใดที่โยงความสัมพันธ์กับอารมณ์ในขณะที่ดำเนินเรื่อง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นสีที่ใช้ในการแต่งกาย แต่งหน้า แต่งเล็บ ทาปาก ล้วนมีอิทธิพลต่อความคิดและเป็นการวางเงื่อนไขในการดำเนินชีวิตและการเลือกใช้สีไปโดยปริยาย ความชอบและความพึงพอใจในสียังเกี่ยวข้องกับวัยและเพศด้วยซึ่งก็มักจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและการวางเงื่อนไขในสังคม สีสันตติสเป็นสัญลักษณ์ของวัยเด็ก สีชมพูมักถูกมองว่าเป็นสีของเด็กผู้หญิง สีฟ้าเป็นสีของเด็กผู้ชาย เมื่อโตขึ้นแนวคิดเหล่านี้จะเปลี่ยนไปโดยทั่วไปแล้วเด็กเล็กจะรู้จักสีต่างๆ แยกสีได้อายุ 2-5 ปี แต่ยังไม่รู้จักชื่อสี เพียงแต่แยกแยะได้ ดังนั้นผู้ใหญ่อาจจะนำความสามารถเรื่องนี้มาใช้ในการสอนชื่อสีและโยงความสัมพันธ์ของสีกับสิ่งที่มีในธรรมชาติ เช่น สีเขียวของใบไม้ สีเหลืองกับดอกดาวเรือง หรือกล้วยหอม สีน้ำตาลกับกิ่งไม้ต้นไม้อ่อน สีแดงกับมะเขือเทศ เป็นต้น

สีกับการแสดงออกของเด็ก

นักจิตวิทยาหลายท่านเห็นพ้องต้องกันว่า สีกับอารมณ์ของมนุษย์มีความเชื่อมโยงกัน และสังเกตว่าสีเป็นสื่ออารมณ์เพราะบุคคลจะถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของสิ่งต่างๆ จากการใช้สี การเลือกใช้สีจึงมีผลโดยตรงกับอารมณ์ของบุคคล ในกรณีของเด็กๆ ที่ฟังนิทานเรื่องเล่าที่จบอย่างมีความสุขหากให้วาดรูประบายสีจากเรื่องที่ได้ฟังเด็กมักจะใช้สีเหลือง แต่ถ้าเป็นเรื่องเศร้าก็มีแนวโน้มจะเลือกสีน้ำตาล นักจิตวิทยาที่ศึกษาเกี่ยวกับอารมณ์ของเด็ก โดยใช้เทคนิคสีที่เรียกว่า “Colour Your Life” ซึ่งเหมาะกับเด็กอายุตั้งแต่ 6 ขวบขึ้นไป เพราะเป็นช่วงที่เด็กๆ พอจะรู้จักชื่อสีและเข้าใจอารมณ์ของตนเอง นักจิตวิทยาหรือนักจิตเวชจะสอนให้เด็กๆ แยกแยะอารมณ์ เขาจะให้เด็กๆ พุฒลักษณะอารมณ์ที่ดีด้วยการใช้สีตามที่เขาพอใจ โดยจะให้กระดาษและกล่องสี ซึ่งมีสีหลักๆ เช่น แดง น้ำเงิน เหลือง ส้ม ดำ เขียว ม่วง เป็นต้น ขณะเดียวกันก็จะบอกให้เด็กๆ เลือกสีสำหรับสื่ออารมณ์ที่ไม่ดี เช่น อากาศ โกรธ หงุดหงิด เบื่อ เหงา ฯลฯ เขาพบว่าเด็กๆ มักใช้สีสดสีกับอารมณ์ดี ใช้สีแดงกับอารมณ์โกรธ ใช้สีส้มกับความสนุกสนาน และใช้สีเทากับความเหงา จากนั้นก็ให้เด็กบอกว่าชอบสีอะไรและสังเกตว่าเขาใช้สีอะไรบ่อยและภาพที่ปรากฏบนกระดาษเป็นอย่างไร

เด็กสมาธิสั้นและอยู่ไม่สุขควรรให้อยู่ในห้องเรียนที่มีบรรยากาศของสีที่เบาบางเยือกเย็น การแต่งกายของครูก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน กล่าวคือ ไม่ควรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีฉูดฉาด หรือมี ลวดลาย เพราะจะทำให้เด็กมีอาการถูกลี้อกถูกลน ก้าวร้าวมากขึ้น

3.3 ลักษณะและสัญลักษณ์ของสี

สุพัตรา ศรีสุวรรณ (2535 : 17) กล่าวว่า สีแต่ละสีจะก่อให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ กัน มนุษย์จึงได้ให้ลักษณะของสีแต่ละสี และความหมายหรือสัญลักษณ์ของแต่ละสีไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

สีแดง (Red) เป็นสีที่มีโครมาจัดที่สุด (Strongest chroma) และมีอำนาจในการดึงดูด สายตามากที่สุด เป็นสีที่แสดงความก้าวร้าว ความร้อนแรง ความตื่นเต้น ความกล้าหาญ เป็นสีที่ เก่าแก่ (Primitive) มาก มีใช้กันมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ

สีเหลือง (Yellow) เป็นสีที่มีความสว่าง (Luminosity) มากที่สุดในบรรดาสี (Hues) ด้วยกัน สีเหลืองสด (Clear yellow) เป็นสีที่แสดงถึงความสดชื่นมีชีวิตชีวาในอารยธรรมของจีน และคริสเตียนตะวันตก สีเหลืองเป็นสีที่แสดงถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (Sacredhue)

สีน้ำเงิน (Blue) เป็นสีเรียบ ๆ ที่มีความงดงามสีหนึ่ง แสดงถึงความเยือกเย็นสง่าผ่าเผย ว่างว้าง สงบเงียบ ลึกซึ้ง บางครั้งแสดงถึงความเศร้าสลดตามธรรมชาติและบางครั้งในทางศาสนา สีน้ำเงินแสดงถึงความหวัง

สีเขียว (Green) มีลักษณะคล้ายสีน้ำเงิน ให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างจะเป็นกลางแต่มีแนว โน้มที่จะให้ความรู้สึกสงบ (Passive) มากกว่าความกระตือรือร้น (Active) สีเขียวบางสีให้ ความรู้สึกชุ่มชื้นสดชื่น กระปรี้กระเปร่า แสดงถึงความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ความเป็นเด็ก ความหวัง ความซื่อสัตย์

สีส้มหรือแสด (Orange) เป็นสีที่เร้าใจ ให้ความรู้สึกที่อบอุ่นค่อนข้างร้อนแรงและบาดตา บางครั้งแสดงถึงความรุ่งโรจน์ ความมั่งคั่ง

สีชมพู (Pink) เป็นสีที่งดงาม ให้ความรู้สึกที่ร่าเริง บริสุทธิ์ และไร้เดียงสาเป็นสีที่ใช้ แสดงถึงเกียรติยศ อำนาจ ความเป็นผู้ดี และบางครั้งก็แสดงถึงความเสียใจอันใหญ่หลวง

สีดำ (Black) เป็นสีที่ให้ความรู้สึกเจ็บเหงา ความเศร้าใจ เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงหลุม ฝังศพ ความกลัว และความตาย

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า สีแต่ละสีจะก่อให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน สีจึงมี ความหมายและให้ความรู้สึกหลายอารมณ์ สามารถทำให้เราร่าเริง เศร้า โกรธ ทำให้ตื่นเต้นหรือ หดหู่ มนุษย์จึงได้ให้ลักษณะของสีและความหมายหรือสัญลักษณ์ของสีไว้แตกต่างกันออกไปสี

เขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสายตามากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดี และเป็นสีธรรมชาติ ที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัย สีเขียว (Green) มีลักษณะคล้ายสีน้ำเงิน ให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างจะเป็นกลางแต่มีแนว โนม์ที่จะให้ความรู้สึกสงบ (Passive) มากกว่าความกระตือรือร้น (Active) สีเขียวบางสีให้ความรู้สึกชุ่มชื้นสดชื่น กระปรี้กระเปร่า แสดงถึงความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ความเป็นเด็ก ความหวัง ความซื่อสัตย์ การสอนอ่านในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้สีที่กำหนดตัวพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เลือกใช้สีเขียวกำหนดมาตราตัวสะกดแม่กน การใช้สีเนื่องจากในหนังสือแบบเรียนหนังสืออ่านทั่ว ๆ ไป มักจะใช้สีในลักษณะขาวดำ สีขาวเป็นสีของพื้นหลัง ตัวหนังสือเป็นสีดำให้เห็นถึงความตัดกันชัดเจน การเลือกใช้สีเขียวเข้ามากำหนดตัวพยัญชนะในมาตราตัวสะกดแม่กน เพื่อจะให้ผู้อ่านเห็นถึงความแตกต่าง ความสะอาดตาเพราะการใช้สีที่แตกต่างกันส่งผลให้ผู้เกิดความรู้สึก จดจำและอ่านคำได้ง่ายยิ่งขึ้น

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้สีเขียวกำหนดพยัญชนะเพราะสีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสายตามากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดีเป็นสีธรรมชาติที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัยเป็นสีที่ใช้เปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ และอารมณ์ลึกลับในตน สีเขียวช่วยสร้างบรรยากาศที่สมดุลทางอารมณ์ มีลักษณะเด่นเมื่อมองวัตถุสีเขียวดวงตาจะได้ผ่อนคลายทำให้มีสมาธิดีขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะ

ปรานทิพย์ ปางพุดพิงษ์ (2540) ได้ศึกษาลักษณะหนังสือเสริมประสบการณ์ที่เด็กชอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 จำนวน 320 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนชอบตัวอักษรสีเขียวมากที่สุดในทุกระดับชั้น ส่วนในแต่ละเพศนั้นชอบต่างกัน คือ เพศชายชอบตัวอักษรสีเขียวมากที่สุด ส่วนเพศหญิงชอบตัวอักษรสีแดงมากที่สุด
2. นักเรียนชอบตัวอักษรแบบตัวธรรมดามากที่สุด ในทุกระดับชั้น
3. นักเรียนชอบภาพประกอบแบบภาพถ่ายมากที่สุด ในทุกระดับชั้น ส่วนในแต่ละชั้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชอบภาพการ์ตูนมากที่สุด
4. ในการเลือกสีของตัวอักษร นักเรียนในทุกระดับชั้นเลือกโดยถือเอาความสดใสของสีเป็นเกณฑ์
5. ในการเลือกรูปแบบตัวอักษร นักเรียนในทุกระดับชั้นเลือกโดยถือเอาความสวยงามของตัวอักษรเป็นเกณฑ์
6. ในการเลือกรูปแบบภาพประกอบ นักเรียนในทุกระดับชั้นเลือกโดยถือเอาความ

เป็นธรรมชาติเป็นเกณฑ์ โดยในแต่ละเพศ เพศชายถือเอาความเป็นธรรมชาติเป็นเกณฑ์ ส่วนเพศหญิงเลือกโดยถือเอาความสวยงามของภาพเป็นเกณฑ์

7. นักเรียนชอบตัวอักษรสีเขียวเพราะสีสดใสที่สุด และชอบสีดำเพราะอ่านง่ายที่สุด มีผลต่อแรงจูงใจ

8. นักเรียนชอบตัวอักษรแบบตัวธรรมดาเพราะตัวอักษรสวยที่สุด

9. นักเรียนชอบภาพประกอบแบบภาพจิตร เพราะมีความเป็นธรรมชาติที่สุดและชอบภาพการ์ตูนเพราะสวยงามที่สุด

วรรณิ แยมประทุม (2513) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลงานทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสีเขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 96 คน ใช้พยางค์ไร้ความหมายอักษรไทย 2 ตัว จำนวน 30 คำ พิมพ์ด้วยสีน้ำเงิน สีเขียว สีดำ ในบัตรคำ ผลการวิจัยพบว่า การใช้อักษรสีน้ำเงินบนพื้นสีขาวทำให้นักเรียนมีความสามารถในการรับรู้ได้ดีกว่าอักษรสีดำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นเรนทร์ ลิขิตวงศ์จร (2540) ได้ศึกษาสีของตัวอักษรไทยกับสีพื้นหลัง ที่มีผลต่อการอ่านบนจอคอมพิวเตอร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยข้อความภาษาไทยที่ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ที่มีตัวอักษรไทยสีกับสีพื้นหลังแตกต่างกันจำนวน 8 คู่ ผลการวิจัยพบว่า สีของตัวอักษรไทยกับสีพื้นหลังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสามารถในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วันเพ็ญ คุ้มดิษฐ์ (2548 : 54) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น เนื่องจากเทคนิคการใช้สีเป็นการกระตุ้นการสนใจเป็นสื่อ นำทางสายตาช่วยให้เด็กสามารถอ่านคำต่าง ๆ ได้ สีเป็นตัวช่วยดึงดูดความสนใจให้กับเด็กมีความกระตือรือร้นในการอ่านเพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำช่วยให้เด็กออทิสติกมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น เพราะวิธีการสอนที่เริ่มจากขั้นต่อน่าสนใจไปหายาก โดยมีสื่อการสอนคือ บัตรภาพ บัตรคำ แบบทดสอบ

กฤษฎา พรหมอินทร์ (2549) ได้ศึกษาผลการใช้ตัวอักษรสี จำนวน 4 สี คือ สีดำ สีน้ำเงิน สีเขียว และสีแดง ที่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลาในการระลึกความทรงจำพยัญชนะไทยของเด็กดาวนซินโดรมได้ในระยะเวลาที่สั้นที่สุด และส่งผลให้เกิดความคงทนในการจำ ผลการศึกษาพบว่า

1. พยัญชนะไทยสีดำ สามารถส่งผลกระทบต่อการลกระยะในการระลึกความทรงจำของ

กรณีศึกษาได้ในระยะเวลาที่สั้นกว่าพยัญชนะไทยสีอื่นๆ รองลงมา คือ พยัญชนะไทยสีน้ำเงิน พยัญชนะไทยสีเขียว และพยัญชนะไทยสีแดง ตามลำดับ

2. พยัญชนะไทยสีน้ำเงิน ช่วยให้เกิดความคงทนในการจำของกรณีศึกษาได้ในระยะเวลาที่ยาวนานกว่าพยัญชนะไทยสีอื่นๆ รองลงมาคือ พยัญชนะไทยสีดำ พยัญชนะไทยสีเขียวและพยัญชนะไทยสีแดง ตามลำดับ

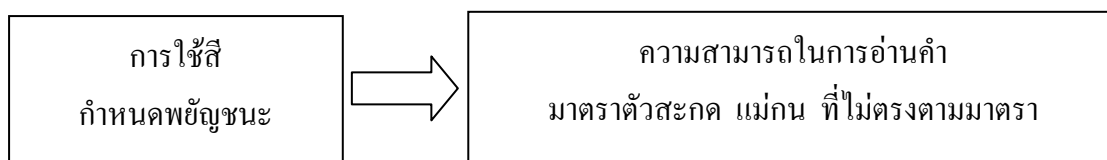
บุณณภา แฟงพนธ์ (2552) ได้ศึกษาการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม้ก ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม้ก สูงขึ้นกว่าก่อนการสอน โดยก่อนการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 7 คำ จากจำนวน 50 คำ คิดเป็นร้อยละ 14 หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 43 คำ จากจำนวน 50 คำ คิดเป็นร้อยละ 86 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการสอน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้สีกำหนดพยัญชนะสอนอ่านคำมาตราตัวสะกด แม้กน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการเลือกใช้สีเขียวเข้ามากำหนดตัวพยัญชนะในมาตราตัวสะกดแม่กน เพื่อจะให้ผู้อ่านเห็นถึงความแตกต่างความสะกดตาเพราะการใช้สีที่แตกต่างกันส่งผลให้ผู้เกิดความรู้สึก จดจำและอ่านคำได้ง่ายขึ้น การวิจัยนี้มีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้สื่อกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านที่มีระดับสติปัญญาปกติไม่ได้มีความบกพร่องทางการมองเห็น ไม่มีปัญหาการได้ยินหรือการเคลื่อนไหวร่างกายและไม่พิการซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีขั้นตอนในการคัดเลือกตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาดังนี้

1. สัมภาษณ์ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 เพื่อรับทราบข้อมูล และรายชื่อของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน ผู้วิจัยได้รายชื่อนักเรียนที่ครูประจำชั้นส่งมาเพื่อรับการประเมินวินิจฉัย จำนวน 16 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน และชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 จำนวน 4 คน

2. ใช้แบบทดสอบคัดกรองความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการฟัง – พูด ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคณิตศาสตร์ ของศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการเป็นเครื่องมือที่ใช้สำรวจภาวะบกพร่องทางการเรียนของนักเรียน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำ และนักเรียนมีแนวโน้มว่ามีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผลจากการคัดกรองนักเรียนทั้ง 16 คน พบว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 12

คน ซึ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 คน ผู้วิจัยจึงเลือกนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 3 คน เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านอยู่ในระดับที่ควรได้รับการช่วยเหลือทางการศึกษา โดยได้พิจารณาถึงความจำเป็นและความรุนแรง ซึ่งหากไม่ให้ความช่วยเหลือแล้วนักเรียนจะไม่สามารถเรียนหนังสือได้หรือไม่พัฒนาการทางการเรียนเท่าที่ควร ไม่สามารถเรียนทันเพื่อนได้

ผลการคัดกรองพบว่านักเรียนไม่มีปัญหาด้านการฟัง - พูด และด้านคณิตศาสตร์ แต่มีปัญหาด้านการอ่าน นักเรียนรู้จักพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น ประสมกับสระเดี่ยวได้ โดยเฉพาะคำที่คุ้นเคย อ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวไม่มีตัวสะกดได้ แต่ถ้ามีตัวสะกดนักเรียนจะอ่านคำได้น้อย คำที่อ่านได้ส่วนใหญ่เป็นคำที่ผ่านการสอนจากครู

3. คัดกรองโดยใช้แบบสำรวจ KUS – SI Rating Scales : ADHD / LD / Autism (PDDs) ซึ่งเป็นแบบคัดกรองของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และ ออทิสซึมของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ นพ.ชาญวิทย์ พรนภดล และคณะ ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเป็นผู้ประเมินสำรวจปัญหาของนักเรียนแล้วนำแบบคัดกรองมาตรวจและคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 3 คน ผู้วิจัยได้เลือกพิจารณาเฉพาะด้านที่ 2 คือด้านการอ่านมาใช้ในการทดลองดังมีรายละเอียด คือ

คนที่ 1 ผลการคัดกรอง พบว่า พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น (ชวนวุ่นและขาดสมาธิ) นักเรียนอยู่ในกลุ่มเกณฑ์เฉลี่ย พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา ส่วนพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน การคิดคำนวณ นักเรียนอยู่ในกลุ่มเฝ้าระวัง ติดตาม ทำซ้ำ พฤติกรรมภาวะออทิสซึม นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย

คนที่ 2 ผลการคัดกรอง พบว่า พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น (ชวนวุ่นและขาดสมาธิ) นักเรียนอยู่ในกลุ่มเกณฑ์เฉลี่ย พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน ส่วนพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน การคิดคำนวณ นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา พฤติกรรมภาวะออทิสซึม นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย

คนที่ 3 ผลการคัดกรอง พบว่า พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น (ชวนวุ่นและขาดสมาธิ) นักเรียนอยู่ในกลุ่มเกณฑ์เฉลี่ย พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา ส่วนพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการ

เขียน การคิดคำนวณ นักเรียนอยู่ในกลุ่มกลุ่มเฝ้าระวัง ติดตาม ทำซ้ำ พฤติกรรมภาวะออทิสซึม นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย

4. ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูประจำชั้น ครูการศึกษาพิเศษ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้จากการคัดเลือก คัดกรอง และวินิจฉัย จากการซักประวัติของนักเรียนจากครูประจำชั้นและครูการศึกษาพิเศษ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ โดยถามเกี่ยวกับความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนอ่านคำที่คุ้นเคยที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีปัญหาในการอ่านคำในมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนสะกดคำไม่ได้ ผู้วิจัยและครูประจำชั้น ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ได้ปรึกษาเพื่อวางแผนให้การช่วยเหลือ เพื่อให้สอดคล้องกับในหนังสือแบบเรียนผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าคำในมาตราตัวสะกด และได้สร้างแบบทดสอบโดยนำคำศัพท์จากหนังสือแบบเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ให้นักเรียนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน พบว่านักเรียนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ได้ในระดับต่ำ ครูประจำชั้น ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ครูการศึกษาพิเศษ เห็นสมควรให้สอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ผู้วิจัยจะสอนด้วยการใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะ และนำโปรแกรม PowerPoint มาช่วยสร้างบทเรียนสอนอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน

ลักษณะของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างในการวิจัย

คนที่ 1 เป็นเพศชาย พบว่าเขาวนปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง (อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย) IQ 96 ความสามารถส่วนใหญ่ได้มาจากความสามารถในด้านความจำ จากการเห็นและการได้ยิน การใช้กล้ามเนื้อเล็กหยิบจับขีดเขียนได้ปกติ เข้าใจความหมายที่เป็นตัวเลขสัญลักษณ์หรือนามธรรมสามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบและเกี่ยวโยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ได้ มีความสามารถในการเรียนรู้ สืบเสาะจากสิ่งแวดล้อม และแก้ปัญหาโดยใช้ประสบการณ์ได้

คนที่ 2 เป็นเพศชาย พบว่าเขาวนปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง (อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย) IQ 93 ความสามารถส่วนใหญ่ได้มาจากความสามารถในด้านความจำ จากการเห็นและการได้ยิน การใช้กล้ามเนื้อเล็กหยิบจับขีดเขียนได้ปกติ เข้าใจความหมายที่เป็นตัวเลขสัญลักษณ์ และแก้ปัญหาโดยใช้ประสบการณ์ได้แต่ใช้เวลาในการหาคำตอบนาน นักเรียนไม่สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบและเกี่ยวโยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกันได้

คนที่ 3 เป็นเพศหญิง พบว่าเขาวนปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง (อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย) IQ 95 ความสามารถส่วนใหญ่ได้มาจากความสามารถในด้านความจำ จากการเห็นและการได้ยิน การใช้กล้ามเนื้อเล็กหยิบจับขีดเขียนได้ปกติ เข้าใจความหมายที่เป็นตัวเลขสัญลักษณ์ ความสามารถในการ

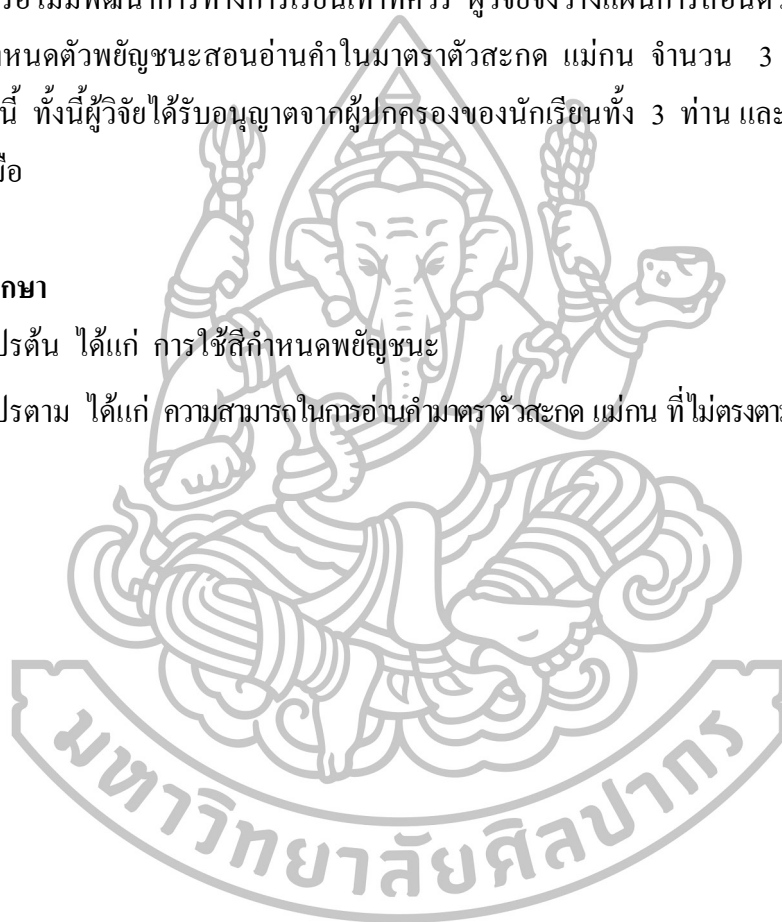
การเข้าใจจากการมองเห็นและแสดงออกในการแก้ปัญหาต่างๆ เรียนรู้จากการสังเกตสิ่งแวดล้อม และแก้ปัญหาโดยใช้ประสบการณ์ได้

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลตั้งแต่ข้อที่ 1 - 4 มาประมวล สรุปได้ว่า นักเรียนมีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านโดยได้พิจารณาถึงความจำเป็นและความรุนแรงในลักษณะที่ต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งหากไม่ให้ความช่วยเหลือแล้วนักเรียนจะไม่สามารถเรียนหนังสือได้ หรือไม่มีพัฒนาการทางการเรียนเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงวางแผนการสอนด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน จำนวน 3 คน เพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รับอนุญาตจากผู้บริหารของนักเรียนทั้ง 3 ท่าน และนักเรียนเต็มใจให้ความร่วมมือ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

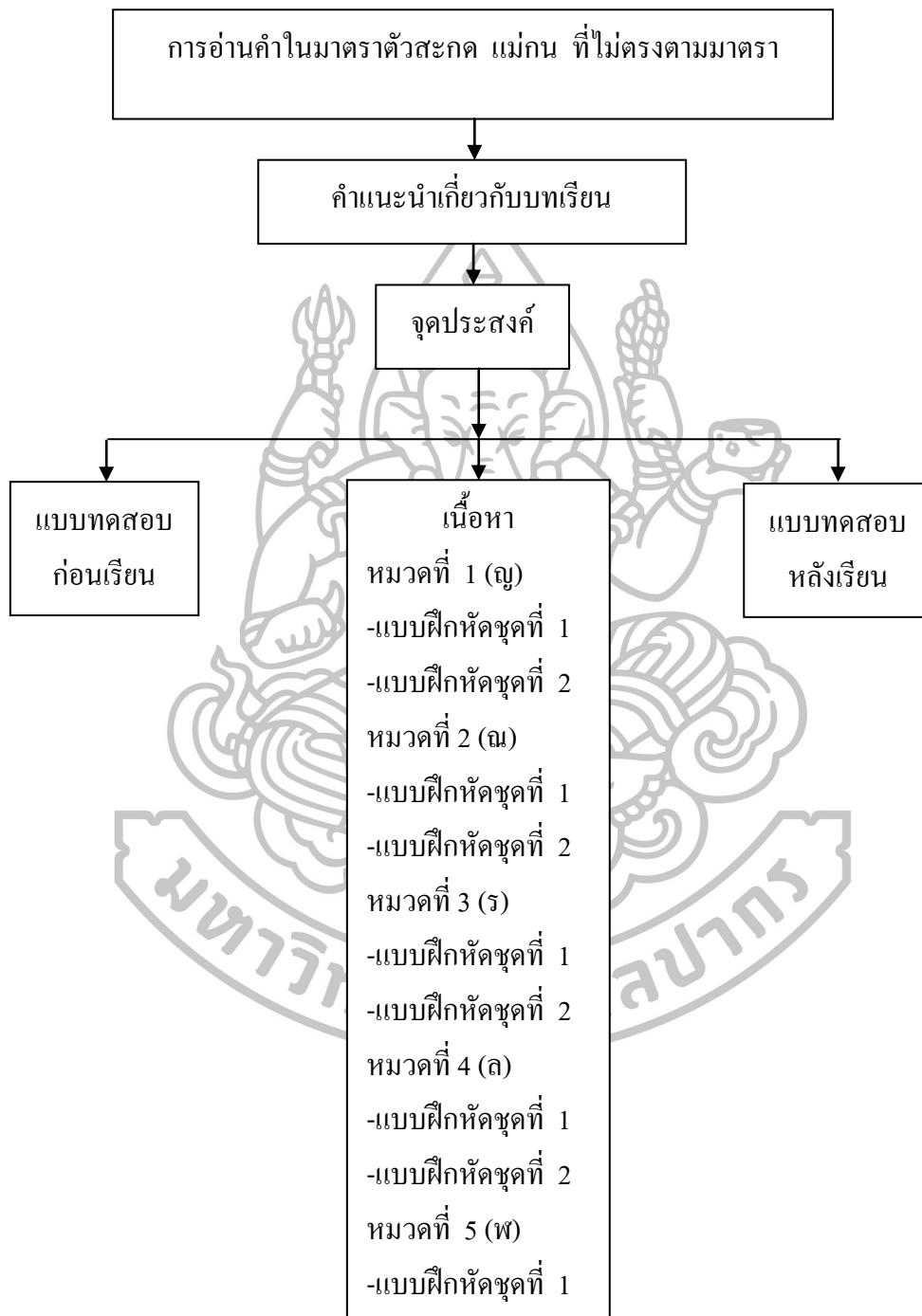
ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้สีกำหนดพยัญชนะ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

โครงสร้างของบทเรียนโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

เรื่องการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

แผนภูมิที่ 2 โครงสร้างของบทเรียน โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. ชุดการสอนอ่านคำซึ่งมีลักษณะเป็นการใช้สีกำหนดพยัญชนะ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา
3. แผนการจัดการเรียนรู้

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. ชุดการสอนอ่านคำซึ่งมีลักษณะเป็นการใช้สีกำหนดพยัญชนะและเป็นบทเรียนที่สร้างขึ้นโดยใช้โปรแกรม PowerPoint เป็นสื่อการสอนประกอบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้สีเขียวกำหนดพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.1 วิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.2 กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของบทเรียน เรื่อง การอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและกำหนดเกณฑ์ในการทดสอบ ให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์โดยดำเนินการดังนี้

1.2.1 ศึกษารวบรวมคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราซึ่งปรากฏในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 และหนังสือแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด แม่กน ของศูนย์พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 44 คำ

1.2.2 นำคำที่รวบรวมได้จากข้อ 1.2.1 มาออกแบบเพื่อจัดทำสื่อการสอนเพื่อใช้ในขั้นตอนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้สอดคล้องครอบคลุมเนื้อหา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังต่อไป และสร้างบทเรียนด้วย PowerPoint ครอบคลุมการอ่านคำเดี่ยวในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราที่ใช้ตัวพยัญชนะ ฦ ฦ ร ฦ พ เป็นตัวสะกด

1.3 นำคำที่จะสอนอ่านทุกคำมาสร้างเป็นสื่อการสอนโดยใช้สีเขียวกำหนดพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา และ นำมาสร้างด้วยโปรแกรม PowerPoint ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในการใช้สอนอ่านคำในมาตรา

ตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ พบว่า คำศัพท์ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ตัวสะกด ญ ณ ร ล พ ไม่มีข้อปรับปรุง นำบทเรียนที่สร้างด้วยโปรแกรม PowerPoint ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน 1 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนที่เหมาะสม สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ได้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ มาตราตัวสะกด แม่กน

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

2.2 ศึกษาและรวบรวมคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 และหนังสือแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่กน ของศูนย์พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 44 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ญ. หญิง เป็นตัวสะกด 10 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ณ. เณร เป็นตัวสะกด 10 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ร. เรือ เป็นตัวสะกด 10 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ล. ลิง เป็นตัวสะกด 10 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ พ. จุฬา เป็นตัวสะกด 4 คำ

2.3 รวบรวมคำที่ได้จากข้อ 2.2 ออกแบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบความสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 22 คำ โดยเลือกคำที่รวบรวมได้จากจำนวน 44 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ญ. หญิง เป็นตัวสะกด 5 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ณ. เณร เป็นตัวสะกด 5 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ร. เรือ เป็นตัวสะกด 5 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ ล. ลิง เป็นตัวสะกด 5 คำ

เป็นคำที่ใช้ตัวพยัญชนะ พ. จุฬา เป็นตัวสะกด 2 คำ

2.4 สร้างแบบทดสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในการใช้ทดสอบความสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ซึ่งนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 ท่าน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำและจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item- Objective Congruency:IOC) โดยใช้เกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543:48)

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าคำมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าคำมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ จากนั้นนำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบที่ใช้กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) เลือกข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่า ทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.5 นำแบบทดสอบความสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปจัดทำเป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่างในการวิจัยต่อไป โดยกำหนดเกณฑ์การตัดสินความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ดังนี้

อ่านคำ	ได้ถูกต้อง	ให้	1	คะแนน
อ่านคำ	ไม่ถูกต้อง	ให้	0	คะแนน

3. แผนการจัดการเรียนรู้

1. ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยนำคำศัพท์จากบทเรียน และนำมาสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้การอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

2. วิเคราะห์และกำหนดเนื้อหาโดยผู้วิจัยปรึกษากับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเลือกคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา นำคำทั้งหมดมาแบ่งเป็นหมวด ได้ 5 หมวด แบ่งเป็นหมวดละ 10 คำ จำนวน 4 หมวด และหมวดละ 4 คำ จำนวน 1 หมวด จำนวนรวม 44 คำ ดังนี้

1. หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ.หญิง ได้แก่ บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กตัญญู ของขวัญ กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ

2. หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ.ณเรร ได้แก่ คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักษิณ เกษิณ
 3. หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร.เรื่อ ได้แก่ กัณดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร ธนาการ ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร
 4. หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล.ลึง ได้แก่ รางวัด พิภูล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล ปี่ขาล กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล
 5. หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ พ.จุพา ได้แก่ ปลาพาพ ทมิพ บึงกาพ พระกาพ
3. ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 9 แผนการจัดการเรียนรู้ และทำการสอนแผนละ 30 นาที ดังนี้

ตารางที่ 1 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	พยัญชนะตัวสะกด	คำ
1	ณ	บำเพ็ญ ชำนาญ ฤๅญแจ กตัญญู ของขวัญ
2	ณ	กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ
3	ณ	คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ
4	ณ	บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักษิณ เกษิณ
5	ร	กัณดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร
6	ร	ธนาการ ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร
7	ล	รางวัด พิภูล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล
8	ล	ปี่ขาล กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล
9	พ	ปลาพาพ ทมิพ บึงกาพ พระกาพ

(หมายเหตุ : เนื่องจากคำในภาษาไทยที่สะกดด้วยพยัญชนะ พ มีจำนวนน้อยผู้วิจัยจึงใช้คำที่ฝึกในแผนการเรียนรู้เพียง 5 เท่านั้น)

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะการปรับปรุง ดังนี้ 1) ในผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเขียนให้ชัดเจน 2) แนะนำให้เขียนวิธีการสอนตามขั้นตอนที่ง่ายขึ้น 3) ปรับปรุงข้อความให้ชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 1 คน พบว่า ไม่มีข้อปรับปรุงแก้ไข สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้

6. แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว จากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน	อย่าสับสน หกตัว จำได้
มี ณ เณร ล ลิง ร เรือ พายไป	น หนูนั่นไซ้ ญ หญิงไทย พ จุฬา
เดินเวียนวน ปีนกล และรถยนต์	บนถนน สับสน จลาจล
เรียงสราญ ปลาวาฬ มั่นว่าชวน	บุญคุณล้นตลอดจิตคิดพากเพียร

2. ขั้นสอน (20 นาที)

2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ด้วยตัวพยัญชนะ ญ จำนวน 5 คำ โดยสอนทีละคำ ได้แก่ บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กตัญญู ของขวัญ ซึ่งตัวพยัญชนะ ญ จะใช้สีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะให้สีดำ

2.2 ครูอ่านออกเสียงคำว่า บำเพ็ญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที้ยว (ส่วนคำที่เหลือ ชำนาญ กุญแจ กตัญญู ของขวัญ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที้ยว เช่นเดียวกัน)

2.3 ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า บำเพ็ญ ด้วยตนเอง 1 เที้ยว (ส่วนคำที่เหลือ ชำนาญ กุญแจ กตัญญูของขวัญ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง 1 เที้ยว เช่นเดียวกัน)

3. ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

ครูให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่ตรงตามมาตราที่ปรากฏเป็นคำ โดยคำที่ไม่ตรงตามมาตราจะมีสีดำ ครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้ แบบแผนการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Designs) (นวลฉวี ประเสริฐสุข,2556:200) โดยแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 2 แบบแผนการทดลอง

ตัวอย่างที่ศึกษา	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
S	O ₁	X	O ₂

S = เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

O₁ = การประเมินความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนทำการทดลอง

X = การใช้บทเรียน สอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

O₂ = การประเมินความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา หลังทำการทดลอง

2. วิธีดำเนินการทดลองการใช้บทเรียน สอนอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

2.1 ก่อนดำเนินการทดลอง

2.1.1 ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เพื่อดำเนินการทดลองกับตัวอย่าง

2.1.2 นำแบบทดสอบความสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 22 คำ ไปทดสอบกับตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยก่อนการทดลอง (Pretest) บันทึกคะแนนผลการทดสอบก่อนการทดลองเก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้จากบทเรียนสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้เวลาทำการทดลอง 11 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที ดังมีรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แผนการทดลองเรื่องการใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกด
แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ครั้งที่	วัน	แผนการทดลอง
1	จันทร์	ทดสอบก่อนเรียน จำนวน 22 คำ
2	อังคาร	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ.หญิงได้แก่ 1. บำเพ็ญ 2. ชำนาญ 3. กุญแจ 4. กัตถุญ 5. ของขวัญ
3	พุธ	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ.หญิงได้แก่ 6. กล้าหาญ 7. ทำบุญ 8. สำคัญ 9. บังเอิญ 10. เจริญ
4	พฤหัสบดี	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ.เนร ได้แก่ 1. คุณค่า 2. คุณ 3. ปฏิญาณ 4. โบราณ 5. ประมาณ
5	ศุกร์	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ.เนร ได้แก่ 6. บริเวณ 7. คำนวน 8. ทารุณ 9. ทักษิณ 10. เกษียณ

ตารางที่ 3 แผนการทดลองเรื่องการใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกด
แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (ต่อ)

ครั้งที่	วัน	แผนการทดลอง
6	จันทร์	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร.เรือ ได้แก่ 1. กัณดาร 2. วานร 3. เกสร 4. ลำธาร 5. จราจร
7	อังคาร	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร.เรือ ได้แก่ 6. ธนาการ 7. ขอพร 8. ลูกศร 9. ทำเวร 10. ละคร
8	พุธ	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล.ลิง ได้แก่ 1. รางวัล 2. พิกุล 3. ตำบล 4. ต้นตาล 5. นุ่มนวล
9	พฤหัสบดี	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล.ลิง ได้แก่ 6. ปี่ขาล 7. กาลเวลา 8. คนพาล 9. ชลบุรี 10. สากล

ตารางที่ 3 แผนการทดลองเรื่องการใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกด
แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (ต่อ)

ครั้งที่	วัน	แผนการทดลอง
10	ศุกร์	หมวดคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ พ.จุพา ได้แก่ 1.ปลาพ 2. ทมิพ 3. บึงกาพ 4. พระกาพ
11	จันทร์	ทดสอบหลังเรียน จำนวน 22 คำ

2.3 เมื่อดำเนินการทดลองครบแล้วจึงดำเนินการทดสอบวัดความสามารถด้วยการ
สอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา
หลังการทดลอง (Posttest) จำนวน 22 คำ ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

2.4 นำคะแนนทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาหาค่าร้อยละ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดตัว
พยัญชนะอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนการทดลอง และหลังการ
ทดลอง โดยหาค่าร้อยละ ของคะแนนก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

2. การหาคุณภาพเครื่องมือ โดยหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากการพิจารณาของ
ผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538 : 59)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ค่า IOC ของเครื่องมือสามารถดูรายละเอียดได้จากภาคผนวก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคล จำนวน 3 คน โดยนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่ กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

ตอนที่ 1 ศึกษาความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

ตารางที่ 4 คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตราของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะก่อนสอนและหลังสอน

คนที่	หมวดคำในมาตรา ตัวสะกด แม่ กน	คะแนนเต็ม (คะแนน)	ก่อนสอนอ่านคำ		หลังสอนอ่านคำ	
			คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
1	พยัญชนะ ญ หญิง	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ ณ เณร	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ ร เรือ	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ ล ลิง	5	2	40	5	100
	พยัญชนะ พ จุฬา	2	1	50	2	100
	รวม	22	6	27.27	22	100.00
2	พยัญชนะ ญ หญิง	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ ณ เณร	5	0	0	4	80
	พยัญชนะ ร เรือ	5	2	40	3	60
	พยัญชนะ ล ลิง	5	3	60	5	100
	พยัญชนะ พ จุฬา	2	0	0	1	50
	รวม	22	6	27.27	18	81.81
3	พยัญชนะ ญ หญิง	5	2	50	4	80
	พยัญชนะ ณ เณร	5	2	40	5	100
	พยัญชนะ ร เรือ	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ ล ลิง	5	1	20	5	100
	พยัญชนะ พ จุฬา	2	1	50	1	50
	รวม	22	7	31.81	20	90.90

จากตารางที่ 4 ความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตราของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ พบว่า

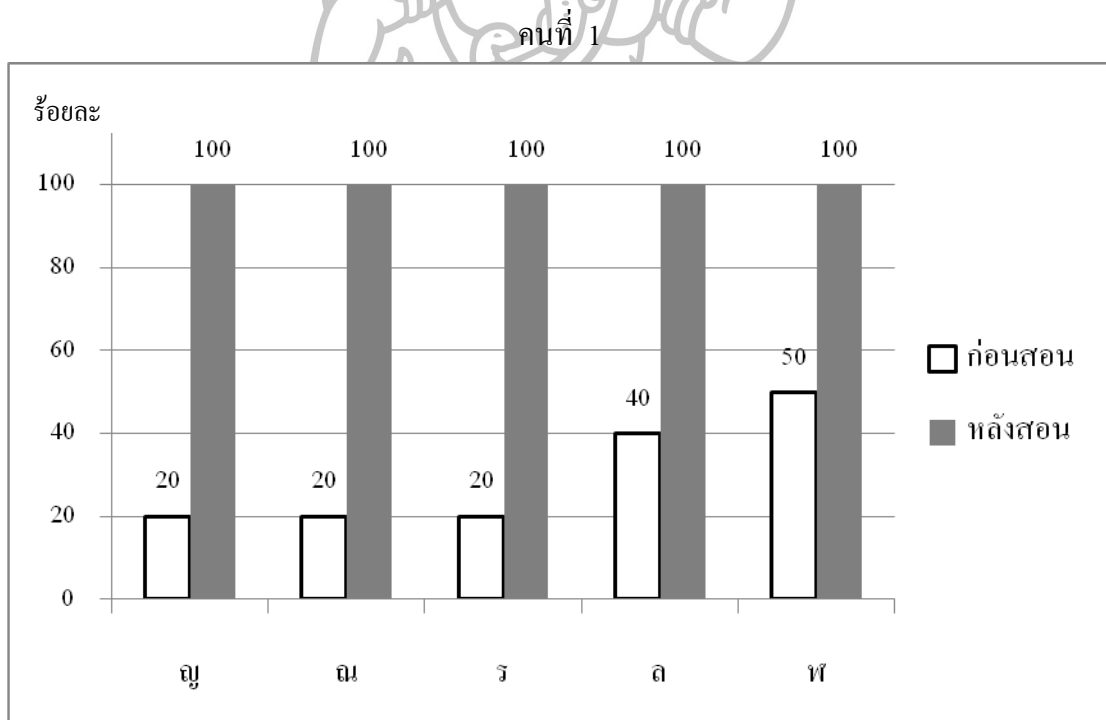
คนที่ 1 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 27.27 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 100

คนที่ 2 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 27.27 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 81.81

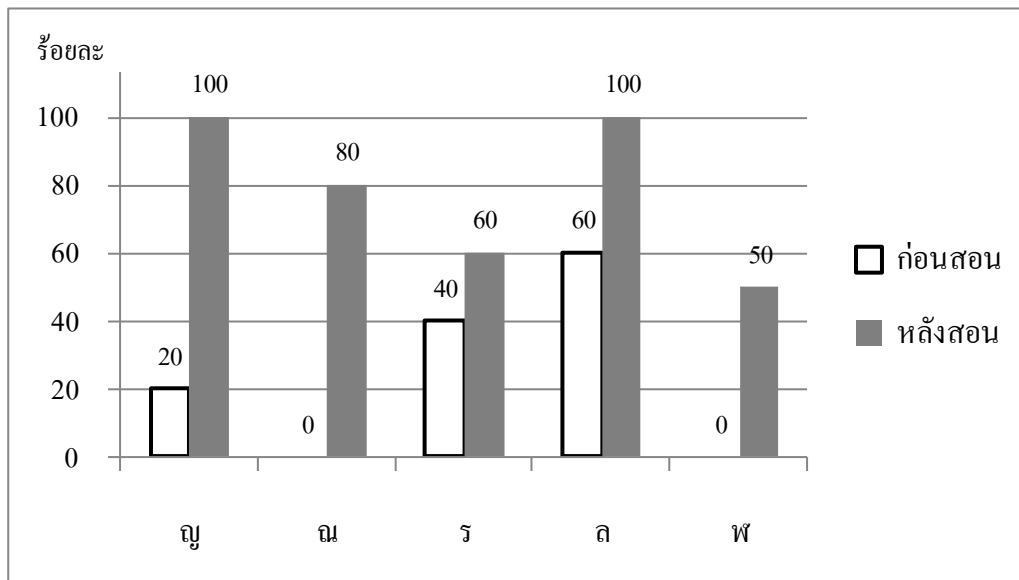
คนที่ 3 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 31.81 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 90.90

เมื่อนำคะแนนจากตารางที่ 4 มานำเสนอเป็นกราฟ ปรากฏดังภาพประกอบที่ 1

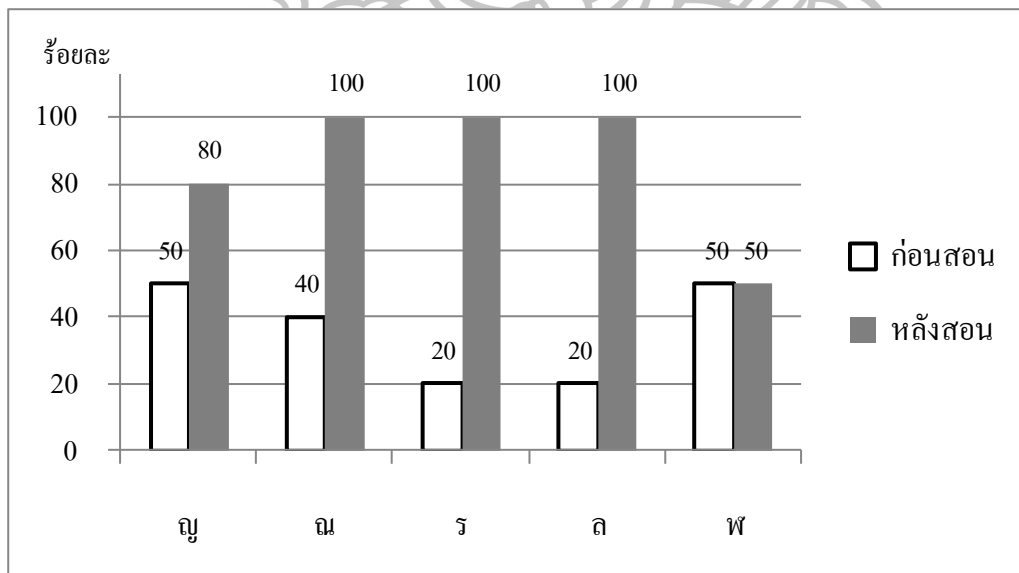
ภาพประกอบที่ 1 คะแนนความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตราของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้ลีกำหนดพยัญชนะก่อนสอนและหลังสอน

คนที่ 2

คนที่ 3

จากภาพประกอบที่ 1 พบว่า ความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้ง 3 คน สามารถอ่านคำได้สูงขึ้น เมื่อสอนโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ

ตารางที่ 5 คะแนนความสามารถในการอ่านคำ เมื่อทำการทดสอบพยัญชนะแต่ละตัวก่อน และหลังทำการสอนในแต่ละชั่วโมงของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

คนที่	หมวดคำในมาตรา ตัวสะกด แม่ กน	คะแนนเต็ม (คะแนน)	ก่อนสอนอ่านคำ		หลังสอนอ่านคำ	
			คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
1	พยัญชนะ ญ หญิง	10	4	40	10	100
	พยัญชนะ ณ เณร	10	3	30	10	100
	พยัญชนะ ร เรือ	10	3	30	10	100
	พยัญชนะ ล ลิง	10	1	10	10	100
	พยัญชนะ พ จุฬา	4	1	25	4	100
	รวม	44	12	27.27	44	100.00
2	พยัญชนะ ญ หญิง	10	4	40	9	90
	พยัญชนะ ณ เณร	10	2	20	8	80
	พยัญชนะ ร เรือ	10	3	30	9	90
	พยัญชนะ ล ลิง	10	5	50	8	80
	พยัญชนะ พ จุฬา	4	1	25	3	75
	รวม	44	15	34.09	37	84.09
3	พยัญชนะ ญ หญิง	10	3	30	10	100
	พยัญชนะ ณ เณร	10	2	20	9	90
	พยัญชนะ ร เรือ	10	3	30	9	90
	พยัญชนะ ล ลิง	10	3	30	10	100
	พยัญชนะ พ จุฬา	4	1	25	4	100
	รวม	44	12	27.27	42	95.45

จากตารางที่ 5 ความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังในแต่ละตัวพยัญชนะ ที่ทำการสอนในแต่ละชั่วโมง พบว่า

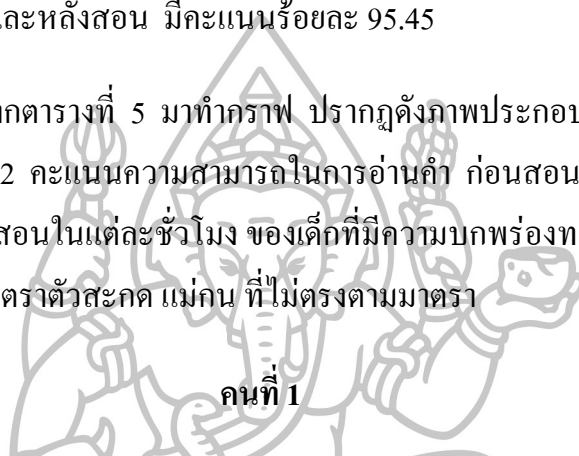
คนที่ 1 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 27.27 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 100

คนที่ 2 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 34.09 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 84.09

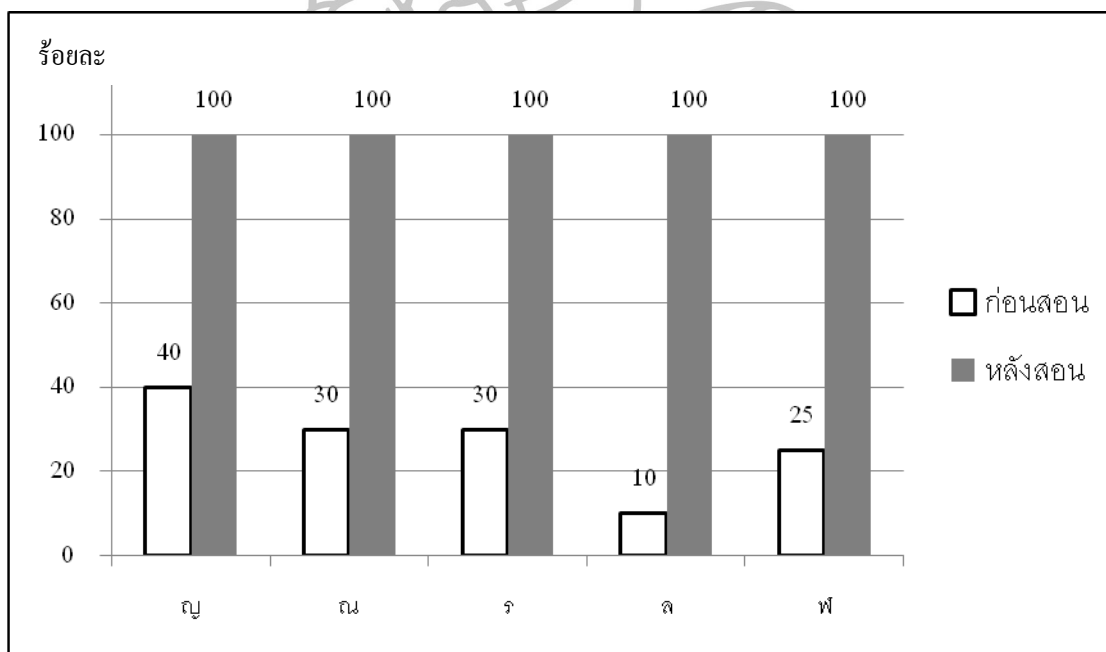
คนที่ 3 สามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนสอน มีคะแนนร้อยละ 27.27 และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ 95.45

เมื่อนำคะแนนจากตารางที่ 5 มาทำกราฟ ปรากฏดังภาพประกอบที่ 2

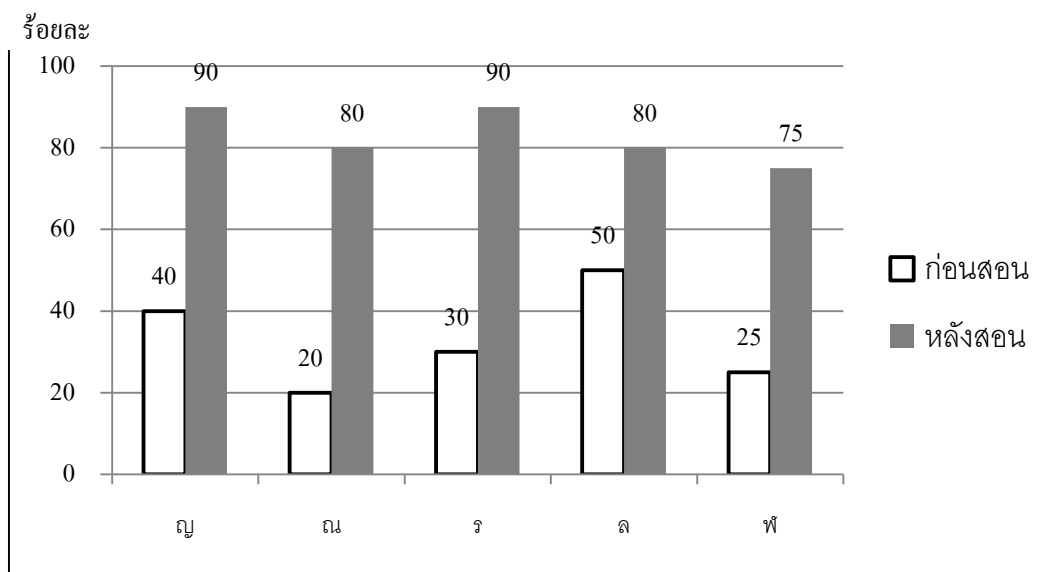
ภาพประกอบที่ 2 คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนสอนและหลังสอนในแต่ละตัวพยัญชนะที่ทำการสอนในแต่ละชั่วโมง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

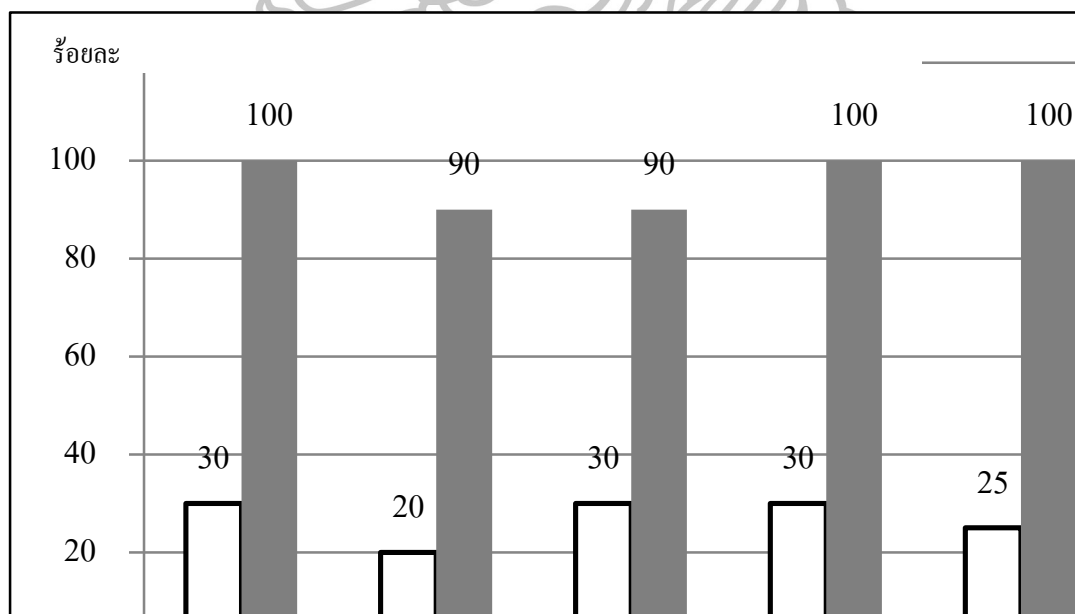
คนที่ 1

คนที่ 2

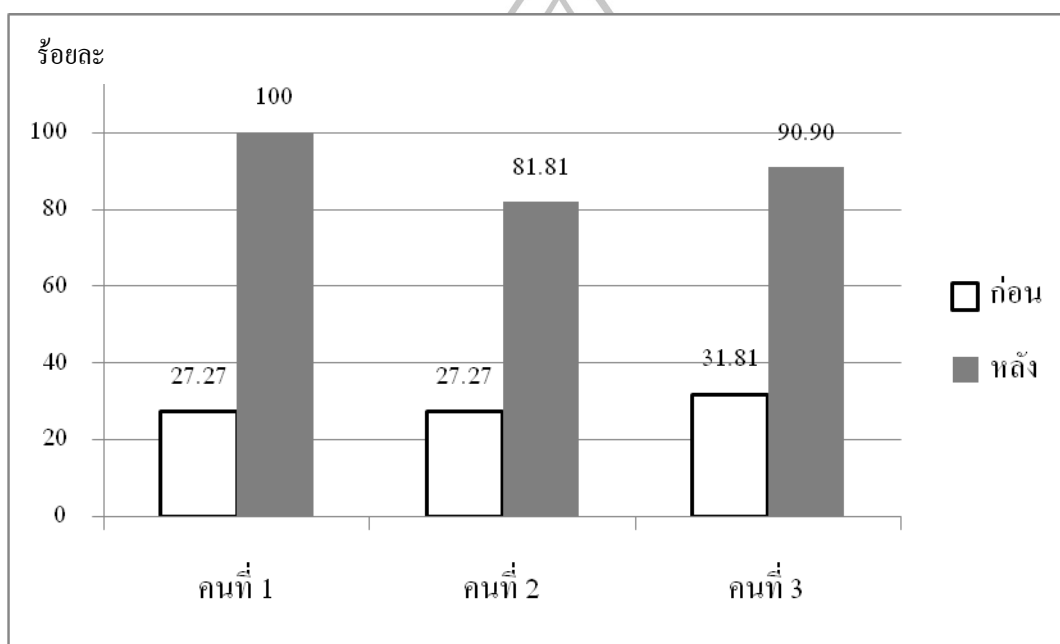
คนที่ 3

จากภาพประกอบที่ 2 พบว่า ความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนสอนและหลังสอนในแต่ละตัวพยัญชนะที่ทำการสอนในแต่ละ ชั่วโมง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สามารถอ่านคำได้สูงขึ้น

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนและหลังการทดลอง

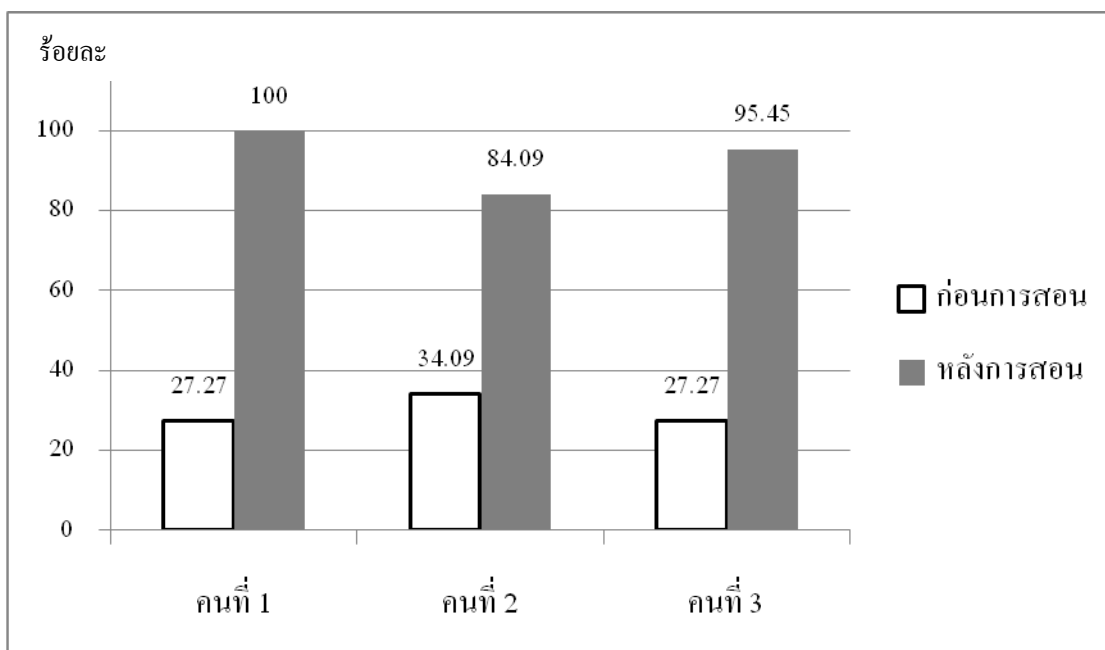
ภาพประกอบที่ 3 คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนและหลังการทดลอง

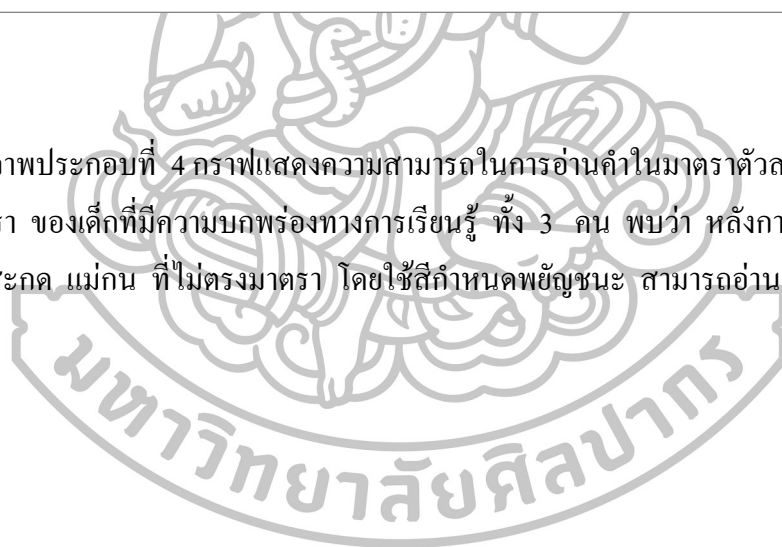
จากภาพประกอบที่ 3 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้ง 3 คน พบว่า หลังการสอนอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ สามารถอ่านคำได้สูงขึ้น

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ก่อนและหลังการทดลอง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แม่ กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

ภาพประกอบที่ 4 คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ก่อนและหลังการทดลอง ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แม่ กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

จากภาพประกอบที่ 4 กราฟแสดงความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้ง 3 คน พบว่า หลังการสอนอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ สามารถอ่านคำได้สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการใช้สื่อกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการใช้สื่อกำหนดพยัญชนะ

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง มีสายตาสปกติ มีความพร้อมทางวิชาการและสามารถเรียนรู้ทักษะทางวิชาการได้ แต่ต้องมีการยืดหยุ่นเนื้อหาในแต่ละกลุ่มสาระ จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง(Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1) ชุดการสอนอ่านคำซึ่งมีลักษณะเป็นบทเรียนที่สร้างขึ้น โดยใช้สื่อกำหนดพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน 3) แผนการจัดการเรียนรู้

การดำเนินการทดลอง

ดำเนินการทดลองการใช้บทเรียนสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ดังนี้

1. ประเมินความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา จำนวน 22 คำ เป็นการทดสอบก่อนเรียน บันทึกคะแนนผลการทดสอบก่อนการทดลองเก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล
2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้จากบทเรียนสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้เวลาทำการทดลอง 11 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที
3. ดำเนินการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตรา จำนวน 22 คำ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน
4. นำคะแนนทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาหาค่าร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดตัวพยัญชนะอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยสถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นสถิติพื้นฐาน ใช้ค่าร้อยละ ของคะแนนก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้ง 3 คน สรุปผลได้ ดังนี้

คนที่ 1 ความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนการทดลอง คิดเป็น ร้อยละ 27.27 หลังการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 100 จากคำศัพท์ 22 คำ

คนที่ 2 ความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนการทดลอง คิดเป็น ร้อยละ 27.27 หลังการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 81.81 จากคำศัพท์ 22 คำ

คนที่ 3 ความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ ก่อนการทดลอง คิดเป็น ร้อยละ 31.81 หลังการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 90.90 จากคำศัพท์ 22 คำ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบผล ดังนี้

คนที่ 1 ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนการทดลอง 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำ จำนวน 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง และเมื่อทำการทดสอบก่อนการสอนแต่ละตัวพยัญชนะ รวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 12 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังทำการสอนแต่ละตัวพยัญชนะ รวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 44 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 สำหรับนักเรียนคนที่ 1 พบว่า ในขณะทำการทดลอง มีความกระตือรือร้น ในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน ช่างสังเกต จดจำคำได้รวดเร็ว

หากเจอคำที่อ่านไม่ได้นักเรียนจะข้ามไปอ่านคำอื่นแทน มีการหยุดคิดเล็กน้อยโดยใช้เวลาไม่นานในการอ่าน

คนที่ 2 ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนการทดลอง 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำ จำนวน 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 18 คำ คิดเป็นร้อยละ 81.81 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง และเมื่อทำการทดสอบก่อนการสอนแต่ละตัวพยัญชนะ รวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 15 คำ คิดเป็น ร้อยละ 34 หลังทำการสอนแต่ละตัวพยัญชนะรวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 34 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.09 สำหรับนักเรียนคนที่ 2 พบว่า ในขณะทำการทดลอง มีความประหม่าไม่มั่นใจในการอ่านคำ อ่านออกเสียงเบาใช้เวลาในการอ่านคำนาน นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้มืออุ้มคิ้วเมื่ออ่านคำไม่ได้ ครูต้องให้กำลังใจ

คนที่ 3 ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนการทดลอง 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.81 หลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำ จำนวน 22 คำ นักเรียนอ่านได้ 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.90 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง และเมื่อทำการทดสอบก่อนการสอนแต่ละตัวพยัญชนะ รวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 12 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.27 หลังทำการสอนแต่ละตัวพยัญชนะรวมจำนวน 44 คำ นักเรียนอ่านได้รวม 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 95.45 สำหรับนักเรียนคนที่ 3 พบว่า ในขณะทำการทดลอง มีความกระตือรือร้นในการอ่านคำ อ่านออกเสียงชัดเจน หากนักเรียนอ่านคำไม่ได้ก็จะบอกกับครูว่า “อ่านไม่ได้” และข้ามไปอ่านคำใหม่ ใช้เวลาในการอ่านคำที่ใช้ “พ” เป็นตัวสะกดนานมาก

ทั้งนี้เนื่องจากการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดพยัญชนะ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สูงกว่าก่อนการสอนสีกำหนดพยัญชนะ โดยผู้วิจัยได้สร้างคำและให้สีตัวพยัญชนะที่ใช้สะกดแทนด้วยสีเขียว ประกอบกับสุพัตรา ศรีสุวรรณ (2535 : 17) ได้กล่าวเกี่ยวกับการใช้สีในทางจิตวิทยาว่า ความหมายหรือสัญลักษณ์ของ สีเขียว (Green) นั้นมีลักษณะคล้ายสีน้ำเงิน ให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างจะเป็นกลางแต่มีแนวโน้มที่จะให้ความรู้สึกสงบ (Passive) มากกว่าความกระตือรือร้น (Active) สีเขียวบางสีให้ความรู้สึกชุ่มชื้น สดชื่น กระปรี้กระเปร่า สอดคล้องกับหน่วยศึกษานิเทศก์(2533 : 230) ได้กล่าวว่า สียังมีผลต่อการหลังสารเคมีในสมองและร่างกาย สีเขียวผลของสารเคมี ผ่อนคลาย สงบสุข ผลต่อการเรียนรู้ สร้างสมาธิ คิดอย่างมีเหตุผล การประยุกต์การวิเคราะห์ ประกอบกับศรียา นิยมธรรม (2550 : 77-79) กล่าวว่า จิตวิทยาแห่งสี สีมีอยู่ทุกหนทุกแห่งในการดำเนินชีวิต สีก่อให้เกิดอารมณ์ช่วยทำให้เรารู้สึกมีชีวิตชีวา ส่งผลต่อพฤติกรรมและ

ความรู้สึกที่มีต่อตนเองและผู้อื่น สีมีอิทธิพลต่อความคิด ทักษะคิด ทั้งในห้วงจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก การใช้สีอย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตวิทยาที่ว่า สีสามารถก่อให้เกิดการเลือกการแต่งกาย เครื่องประดับ และสภาพแวดล้อม หากเราเข้าใจถึงเรื่องนี้ก็จะสามารถใช้สีมาช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข ในทางจิตวิทยาให้ความหมายหรือสัญลักษณ์ของสีเขียวไว้ว่า สีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสายตามากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดี และเป็นสีธรรมชาติ ที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัย มรกตก็เป็นอัญมณีสีเขียวที่ทำให้เกิดความรู้สึกสมดุล และเป็นสีที่ใช้เปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ และอารมณ์ล้ำลึกในตน สอดคล้องกับผลการศึกษาของกฤษฎา พรหมอินทร์ (2549) ได้ศึกษาผลการใช้ตัวอักษรสี จำนวน 4 สี คือ สีดำ สีน้ำเงิน สีเขียว และสีแดง ที่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลาในการระลึกความทรงจำพหุของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในระยะเวลาที่สั้นที่สุด และส่งผลให้เกิดความคงทนในการจำ ผลการศึกษพบว่า พหุของนักเรียนไทยสีดำ สามารถส่งผลกระทบต่อระยะเวลาในการระลึกความทรงจำของกรณีศึกษาได้ในระยะเวลาที่สั้นกว่าพหุของนักเรียนไทยสีอื่นๆ รองลงมา คือ พหุของนักเรียนไทยสีน้ำเงิน พหุของนักเรียนไทยสีเขียว และพหุของนักเรียนไทยสีแดง ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษางานวิจัยของวราณี เข้มประทุม (2513) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลงานทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสีเขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 96 คนใช้พยางค์ไร้ความหมายอักษรไทย 2 ตัว จำนวน 30 คำ พิมพ์ด้วยสีน้ำเงิน สีเขียว สีดำ ในบัตรคำ ผลการวิจัยพบว่า การใช้อักษรสีน้ำเงินบนพื้นสีขาวทำให้นักเรียนมีความสามารถในการรับรู้ได้ดีกว่าอักษรสีดำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมควร วรสันต์ (2525: 23) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสีในทางจิตวิทยากับการรับรู้ว่าเป็นสิ่งเร้าที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้จากประสาทสัมผัสทางตา ทำให้เกิดการสนองตอบ ซึ่งกระบวนการของสิ่งเร้านี้มีอิทธิพลต่อระบบประสาทของมนุษย์อย่างมาก สามารถเปลี่ยนอารมณ์นิสัยและพฤติกรรมของมนุษย์ได้ ซึ่งสีรอบๆตัวเราไม่เพียงสร้างให้เกิดการรับรู้ การจดจำ การมองเห็น การแยกความชัดเจน การจัดกลุ่ม การจัดหมวดหมู่ การสื่อความหมาย ความสวยงาม การสร้างบรรยากาศและสร้างความแตกต่างของรายละเอียด สอดคล้องกับงานวิจัยของปยุตธนา แพ่งพันธุ์ (2552: 73) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม่กด ผลการวิจัย พบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม่กด สูงขึ้นกว่าก่อนการสอน โดยก่อนการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 7 คำ จากจำนวน 50 คำ คิดเป็นร้อยละ 14 หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ 43 คำ จากจำนวน 50 คำ คิดเป็น

ร้อยละ 86 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการสอน การวิจัยจะเห็นได้ว่าการใช้สื่อเป็นตัวกำหนดพยัญชนะในมาตราตัวสะกด แมกนไม่ตรงมาตรา ส่งผลให้นักเรียนจดจำคำและพัฒนาทักษะด้านการอ่านได้เร็วขึ้น เนื่องจากในบทเรียนครูจะทำการสอนอ่านคำซ้ำๆ ตามครู และให้นักเรียนฝึกอ่านด้วยตนเอง ในระหว่างการฝึกสอนนักเรียนทั้ง 3 คน พบว่า นักเรียนคนที่ 1 มีความกระตือรือร้นในการอ่าน คำอ่านออกเสียงชัดเจน ช่างสังเกต จดจำคำได้รวดเร็ว หากเจอคำที่อ่านไม่ได้นักเรียนจะข้ามไปอ่านคำอื่นแทน มีการหยุดคิดเล็กน้อยโดยใช้เวลาไม่นานในการอ่าน นักเรียนคนที่ 2 มีความประหม่าไม่มั่นใจในการอ่านคำ อ่านออกเสียงเบาใช้เวลาในการอ่านคำนาน นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้นิ้วมือลูที่นิ้วเมื่ออ่านคำไม่ได้ พยายามคิดแต่ไม่สามารถอ่านคำได้ นักเรียนคนที่ 3 มีความกระตือรือร้นในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน หากนักเรียนอ่านคำไม่ได้ก็จะบอกกับครูว่า “อ่านไม่ได้” และข้ามไปอ่านคำใหม่ ใช้เวลาในการอ่านคำที่ใช้ “พ” เป็นตัวสะกดนานมาก

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการใช้สื่อกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน คำมาตราตัวสะกด แมกนที่ไม่ตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ผ่าน บทเรียนโปรแกรม PowerPoint เป็นสื่อการสอนที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเห็นได้จากคะแนนหลังการทดลองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มี ปัญหาในการเรียนน้อยลงและประสบผลสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

ข้อสังเกตที่พบในงานวิจัย

1. ขณะที่ดำเนินการสอนนักเรียนทั้ง 3 คน ให้ความร่วมมือ มีสมาธิ ตั้งใจ สนใจใฝ่เรียนรู้ สามารถร่วมกิจกรรม โดยมีสมาธิจดจ่อ ตั้งแต่ต้นจนจบกิจกรรม โดยที่ไม่แสดงอาการเบื่อหน่าย ซึ่งได้ข้อสังเกตที่พบกับนักเรียน ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 มีความกระตือรือร้นในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน ช่างสังเกต จดจำคำได้รวดเร็ว หากเจอคำที่อ่านไม่ได้นักเรียนจะข้ามไปอ่านคำอื่นแทน มีการหยุดคิดเล็กน้อยโดยใช้เวลาไม่นานในการอ่าน ประมาณ 15 วินาที

นักเรียนคนที่ 2 มีความประหม่าไม่มั่นใจในการอ่านคำ อ่านออกเสียงเบาใช้เวลาในการอ่านคำนานประมาณ 1 นาที นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้นิ้วมือลูที่นิ้วเมื่ออ่านคำไม่ได้ พยายามคิดแต่ไม่สามารถอ่านคำได้

นักเรียนคนที่ 3 มีความกระตือรือร้นในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน หากนักเรียนอ่านคำไม่ได้ก็จะบอกกับครูว่า “อ่านไม่ได้” และข้ามไปอ่านคำใหม่ ใช้เวลาในการอ่านคำที่ใช้ “พ” เป็นตัวสะกดนานมาก ประมาณ 2-3 นาที

2. การใช้สีในการช่วยสอนการอ่านคำก่อให้เกิดผลทางจิตวิทยาทำให้นักเรียนจดจำคำได้ง่ายเนื่องจากสีทำให้เห็นความแตกต่างของวัตถุที่เห็น และเมื่อจะอธิบายถึงสิ่งใดเรามักอ้างถึงสีของสิ่งนั้น เพราะสีทำให้สามารถระลึกถึงได้ง่าย ดังนั้นสีจึงช่วยผู้ดูให้จำได้ว่าเห็นอะไร ส่งผลให้นักเรียนสามารถอ่านคำในมาตราตัวสะกดแม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้องมากขึ้น

3. นักเรียนให้ความสนใจกับสื่อที่สร้างด้วยโปรแกรม PowerPoint ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและสนใจในการเรียนรู้ โดยที่นักเรียนไม่เคร่งเครียดและมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน

4. ในระหว่างที่ผู้วิจัยดำเนินการสอนพบว่านักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านคำ นักเรียนแสดงความคิดใจ เกิดความภาคภูมิใจเมื่ออ่านคำได้ถูกต้อง มีกำลังใจในการอ่านคำและสามารถอ่านคำในบทเรียนอื่นได้ดีขึ้น

5. ระหว่างการวิจัย พบว่า สมาริและสภาพแวดล้อมมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังนั้นในการเลือกเวลาและสถานที่ ที่ไม่มีสิ่งรบกวนและเป็นเวลาที่นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน ทำให้นักเรียนสามารถอ่านคำได้ถูกต้อง

6. ในการสอนอ่านคำครูจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่ามีความสามารถปัจจุบันอยู่ในระดับใด เพื่อที่จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

7. นักเรียนทั้ง 3 คน ให้ความร่วมมือ ระยะเวลาในการสอนเหมาะสมเมื่อจบกิจกรรมมีนักเรียนบางคนมีความต้องการฝึกอ่านคำในบทเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การจัดสภาพแวดล้อมขณะสอนควรมีอากาศที่ถ่ายเทสะดวก มีแสงสว่างเพียงพอไม่มีบุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องจะทำให้เกิดการรบกวนและขาดสมาธิได้

2. ขนาดของตัวพยัญชนะ ควรมีขนาดเท่ากันและแบบอักษรเดียวกันทุกคำ มีขนาดใหญ่ นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ไม่มีภาพพื้นหลังรบกวนการมองเห็นของนักเรียน

3. ควรมีภาพประกอบกับคำเพื่อให้นักเรียนอ่านคำได้เร็วขึ้นแต่ไม่ควรนำภาพมาซ้อนกับคำซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการอ่านคำได้

4. การสอนอ่านคำที่มีพยัญชนะตัว “พ” เป็นตัวสะกด นักเรียนอ่านคำไม่ได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนเพียงรอบเดียวเพราะในหมวดที่มีพยัญชนะตัว “พ” เป็นตัวสะกดมีคำศัพท์จำนวน 4 คำ เพราะคำศัพท์เป็นคำที่ซ้ำกัน เช่น บึงกาฬ พระกาฬ กาฬ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเลือกคำที่ไม่ซ้ำกันจากบทเรียนมาสอนอ่าน ส่วนพยัญชนะตัว ญ ณ ร ล แบ่งเป็นหมวดละ 10 คำ นั้น

ผู้วิจัยได้ทำการสอนสองรอบ ส่งผลให้คำที่สะกดด้วยพยัญชนะตัว “พ” นักเรียนอ่านคำได้น้อยกว่าคำที่สะกดด้วยพยัญชนะตัว ญ ณ ร ล

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะไปทดลองใช้กับการเรียนการสอนวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น
3. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะไปทดลองใช้ในการเรียนการสอนคำควบกล้ำคำที่มี ห นำ เป็นต้น
4. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะไปประยุกต์โดยอาจจะเพิ่มชุดการสอนเขียนที่เชื่อมกับชุดการสอนอ่าน
5. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะไปประยุกต์โดยนำไปทำในรูปแบบนิทานเพื่อเป็นการฝึกการอ่านให้คล่องในขณะเดียวกันนักเรียนยังได้สนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย
6. ควรนำบทเรียนที่ใช้สีกำหนดพยัญชนะสอนอ่านสะกดคำเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านได้ด้วยตนเอง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา สังสะอาด. “การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น”. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.

กระทรวงศึกษาธิการ. **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551.

กานดา พุ่มพุด. “LD ความเกี่ยวข้องกับสมองส่วนกลาง.”วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 1(กรกฎาคม-กันยายน, 2547): 123 - 135.

การประชุมทางวิชาการนำเสนอผลงานดีเด่นและผลงานวิจัย Symposium ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การศึกษาพิเศษก้าวไกล เต็มไทยก้าวหน้า. “เอกสารทางวิชาการ.” 2552.

กรรณิการ์ พวงเกษม. **ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

กฤษฎา พรหมอินทร์. “สีของตัวอักษรที่เหมาะสมที่ส่งผลต่อความคงทนในการจำพยัญชนะไทยของเด็กดาวน์ซินโดรม.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.

เฉลิมพล ว่องวิทย์การ. “ผลของหมึกต่างสีที่ให้พิมพ์เอกสารประกอบการเรียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน.”วิทยานิพนธ์.กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ชาญวิทย์ พรนภดล. “ภาวะการเรียนรู้บกพร่อง (Learning Disorders – LD).” เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องความบกพร่องในการเรียนรู้ และปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ในเด็ก เสนอที่ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.3 ธันวาคม 2547.(อัดสำเนา)

ดารณี ศักดิ์ศิริผล การพัฒนาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธี P-Lips.ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2555.

ดุยฉวีพร ชำนิโรศานต์. **เสียงในภาษาไทย (1) ในเอกสารการสอนชุดภาษาไทย 3**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.

- เดือนใจ ทรุยกะโทก. “การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียน
สะกด คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ.” ปรินญา
นิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต การประถมศึกษา : บัณฑิตวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- เดกิงกิจ แก้วเสน่ห์. **อ่านอย่างไร อ่านให้ดี**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2538.
- ธวัชชัย ศรีสุเทพ. **คัมภีร์ WEB DESIGN**. กรุงเทพฯ : บริษัทโปรวิชั่นจำกัด, 2544
- นเรนทร์ ลิขิตวงศ์จร. “สื่อของตัวอักษรไทยกับสีพื้นหลังที่มีผลต่อการอ่านบนจอคอมพิวเตอร์.”
ปรินญานิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต เทคโนโลยีการศึกษา : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2540.
- นภคล จันทร์เพ็ญ. **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ, 2531.
- นวลฉวี ประเสริฐสุข. **จิตวิทยาการทดลอง: หลักการและการปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 1 นครปฐม โรง
พิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2556.
- ถวัลย์ มาศจรัสและจิราภรณ์ จงเกษกรณ์. **นวัตกรรมการศึกษาชุด. บทเรียนแบบ โปรแกรมกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ธารอักษร, 2548.
- บุญเกื้อ ควรวาเวช. **นวัตกรรมการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. 2543.
- บันลือ พลุเกษวัน. **ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนอ่าน**. ประชาศึกษา : 2529.
- _____ . **ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.
- _____ . **มิติใหม่ในการสอนอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2538.
- เบญจพร ปัญญาข. **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2542.
- _____ . **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- _____ . **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : ศูนย์สารนิเทศและ
ประชาสัมพันธ์ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2545.
- ประเทิน มหาจันทร์. **การสอนอ่านเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ประภาศรี สีอำไพ. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
, 2524.
- ปรางทิพย์ ปางพุดพิงษ์. “การศึกษาลักษณะหนังสือเสริมประสบการณ์ที่เด็กชอบ.” ปรินญานิพนธ์
ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2540.

ปยุตตภา แฝงพันธ์. “การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม่กด.” สารนิพนธ์.

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2552.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. **พื้นฐานของการใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2517.

ผดุง อารยะวิญญู. **การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์
 ฟ้าไทยเพลส, 2542.

_____. **เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2544.

_____. **วิธีสอนเด็กเรียนยาก**. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2546.

พรวิไล เลิศวิชา. **สอนภาษาไทยต้องเข้าใจสมองเด็ก**. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ศาลาแดง, 2550

มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์. **อ่านเป็น : เรียนก่อน สอนเก่ง**. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ดี, 2548.

มุกดา ลิบลับ. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยพระนคร, 2550.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. **เทคนิควิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ ฯ :

โรงพิมพ์สุริยาสาส์, 2538.

วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์. “ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ.” **ปริญญาานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ : บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**, 2548.

วรรณิ แยมประทุม. “การศึกษาเปรียบเทียบผลทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสีเขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.” **ปริญญาานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา**, 2513.

วรรณิ โสมประยูร. **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2544.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. **ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2543.

_____. **ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้**. กรุงเทพฯ ฯ :
 สำนักพิมพ์วัฒนาพานิชจำกัด, 2544.

ศิลปชัย ศิลวัตร. “ผลการเรียนรู้จากการอ่านบทเรียนที่ใช้เครื่องชี้หน้าด้วยตัวอักษรสีต่างกัน.”

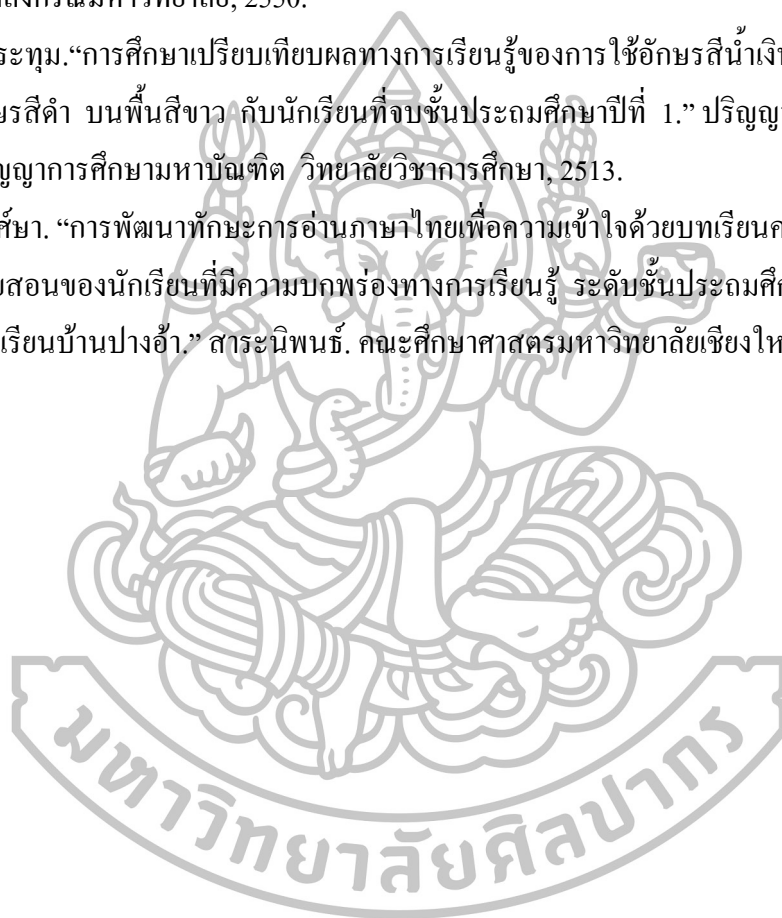
ปริญญาานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ : บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2539.

ศรียา นิยมธรรม. **แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.

_____. **ปัญหาที่ยากทางการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ ฯ : พรวานนการพิมพ์, 2540.

- _____ .ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2549
- _____ . http://rise.swu.ac.th/Portals/184/documents/articles/The_Psychology_of_Color.pdf
- _____ .ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2550.
- ศรีวิไล พลมณี. พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬามหาวิทยาลัย, 2548.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดไทยศึกษาการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว, 2529.
- _____ . เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย หน่วยที่ 1-8. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สุจิริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2538.
- สุจินดา ผ่องอักษร. เด็ก LD ปัญหาใหญ่ของ ร.ร. สพฐ. หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน. อังคารที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช, 2551.
- สุพัตรา ศรีสุวรรณ. “ผลของตัวอักษรสีในแบบเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” ปรินญาณิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2535.
- สมควร วรสันต์. “การวิเคราะห์ความยากง่ายในการรับรู้ตัวอักษรสีขาบบนพื้นสีต่างๆ.” ปรินญาณิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2525.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2525.
- สมทรัพย์ สุขอนันต์. “ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้(Learning Disabilities).” เอกสารประกอบวิชา 463430 พื้นฐานของภาวะบกพร่อง ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546. (อัดสำเนา)
- สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2541.
- หน่วยศึกษานิเทศก์. หลักการจัดอนุบาลศึกษา เอกสารวิชาการ-วิจัย ลำดับที่ 9/2533. กรุงเทพฯ : บริษัทศรีเมืองการพิมพ์ จำกัด.

- อัจฉรา นาคทรัพย์. “การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีสอนอ่านเป็นคำ.” ปรินญาณีพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- อรรถพล เรืองบุรพ. “คุยกันเรื่องสี.” มิตรครู, 20, 23 : (15 ธันวาคม 2523) : 19.
- อวยพร พานิช และคณะ. ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- วรรณิ แยมประทุม. “การศึกษาเปรียบเทียบผลทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสีเขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.” ปรินญาณีพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2513.
- สมรภัฏ ทิวศ์ษา. “การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านปางอ้า.” สารนิพนธ์. คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.

ภาคผนวก

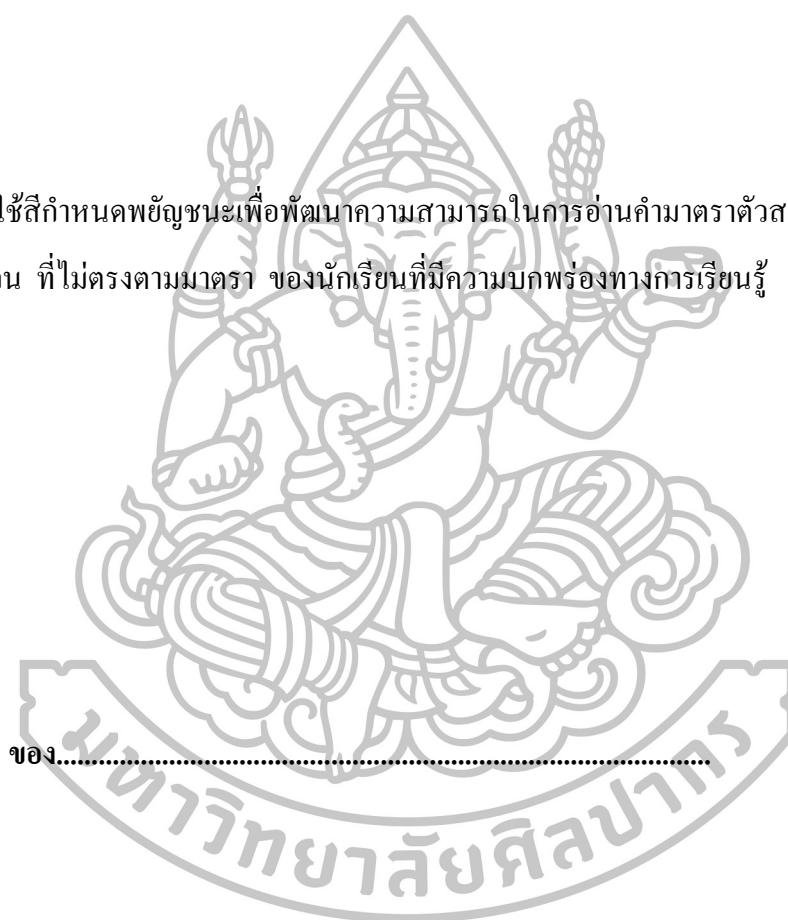
ภาคผนวก ก

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา
สำหรับการทดสอบ ก่อน - หลัง

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัย

เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำมาตราตัวสะกด
แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เพื่อประกอบการศึกษาในหลักสูตรจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

คำชี้แจง ครูให้นักเรียนอ่านคำในบทเรียน จำนวน 22 คำ

นักเรียนอ่านคำ	ได้ถูกต้อง	ให้	1	คะแนน
นักเรียนอ่านคำ	ไม่ถูกต้อง	ให้	0	คะแนน

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1	ชำนาญ		
2	กตัญญู		
3	กล้าหาญ		
4	สำคัญ		
5	เจริญ		
6	คุณ		
7	โบราณ		
8	บริเวณ		
9	ทารุณ		
10	เกษียณ		
11	วานร		
12	ถ้ำธาร		
13	ธนาคาร		
14	ลูกศร		
15	ละคร		
16	พิภูล		
17	ต้นตาล		
18	ปีซาล		
19	คนพาล		
20	สากล		
21	ปลาวาฬ		
22	ทมัพ		

ลงชื่อ.....

...../...../.....

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

ก่อน - หลัง

ด้วยการใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา ในแต่ละตัว

พยัญชนะ

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา

คำชี้แจง ครูให้นักเรียนอ่านคำในบทเรียน จำนวน 44 คำ

นักเรียนอ่านคำ	ได้ถูกต้อง	ให้	1	คะแนน
นักเรียนอ่านคำ	ไม่ถูกต้อง	ให้	0	คะแนน

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วยพยัญชนะ ญ หญิง

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1	บำเพ็ญ		
2	ชำนาญ		
3	กัญแจ		
4	กตัญญู		
5	ของขวัญ		
6	กล้าหาญ		
7	ทำบุญ		
8	สำคัญ		
9	บังเอิญ		
10	เจริญ		

ลงชื่อ.....

...../...../.....

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วยพยัญชนะ ฦ ล ฦร

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
11	คุณค่า		
12	คุณ		
13	ปฏิญาณ		
14	โบราณ		
15	ประมาณ		
16	บริเวณ		
17	คำนวณ		
18	ทารุณ		
19	ทักษิณ		
20	เกษิณ		

ลงชื่อ.....

...../...../.....

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วยพยัญชนะ ร เรือ

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ได้ถูกต้อง
21	กัณดาร		
22	วานร		
23	เกสร		
24	ลำธาร		
25	จราจร		
26	ชนาคาร		
27	ขอพร		
28	ลูกศร		
29	ท่าเวร		
30	ละคร		

ลงชื่อ.....

...../...../.....

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วยพยัญชนะ ล ลิง

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
31	รางวัด		
32	พิกุล		
33	ตำบลด		
34	ต้นตาล		
35	นุ่มนวล		
36	ปีขาล		
37	กาลเวลา		
38	คนพาล		
39	ชลบุรี		
40	สากกล		

ลงชื่อ.....

...../...../.....

แบบทดสอบอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วยพยัญชนะ พ จุพา

ที่	คำศัพท์	นักเรียนอ่านคำ	
		ได้ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
41	ปลาพา		
41	ทมิพ		
43	บึงกาพ		
44	พระกาพ		

ลงชื่อ.....

.....

ภาคผนวก ค

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แผนที่ 1 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 1 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วย ญ หญิง

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ญ เป็นตัวสะกด ได้แก่ บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กตัญญู ของขวัญ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กตัญญู ของขวัญ ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ ณ ร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปั่นกล และรถยนต์

เรียงราย ปลาพาพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซรั ญ หญิงไทย พ จุพา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นดลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ จำนวน 5 คำ ได้แก่ บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กัตถุญ ของขวัญ ซึ่งตัวพยัญชนะ ญ ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า บำเพ็ญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า บำเพ็ญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ชำนาญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ชำนาญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า กุญแจ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กุญแจ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า กัตถุญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กัตถุญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ของขวัญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2

เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ของขวัญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

- ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า บำเพ็ญ ชำนาญ กุญแจ กัตถุญ และของขวัญ โดยคำจะมีสีดำจากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ หญิง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ญ หญิงได้

แผนที่ 2 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 2 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วย ญ หญิง

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตราโดยใช้พยัญชนะ ญ หญิงเป็นตัวสะกด ได้แก่ กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ ณ ร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปีนกล และรถยนต์

เรียงราย ปลายพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซ้ ญ หญิงไทย พ จุฬา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นดลจิตคิดพากเพียร

ชั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ฃ จำนวน 5 คำ ได้แก่ กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ ซึ่งตัวพยัญชนะ ฃ ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า กล้าหาญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กล้าหาญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ทำบุญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ทำบุญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า สำคัญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า สำคัญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า บังเอิญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า บังเอิญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า เจริญ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า เจริญ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ชั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า กล้าหาญ ทำบุญ สำคัญ บังเอิญ เจริญ โดยคำจะมีสีดำจากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5.5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ฃ หฃิง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ฃ หฃิงได้

แผนที่ 3 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 3 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วย ณ เณร

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดรวมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ณ ฌ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตราโดยใช้ ณ เณร เป็นตัวสะกด ได้แก่ คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตราคือคำ ว่า คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว จากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนพร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ เณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปีนกล และรถยนต์

เรียงสราญ ปลาพาพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซรี ญ หญิงไทย พ จุพา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณลั่นดลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ จำนวน 5 คำ ได้แก่ คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ ซึ่งตัวพยัญชนะ ณ ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า คุณค่า ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า คุณค่า ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า คุณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า คุณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ปฏิญาณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ปฏิญาณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า โบราณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า โบราณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ประมาณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ประมาณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า คุณค่า คุณ ปฏิญาณ โบราณ ประมาณ โดยคำจะมีสีดำ จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ เฌร
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ เฌรได้

เครื่องมือประเมิน

1. แบบสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ เณร
2. แบบบันทึกผลการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

บทเรียนการใช้สีกำหนดพยัญชนะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

แผนที่ 4 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 4 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วย ณ เณร

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ณ ฦ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ณ เป็นตัวสะกด ได้แก่ บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักยณ เกษียณ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักยณ เกษียณ ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ เณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปั่นกล และรถยนต์

เรียงราย ปลายพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซรั ญ ญิงไทย พ จุพา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นคลจิตคิดพากเพียร

ชั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ จำนวน 5 คำ ได้แก่ บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักษิณ เกษิณ ซึ่งตัวพยัญชนะ ณ ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า บริเวณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า บริเวณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า คำนวน ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า คำนวน ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ทารุณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ทารุณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ทักษิณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ทักษิณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า เกษิณ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า เกษิณ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ชั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

- ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า บริเวณ คำนวน ทารุณ ทักษิณ เกษิณ โดยคำจะมีสีดำ

จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ หยุง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ณ หยุงได้

แผนที่ 5 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 5 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วย ร เรือ

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ร เป็นตัวสะกด ได้แก่ กันดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า กันดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ ณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปีนกล และรถยนต์

เรียงราย ปลายทาง มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซ้ ญ ญิงไทย พ จูพา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นคลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร จำนวน 5 คำ ได้แก่ กันดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร ซึ่งตัวพยัญชนะ ร ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า กันดาร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กันดาร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า วานร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า วานร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า เกสร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า เกสร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ลำธาร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ลำธาร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า จราจร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า จราจร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า กันดาร วานร เกสร ลำธาร จราจร โดยคำจะมีสีดำ จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร หญิง

2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร หญิงได้

แผนที่ 6 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 6 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วย ร เรือ

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ร เป็นตัวสะกด ได้แก่ ธนาкар ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า ธนาкар ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ ณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปั่นกล และรถยนต์

เรียงราย ปลายพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไซ้ ญ ญิงไทย พ จุฬา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นดลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร จำนวน 5 คำ ได้แก่ ธนาการ ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร ซึ่งตัวพยัญชนะ ร ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า ธนาการ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ธนาการ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ขอพร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ขอพร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ลูกศร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ลูกศร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ทำเวร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ทำเวร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ละคร ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ละคร ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า ธนาการ ขอพร ลูกศร ทำเวร ละคร โดยคำจะมีสีดำ จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร หญิง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ร หญิงได้

แผนที่ 7 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 7 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วย ล ลิง

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดรวมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ล เป็นตัวสะกด ได้แก่ รางวัล พิภูล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า รางวัล พิภูล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ เณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปั่นกล และรถยนต์

เรียงสร่าย ปลาหวพ มั่นว่ายวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไชรู ญ ญิงไทย พ จุพา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นคณจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล จำนวน 5 คำ ได้แก่ รางวัด พิกุล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล ซึ่งตัวพยัญชนะ ล ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีคำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า รางวัด ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า รางวัด ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า พิกุล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า พิกุล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ตำบล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ตำบล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ต้นตาล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ต้นตาล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า นุ่มนวล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า นุ่มนวล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า รางวัด พิกุล ตำบล ต้นตาล นุ่มนวล โดยคำจะมีสีคำจากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล หญิง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล หญิงได้

แผนที่ 8 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 8 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน

ที่สะกดด้วย ล ลิง

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ ล เป็นตัวสะกด ได้แก่ ปีฆาล กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า ปีฆาล กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที้ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที้ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ เณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปีนกล และรถยนต์

เรียงราย ปลายาพ มั่นว่าชวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไชรี ญ หลิงไทย พ จุฬา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นดลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล จำนวน 5 คำ ได้แก่ ปีخال กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล ซึ่งตัวพยัญชนะ ล ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีคำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า ปีخال ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ปีخال ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า กาลเวลา ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กาลเวลา ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า คนพาล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า คนพาล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ชลบุรี ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ชลบุรี ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 5

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า สากล ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า สากล ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า ปีخال กาลเวลา คนพาล ชลบุรี สากล โดยคำจะมีสีคำจากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล หญิง
2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล หญิงได้

แผนที่ 9 แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 30 นาที

แผนการสอนที่ 9 เรื่อง การใช้สีกำหนดพยัญชนะในการอ่านคำมาตราตัวสะกด แม่กน
ที่สะกดด้วย พ จุฬา

1. สาระการเรียนรู้ (ความคิดรวบยอด)

คำในภาษาไทยที่ใช้ตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่กน นั้นในกรณีที่คำนั้นสะกดตรงตามมาตราจะใช้พยัญชนะ น เป็นตัวสะกด แต่ก็ยังสามารถใช้พยัญชนะตัวสะกดร่วมอีก 5 ตัวได้ในมาตรา แม่กน ซึ่งเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ ญ ณ ร ล และ พ

2. สาระสำคัญ (เนื้อหา)

การสอนอ่านคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตรา แม่กน ซึ่งไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้พยัญชนะ พ เป็นตัวสะกด ได้แก่ ปลาฉวพ ทมิพ บึงกาพ พระกาพ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา คือ คำว่า ปลาฉวพ ทมิพ บึงกาพ พระกาพ ได้อย่างถูกต้อง

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)

1. ครูร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน ให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยวจากนั้นจึงให้นักเรียนร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กนตามครู 1 เที่ยว และต่อจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันร้องเพลงมาตราตัวสะกด แม่กน พร้อมกันอีก 1 เที่ยว

ตัวสะกดมาตราในแม่กน

มี ณ ณร ล ลิง ร เรือ พายไป

เดินเวียนวน ปั่นกล และรถยนต์

เรียงสรายุ ปลาฉวพ มั่นว่ายวน

อย่าสับสน หกตัว จำได้

น หนูนั่นไชรู ญ หญิงไทย พ จุฬา

บนถนน สับสน จลาจล

บุญคุณล้นดลจิตคิดพากเพียร

ขั้นสอน (20 นาที)

2. ครูนำเสนอคำศัพท์ที่จะสอนให้นักเรียนดูซึ่งเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่ไม่ตรงตามมาตรา สะกดด้วยตัวพยัญชนะ ล จำนวน 5 คำ ได้แก่ ปลาวาฬ ทมิฬ บึงกาฬ พระกาฬ ซึ่งตัวพยัญชนะ ล ที่เป็นตัวสะกดจะเป็นสีเขียวในขณะที่ตัวอักษรอื่น ๆ จะเป็นสีดำทั้งหมด

คำที่ 1

3. ครูอ่านออกเสียงคำว่า ปลาวาฬ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

4. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ปลาวาฬ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 2

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า ทมิฬ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ทมิฬ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 3

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า บึงกาฬ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า บึงกาฬ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

คำที่ 4

- ครูอ่านออกเสียงคำว่า พระกาฬ ให้นักเรียนฟังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู 2 เที่ยว

- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า พระกาฬ ด้วยตนเอง 1 เที่ยว

ขั้นวัดผลและประเมินผล (5 นาที)

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำว่า ปลาวาฬ ทมิฬ บึงกาฬ พระกาฬ โดยคำจะมีสีดำ จากนั้นครูบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึก

5. กระบวนการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ พ หญิง

2. บันทึกผลการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ พ หญิงได้

เครื่องมือประเมิน

1. แบบสอนอ่านคำในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่สะกดด้วยตัวพยัญชนะ พ หญิง

2. แบบบันทึกผลการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

บทเรียนการใช้สีกำหนดพยัญชนะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวจิรดา แก้วขาว
ที่อยู่	164/23 หมู่ที่ 4 ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
ที่ทำงาน	93 โรงเรียนบ้านบางกะปิ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	สำเร็จการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา
พ.ศ 2548	สำเร็จการศึกษา ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ
พ.ศ 2553	ศึกษาคณะดับ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ 2548 – 2556	พนักงานราชการ ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง ถนนดินแดง แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400
พ.ศ 2556 – ปัจจุบัน	ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านบางกะปิ 93 ถนนนวมินทร์ แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240